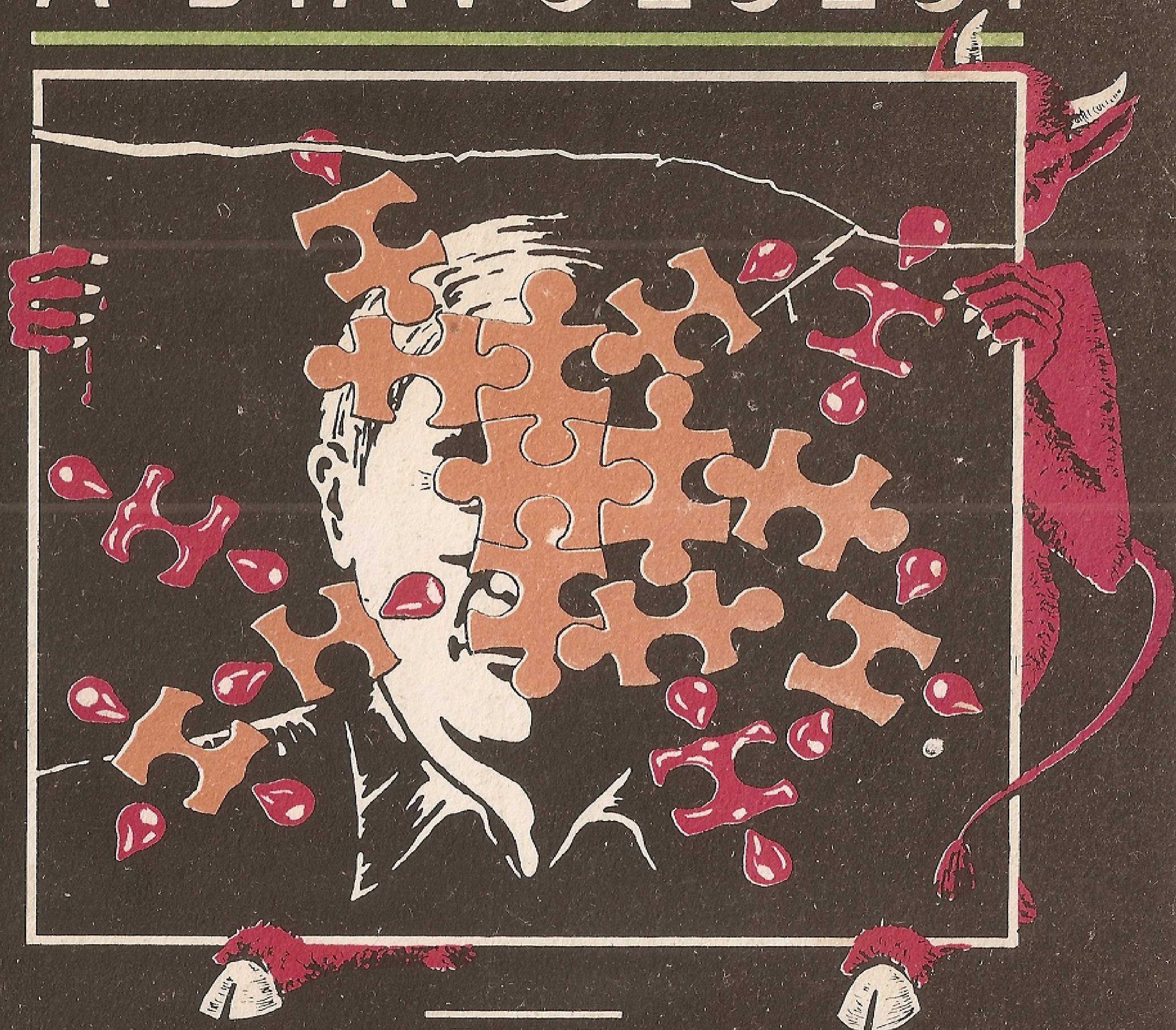
DENNIS McSHADE

MÎNA DREAPTĂ A DIAVOLULUI

EDINTER

DENNIS McSHADE

MÂNA DREAPTĂ A DIAVOLULUI

Traducere

ANGELA MOCANU

DENIS McSHADE
Mão direita do Diabo
©. Dinis Ramos e Machado, Lisboa

Editura EDINTER
1991

Băieţelul cu ciuf blond şi năsuc în vânt, care l-a văzut născându-se pe Maynard, în timp ce trăgea cu ochiul la maşina de scris, pe deasupra umărului meu.

UNU

După ce am vorbit cu Lucky Cassino la telefon, mi-am pus mâinile sub cap şi am stat întins, cu lumina stinsă.

„Asta e, Maynard, o să ai bani şi o să-i ai când îţi trebuie”. Lucram de trei ani cu Cassino, executând comenzile pe care le primea. Am început cu cazul Schuyler, care a devenit cazul Palmer, o viaţă schimbată cu alta. Cassino, în felul lui, avea calităţi. Era dinamic şi ambiţios, Ştia să se descurce la nevoie şi îşi ducea la bun sfârşit cu precizie activitatea diplomatică.

Am închis ochii. „Olga, de câtă vreme nu te-am mai văzut?” Din nou, în stomac începu să macine vechea râşniţă, dar am rămas nemişcat, căutând înfrigurat şi prosteşte coloarea ochilor Olgăi în întunericul adânc al ochilor mei. Ar fi trebuit să mă scol, dar n-aveam niciun chef să mă îmbrac. Aveam poftă să stau aşa, chiar dacă mă încercau un pic tristeţea şi neliniştea, sfâşiind singurătatea, sfâşiind-o până ce avea să sângereze.

„Asta e, Maynard, sentinela mea nebună de noapte“. M-am întors pe partea dreaptă şi m-am simțit mai bine după schimbarea poziţiei. Am stat aşa, nu ştiu cât, fără să reuşesc să adorm. Dorm foarte puţin, dacă apuc trei-patru ore pe noapte. Nopţile sunt întotdeauna lungi, fără fârşit şi eu stau întins în pat, ca într-un râu tăcut al liniştii, ascultându-mi tumultul inimii. Câteodată iau medicamente ca să pot dormi, dar îmi fac rău la ulcer. „Asta e, Maynard, măruntaiele astea bătrâne din tine, o să te ducă într-o zi la cimitir. Eşti în stare s-o porneşti într-o dimineaţă de toamnă, aşa cum fac numai tuberculoşii şi singuraticii, cu Johnny şi cu Olga în urma dricului şi cu o groază de lume care se roagă să fii bine îngropat”. Un

vânticel iute mişcă perdeaua de la fereastră şi-mi răcori faţa. Am aprins lumina, m-am ridicat şi m-am uitat în oglindă. „Asta e, Maynard, nu eşti într-o formă prea grozavă. Trebuie să-ţi revii. Şi trebuie să te speli pe dinţi, Maynard. Trebuie să ai grijă de tine”.

M-am spălat pe dinţi şi m-am băgat din nou în pat. Am citit câteva pagini din Bradbury despre marţieni. „Bunul meu Bradbury, tovarăş al stelelor, fiu al Domnului uitat pe pământ, în ce buzunare fără fund îţi cauţi tu mărunţişul de poezie?” Am luat, pe urmă, o carte cu poeme de Rilke, dar am început să-mi simt pleoapele grele. Nu-mi fac iluzii. Eu, chiar atunci când îmi atârnă pleoapele, nu sunt sigur că o să adorm. De multe ori stau cu ochii închişi, aştept să-mi vină somnul, foarte liniştit, ca el să mă învăluie. Am mai citit ceva din Rilke, ca şi cum aş fi citit formule de medicamente, sau un ziar de la coadă la cap. La un moment dat am simţit să mi-e somn. „Uite-o că vine, vechea şi încăpăţânata mea prietenă, amorţeala”. Îmi mai trecu prin faţa ochilor, ca o săgeată, Olga, înainte de a începe să mă cufund în cele patru ore de uitare.

DOI

— În câteva minute suntem acolo, – zise Cassino.

Maşina înghiţea kilometri de şosea într-o frumoasă dimineaţă de mai. Ne duceam să ne întâlnim cu un om care voia să facem ceva foarte important şi decisiv – şi era hotărât să plătească bine ca să iasă treaba. Cassino, la volan, apăsa pe accelerator şi mi-l descria pe T.R. Douglas, milionarul care îi dăduse sarcina să mă aducă.

— Vrea să-i faci o treabă clasa întâi. Ceva de lux. Are bani să plătească. Desigur, nu mi-a făcut mărturisiri, dar când i-am spus că-i fac rost de ceva extra, mi-a zis să te duc la vila lui din afara oraşului. Asta s-a întâmplat ieri. Ne aşteaptă şi vrea să te apuci de treabă chiar acum. Tipul e un pustnic. Îşi conduce afacerile de la distanţă, nu are familie. Se spune că e neiertător, că şi-a lichidat mai mulţi concurenţi. E acţionar al unor fabrici de arme şi are plantaţii în sud. E un self-made-man. Nu ştiu ce poveste are de gând să ne spună, dar trebuie să fie ceva să-ţi dea lacrimile.

— Aşa e – i-am zis.

— E un om bătrân – îi dădea înainte Cassino. Trebuie să aibă vreo şaptezeci de ani. M-a chemat la telefon acum câteva zile şi m-a rugat să mă întâlnesc cu el. Cunoaşte destul de bine lumea. La început s-a purtat cu mine cu mănuşi, cu toate că ştia că pot să-i fac rost de degetul care să apese pe trăgaci. După cinci minute eram înţeleşi. N-am vorbit în numele tău, „Califule”. I-am spus numai: e cel mai bun. Lucrează curat şi bine de la cap la coadă.

Îmi făcu cu ochiul şi râse. Ieşisem din oraş. Era ora unsprezece, iar dimineaţa din ce în ce mai luminoasă. Pe drum am început să dăm de vile

singuratice şi de câmpii necultivate, apoi de zone cu arbori, care-şi aruncau umbra pe şosea. Cassino viră la dreapta şi o apucă pe un drumeag îngust, drept şi destul de lung.

— Ai să-l auzi, „Califule”. Şi ai să vezi ce casă are. Austeră, solidă, cu copaci deşi de jur împrejur şi cu o mică piscină.

— Are servitori?

— Când am fost eu, n-am văzut pe nimeni. Numai pe tip. Şi ne-am înţeles ca şi azi să fie singur. Ştiu că nu e însurat, face parte din aceia care-şi beau singurătatea cu paiul. Mi-a ajuns la urechi că i-ar fi plăcut femeile, dar lumea vorbeşte multe şi azi e foarte bătrân. E temut în afaceri pentru că ştie să lupte. Trebuie să aibă oameni de încredere pe unde trebuie, dar e un tip discret, închis în trupul său de fildeş.

Cassino îşi trecu mâna dreaptă prin părul strălucitor şi-i dădu înainte:

— E un om cu mulţi bani. Când i-am vorbit de onorariu, mi-a zis că asta nu-i o problemă. Că o treabă bine făcută, cum scrie la carte, nu are preţ.

— E bolnav?

— Nu mi s-a părut. Cam dărâmat, dar întreg la minte. S-ar putea să aibă bolile vârstei, în afară de mizantropie, reumatism sau ceva la inimă. Oricum, nimic la vedere.

Cassino făcu brusc maşina să ţâşnească la dreapta şi o luă pe o cărare largă şi pietruită. Îmi arătă cu degetul în faţă:

— Uite, „Califule”, acolo, în fund.

Am văzut o casă mare, bine înfiptă în pământ, printre copaci. Toţi arborii de pe cărare fuseseră daţi jos, pentru a face loc unei porţi cu gratii. Pe măsură ce ne apropiam am putut vedea casa, o construcţie solidă din piatră albă, cu trepte tot din piatră. Între trepte şi poarta cu gratii era o alee de vreo cincizeci de metri, cu flori, pe partea stângă şi cu o piscină pe dreapta. Poarta se continua, în cele două părţi, cu un zid înalt.

Când ne-am apropiat de poartă aceasta s-a deschis ca prin farmec. Maşina noastră a intrat pe alee şi Cassino a oprit-o pe stânga, lângă casă, într-un loc larg şi umbros. Am ieşit şi am început să urcăm treptele. Bărbatul a apărut în uşă: T.R. Douglas, în persoană, mi-am zis. O față de pergament într-un cap cenuşiu.

Nu a aşteptat să ajungem. S-a întors în casă şi ne-a făcut semn cu mâna să-l urmăm. Culoarul era lung şi larg, iar podeaua acoperită de o mochetă, împletită, galben cu roşu. În tavan, o lustră de cristal. La stânga, o măsuţă pe care se vedeau nişte cărţi şi un ceas. La dreapta, un cuier gol.

T.R. deschise ultima uşă a culoarului şi ne făcu să intrăm într-un cabinet mic. O perdea grea pe jumătate trasă, permitea soarelui să intre în încăpere, luminând un birou obişnuit de mahon, două fotolii, un jilţ cu spătar şi o masă verde care suporta o lampă. Totul era aşezat oarecum la întâmplare, fără o atenţie deosebită.

— Luaţi loc. Luaţi loc, – zise bătrânul. – Ce beţi? Brandy, Xerez, Whisky? – Şi se îndreaptă spre masa verde, unde deschise un dulăpior ascuns în ea.

— Whisky pentru mine – spune Cassino. – Pentru Maynard, nimic. Nu-i aşa, „Califule”?

— Aşa e – am zis.

— Maynard nu bea şi nu fumează, – spuse Cassino.

— Iartă-mă că nu iau şi eu, dar nu beau niciodată înainte de masa de prânz – zise T.R. Douglas.

După ce-l servi pe Cassino cu whisky, bătrânul se aşeză pe scaun, la birou. Îmi surâse şi zise:

— Îmi pare bine că te-am cunoscut, Maynard. Eşti dispus să faci treaba?

— Depinde, – am zis.

— Bine – bătrânul surâse. Era, într-adevăr, foarte bătrân. Vorbea tărăgănat. – Înţelegi, totuşi,

că dacă îţi spun ce vreau să faci şi nu accepţi, îmi vei cunoaşte secretul şi intenţiile.

— Asta nu-i o problemă, – zise Cassino. – Maynard e un profesionist foarte onest. Răspund pentru el.

— Atunci e bine, – zise bătrânul. – Numai că e un risc. Ceea ce doresc eu să fie făcut nu poate fi cunoscut decât de cel care va accepta misiunea.

Au trecut câteva secunde în linişte. Şi eu am spus:

— Să încercăm să ne înţelegem, Mister Douglas. Am venit aici ca să aflu despre ce e vorba. Voi spune dacă accept sau nu, numai după ce voi cunoaşte toate datele. În rest, va trebui să riscaţi, în orice fel de condiţii. Nimeni nu acceptă o treabă ca asta, fără să ştie despre ce vorba. Chiar dacă veţi căuta Sindicatul, problema nu poate fi rezolvată altfel. În ceea ce mă priveşte lucrez singur. Dacă preferaţi să trataţi această problemă într-un alt mod sau cu altă persoană. Nu-i nevoie să-mi povestiţi nimic şi eu am plecat.

— O clipă, – spune T.R întorcându-se spre Cassino.

— Dumneata, ce spui?

Cassino îşi răsucea paharul în mână, privind gânditor în pământ. Apoi răspunse:

— Trebuie să luăm în consideraţie două aspecte: ce fel de treabă şi cum e plata. Dacă lui Maynard îi convin amândouă, facem afacerea. Dar dv., Mister Douglas, nu aveţi de ales. Spuneţi-ne ce vreţi şi, cum o fi norocul.

Bătrânul se ridică, făcu câţiva paşi prin cameră şi începu să spună:

— Bine, am să vă spun o poveste veche. Cred că vă veţi face repede o idee despre ce e vorba şi o să vă hotărâţi dacă faceţi sau nu treaba.

Îşi aprinse o ţigară, mai făcu câţiva paşi şi se apropie de fereastră. Rămase aşa, cu spatele la noi. Era înalt, dar foarte adus de spate. Purta un halat de casă cenuşiu şi avea în picioare papuci de

catifea, albastru închis. Vocea sa suna tărăgănat, dar limpede.

— Acum câţiva ani o tânără a fost batjocorită de patru bărbaţi. Asta a distrus-o. A stat doi ani internată într-un spital de boli nervoase şi după aceea s-a sinucis.

Se făcu din nou linişte. În sfârșit, Cassino întrebă:

— Şi?

— Şi – răspunse T.R., – a trecut multă vreme, dar eu tot n-am uitat. Tânăra era fiica mea şi eu vreau capul acestor bărbaţi. În ultimii ani n-am trăit decât cu un singur gând: să răzbun moartea fiicei mele. Azi am bani destui ca să plătesc şi să mă apăr de necazuri. Misiunea lui Maynard ar fi să-i omoare pe cei patru.

Cassino mă privi întrebător. I-am făcut semn cu capul că da. Şi Cassino întrebă:

— Cine sunt aceşti bărbaţi?

— Acum cunoaşteţi cazul în linii generale. Înainte de a continua, aş vrea să aflu părea lui Maynard.

Mă privi drept în faţă. L-am întrebat:

— Cât plătiţi?

— Spune-mi cât vrei.

M-am gândit câteva clipe. M-am uitat la Cassino.

— Bine, – am spus, în cele din urmă. – Optzeci de mii de dolari, şi cheltuielile pe seama mea. Patruzeci de mii acum, restul când voi isprăvi treaba. Aveţi vreun termen?

— Nu. Termină cu ei când poţi. Desigur, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Cred că şase luni sunt de ajuns.

— Mai mult decât de ajuns, – am spus. – Dar vorbesc cam pe deasupra. După ce voi afla cine sunt indivizii îmi pot face o idee.

T.R, se aşeză din nou în jilţul de la birou. Deschise primul sertar din dreapta, scoase câteva teancuri şi bancnote de o mie şi zise:

— Poţi să iei cincizeci de mii. La asta mă gândisem.

— Nu, – îl întrerupse Cassino cu un zâmbet. – „Califul” a spus patruzeci de mii acum. Aşa a spus şi aşa rămâne. Acum ne interesează să ştim cine sunt indivizii, când s-a petrecut istoria etc. În sfârşit, ştiţi dv. …

— Acum opt ani. Unul din ei umbla cu fata mea. Unul, Nick Collins. Mie nu-mi plăcea. Trăia de pe urma femeilor şi a jocului. Katie s-a îndrăgostit de el. M-am dus odată s-o caut la Las Vegas, unde o dusese individul. Plecaseră acolo cu un anume Max Bolero, mare lucru nu era nici de capul lui. Prieten cu Collins. Dansator. Lucra în localuri de noapte. M-am supărat pe Katie şi treaba se părea că murise. Până când, într-o noapte, la Chicago, mi-a venit acasă zdrobită definitiv. Fuseseră patru, a apucat să-mi spună. Collins, Bolero şi încă doi, dar nu ştia cine erau. A făcut un şoc nervos foarte puternic şi câteva zile a stat în comă. Şi-a revenit, dar a trebuit să o internez la un spital de boli nervoase. Şedea zile întregi şi privea drept înainte, într-un punct nedefinit. A încercat să se sinucidă, dar n-a reuşit. O infirmieră a prins-o când încerca să se arunce pe fereastră. Până la urmă, şi-a tăiat venele cu o lamă. Au găsit-o dimineaţa, moartă. N-am mai avut niciun fel de ştire despre Collins şi Bolero. Nici aici, nici la Las Vegas nici la Chicago. La un moment dat m-am hotărât să nu-mi mai continui cercetările. Nu voiam să se ştie. M-am pregătit pentru o ofensivă sistematică. Am lăsat să treacă timpul şi să se uite totul. Iar acum, Maynard, e rândul dumitale să intri în acţiune.

Bătrânul spuse toate acestea pe nerăsuflate, ca şi cum s-ar fi temut să nu-l întrerupă cineva. Durerea şi ura se amestecau în cuvintele lui. Avea un fel de a vorbi oarecum pompos, ca un actor demodat. Când termină, avea capul plecat.

Făcu o pauză înainte de a-şi ridica din nou capul şi mă privi drept în faţă:

— E o cauză frumoasă, Maynard.

N-am răspuns şi el deschise al doilea sertar din stânga al biroului. Scoase de acolo o fotografie.

— Katie – spuse simplu – Când a murit avea douăzeci şi doi de ani.

Am luat poza: o tânără, mai mult simpatică decât drăguţă, cu părul castaniu dat pe spate ondulat pe ceafă. Cu ochi mari şi sinceri, cu o gură mică şi moale. I-am dat fotografia lui Cassino, care o privi îndelung înainte de a o înapoia bătrânului.

— Cine era mama ei…? – sugeră Cassino.

— Mama ei – i-o tăie scurt, – nu interesează în cazul de faţă. Nu sunt căsătorit n-am fost niciodată. O nereuşită de o clipă, nici nu ştiu dacă mai trăieşte sau a murit. Katie a venit la mine când avea şase ani.

— Mister Douglas, – am spus eu, – e aici un amănunt care trebuie lămurit. Collins şi Bolero au dispărut înainte de a se sinucide fiica dv.?

— Da. Din noaptea aceea s-au dat la fund definitiv.

— Oricum n-o să fie prea uşor să dăm de ei. Dar fiindcă nu-mi daţi un termen, ceva tot o să obţinem. Vreau să văd dacă n-o fi murit vreunul…

— Cu atât mai bine pentru dumneata. Vei primi cei optzeci de mii pentru ceilalţi trei. Dar, am o presimţire că trăiesc toţi.

— Dacă trăiesc, pun eu mâna pe ei.

Cassino luă cei patruzeci de mii de dolari de pe birou şi întrebă:

— Cum o să intrăm în legătură cu dv., Mister Douglas? Aș prefera să nu vorbim la telefon.

— Vino aici, la vila mea. Sâmbătă, toată ziua, nu e nimeni aici. Servitorii vin numai seara. Dar dacă e ceva într-adevăr urgent telefonează-mi.

— Nu cred că e nevoie – am spus. Sper să vă văd numai după ce-mi voi termina treaba.

— Te aşteaptă aici cei patruzeci de mii. Totuşi, Maynard, fii discret.

Cassino râse şi ridică mâinile:

— „Califul” e cel mai discret profesionist. O să pice toţi patru, fiecare în câte o parte, fără să ştie nimeni cum şi de ce. Dacă nici crimele lui Maynard nu sunt opere de artă, atunci numai arta are de pierdut.

— Am citit ceva asemănător cred că în Steinbeck – remarcă T.R.

— Saroyan – l-am corectat.

TREI

Am aşteptat trei zile în casă în timp ce Lucky Cassino aduna elemente ca să ne convingem de adevărul celor povestite de T.R. Douglas. Am citit puţin din Ionesco şi am recitat înregistrând la casetofonul meu două poeme de Walt Whitman. Când am trecut să-mi curăţ arma, a sunat telefonul:

— Se confirmă, „Califule” – zise Cassino de la celălalt capăt al firului. – Fiica lui Douglas, Katherine Douglas, sa sinucis pe şapte februarie, acum opt ani la Anne Quincey Sanatorium. L-am pus pe Herbie pe urmele celor două nume cunoscute. O să viziteze toate „boîtes” şi în curând o să avem fişa activităţii lui Max Bolero. Rămâi în casă. În curând o să am informaţii concrete pentru tine.

După ce am vorbit cu Cassino m-am dus să fac un duş fierbinte, apoi mi-am aruncat ochii peste un ziar şi m-am hotărât să mă duc la teatru ca să văd ultima piesă a lui Miller. Dacă mă sună între timp Cassino, poate să încerce şi mai târziu. Piesa n-a fost cine ştie ce, am plecat de la teatru înainte de terminarea spectacolului şi telefonul a sunat exact când m-am întors acasă. Era aproape da miezul nopţii.

— „Califule”, ascultă cu atenţie – zise Cassino. – Herbie a obţinut ceva informaţii. Max Bolero era la Frisco acum trei ani, dar lumea e mică. Am mers pe urmele sale şi am aflat că individul este aici, la New York, sub alt nume şi conduce un local în care se joacă biliard. Acum se numeşte Max Gold. Localul este în partea săracă din vestul oraşului.

— Are în spate vreun grangur? – l-am întrebat.

— Tot ce-i posibil – răspunse Cassino. – E firesc ca în spatele lui să fie cineva cu bani şi sus pus. Nu ştiu dacă are vreo cotă-parte din local sau

a fost pus doar ca administrator. În tot cazul este acolo de puţină vreme. Ce vrei să faci?

— Mergem mâine acolo să facem o partidă de biliard, – am zis.

— Dar nu ştiu să joc – zise Cassino.

— Nici eu nu ştiu – i-am răspuns. – Treci pe la mine mâine, după masa de prânz.

Când m-am trezit a doua zi soarele era deja sus. Mi-am făcut o cafea dar n-aveam zahăr în casă şi am băut-o fără prea multă plăcere. Am făcut un duş, m-am uitat la „Beretta" mea („Dona Beretta, delicată ca un maître d'hôtel şi uşoară ca o pană de papagal"), am ascultat puţină muzică de Bach şi am ieşit în oraş ca să-mi cumpăr ziare, şi să mănânc. După ce m-am întors, mi-am scos hainele de culoare deschisă cu care eram îmbrăcat şi mi-am luat nişte pantaloni de velur şi o haină veche sport. Cassino a venit pe la ora două.

— Mergem, „Califule"?

Mergem.

Am traversat centrul oraşului şi ne-am îndreptat spre partea de vest. Cassino zise:

— Prietenul nostru Max Bolero, alias Max Gold, este patronul localului. Localul nu are nume. „Biliard", atâta tot. Nu se ştie dacă are prieteni pe acolo. Probabil că a venit cu banii de la Frisco şi s-a băgat în local. Cum te gândești să rezolvi chestiunea?

— Deocamdată mergem să vedem ce-i pe acolo. Şi să auzim ce se vorbeşte.

Am intrat într-o zonă de clădiri demolate. Cassino viră maşina spre stânga şi peste puţin timp staţionam lângă un şir de case scunde şi sărace. Am coborât din maşină. Cassino zise:

— Ăsta-i capătul străzii. Herbie s-a interesat precis.

Am mers pe jos pe lângă vreo trei case lungi, nişte copii jucau baseball şi un poliţist în uniformă stătea pe acolo făcându-se că nu vede ce-i în jur. Am intrat în sala de biliard. Era aproape pustie.

Din cele patru mese doar una era ocupată de nişte indivizi care jucau „snooker”. Am luat un tac şi i-am cerut bile unui bătrân şchiop care, imediat, a luat husa de pe masa pe care o alesesem.

Unul dintre indivizi care juca „snooker” strigă:

— Ei, dansatorule creta!

Bătrânul şchiop, „dansatorul”, se mişcă cât putu de repede. Aduse creta şi i-o dăduse unui individ înalt şi blond care, ca răspuns, îl bătu pe umeri.

Luă şi Cassino un tac iar bătrânul şchiop ne aduse bilele. Începurăm să jucăm. Eu jucam mai bine decât Cassino. Am făcut, chiar, un număr rezonabil de caramboluri.

La un moment dat intră un individ înalt şi slab, îmbrăcat într-o bluză neagră. Era tânăr şi cu bube pe faţă. Se duse direct la bătrânul şchiop.

— Unde-i Max? Întreabă-l dacă vrea să joace o partidă?

— Max nu-i aici – zise bătrânul şchiop – s-a dus la Frisco.

Cassino mă privi şi-mi făcu un gest semnificativ. Am terminat partida, am plătit şi am plecat de acolo.

— Asta e – zise Cassino, deja în stradă. – Probabil că individul are aranjamente la Frisco. Am să-l pun pe Herbie pe urmele lui, căci s-ar putea să întârzie mai mult pe acolo. În cazul acesta ai merge la Frisco?

— N-am ce face – am zis.

Ne-am urcat iarăşi în maşină. Cassino îşi aprinse o ţigară şi porni motorul. Apoi am zis:

— Trebuie să vorbesc cu Max înainte de a-mi face treaba, să aflu numele celorlalţi doi. Aşa că trebuie să merg la Frisco, neapărat, ca să văd ce fac mai departe.

Cassino mă privi şi zâmbi:

— O să fie o discuţie, interesantă.

— Aşa e – am zis.

— Ascultă, „Califule”, imediat ce voi avea ştiri am să te sun la telefon. Iarăşi trebuie să stai în

casă.

— Mă interesează numai adresa lui de la Frisco. Plec imediat ce aflu.

— Între timp – continuă Cassino – o să dăm de urmele lui Nick Collins. O să fie ceva mai greu. Şi numai prin cei doi, Max sau Nick, vei putea afla cine au fost ceilalţi doi. Sper că Herbie o să se descurce în treaba asta.

— Herbie lucrează bine – am zis. – Este un informator foarte bun.

— Dar e scump.

Peste câteva minute Cassino opri maşina în faţa casei mele.

— Bine – am zis – rămân să aştept.

— O.K.

Am intrat în casă, m-am dezbrăcat şi m-am întins puţin în pat. Era prea cald pentru luna mai. Am stat un timp cu ochii închişi gândindu-mă. „Olga". Am făcut un efort ca s-o îndepărtez pe Olga din gândurile mele. Mă preocupa dialogul pe care urma să-l am cu Max. Dacă l-aş ucide înainte de a afla numele celorlalţi doi, care îmi lipseau, mai rămânea doar o singură posibilitate, Nick Collins dar despre acesta nu ştiam nici măcar pe unde umblă.

M-am sculat, am făcut un duş şi m-am apucat să-mi pregătesc lucrurile pentru o eventuală călătorie la Frisco. Mi-am pus cutia în care ţineam amortizorul. Ideal ar fi fost ca Lucky Cassino să-mi dea cât mai repede un telefon şi să-mi spună adresa lui Max. Căci preferam să tratez cu el la Frisco.

Am luat o carte dar am lăsat-o repede din mână ca să ascult puţină muzică de Beethoven. Simţeam o uşoara indispoziţie, aşa cum mi se întâmplă de obicei înainte de a face ceva. Dar nici Beethoven nu m-a dispus. Am pus un disc cu muzică de Debussy şi am simţit că mă deranjează ulcerul. Am luat o pilulă. M-am simţit mai bine, totuşi m-am hotărât ca seara să beau numai lapte. Din fericire

aveam lapte în frigider şi nu mai eram nevoit să ies din casă. Mi-am aruncat privirea peste „Beretta” mea. Era pregătită, gata să ucidă.

M-am trântit iarăşi pe pat şi m-am simţit puţin obosit. Mă aşteptam, asta mi se întâmpla totdeauna. Trebuia să intru urgent în acţiune. Ştiam că nici blestematul de ulcer n-o să mă lase până când nu dau de Max Bolero.

Suna telefonul. Am ridicat receptorul.

— Bob? – întrebă o voce de femeie.

— Poftim?

— Dar… cine e la telefon? Nu e Bob?

— Nu, doamnă, aţi greşit numărul.

Am pus receptorul şi m-am dus să iau o gură de lapte. Aveam nevoie. M-am uitat la mâna mea dreaptă. Din fericire nu tremura.

Era cinci şi jumătate dimineaţa când a sunat iarăşi telefonul. M-am trezit.

— Alo?

— „Califule”?

— Vorbeşte.

— Am adresa şi biletul de avion. Vin să te iau peste o jumătate de oră. E bine?

— Da.

Am pus receptorul, m-am spălat, m-am îmbrăcat şi mi-am aruncat privirea peste bagaj. Totul era în ordine. Mi-am ajustat centura pe corp şi mi-am pus arma în toc. Mă simţeam destul de calm, chiar mulţumit. Am băut un pahar de lapte, deşi stomacul nu mă mai durea, şi m-am învârtit puţin prin casă. „Bine, Maynard, ai stat toată noaptea cu ochii în tavan iar acum pari vesel ca o păsărică şi dacă cineva ar intra acum, pe furiş, în tine, n-ar îi în stare să afle ce se petrece. Nu eşti sincer nici măcar cu tine, bătrâne. Lup hăituit care fuge şi de sine. Ce seninătate mai e şi asta, Maynard? Unde ai încercat să cauţi ceva ce nu există, cel puţin pentru tine?

Am zis da făcând un semn cu capul, m-am apropiat de fereastră şi am stat să admir

spectacolul naşterii zilei, ca un copil care se duce pentru prima oară la circ. Mi-am mijit ochii, mi-am trecut mâna peste piept, simţind arma şi m-am întors cu spatele la răsăritul soarelui.

Stăteam şi-l aşteptam pe Cassino.

PATRU

Când am ajuns la Frisco, spre sfârşitul zilei, m-am îndreptat spre hotelul cel mai apropiat de gară, m-am înregistrat sub un nume fals şi i-am spus băiatului să-mi aducă cina în cameră, un biftec şi lapte.

După ce am cinat, m-am încălţat cu nişte pantofi cu talpă de cauciuc, mi-am schimbat hainele, mi-am pus cheia în buzunarul hainei şi am înfăşurat în batistă diamantul pentru tăiatul sticlei. Am scos din geamantan cutia cu amortizorul şi am luat un taxi ca să merg în partea de jos a oraşului. I-am spus taximetristului să oprească la vreo trei sute de metri de pensiunea la care trăsese Max şi am făcut restul drumului pe jos. Cassino îmi spusese că pot să folosesc intrarea din spate urcând pe scara de serviciu şi spărgând geamul de la fereastra care dădea pe coridor. Am inspectat terenul şi mi s-a părut că nu e o treabă grea. Am căutat o cabină telefonică, am răsfoit cartea de telefon, am băgat o monedă şi am sunat.

— Alo? – răspunse o voce de femeie obosită.

— Aş vrea să vorbesc cu Ricky Blake.

— Un moment.

Am aşteptat aproape un minut.

— Alo? – se auzi, în sfârșit, o voce puternică.

— Vin din partea lui Herbie – am zis.

— Bine, domnule. Numărul camerei este doisprezece.

Am pus receptorul. Foarte bine. Cassino i-a comunicat lui Herbie că aveam nevoie şi de numărul camerei în care se afla Max. Iar Herbie l-a pus la muncă pe Richy Blake, unul din informatorii săi din Frisco. Când am plecat din New York îmi lipsea doar informaţia asta. Acum năvodul era pregătit ca să prindă peştele.

În spatele clădirii era o umbră întunecoasă. Am aşteptat până când n-am mai văzut nicio mişcare şi s-a făcut linişte absolută. Am urcat pe scara în spirală şi nici n-a mai fost nevoie să sparg geamul de la fereastră, deoarece era deschisă. Am păşit pe coridor şi la lumina opacă a becului am găsit repede numărul doisprezece. Mi-am scos arma din toc, i-am pus amortizorul pe ţeavă şi m-am uitat prin gaura cheii. Am scos cheia din buzunar, am deschis uşa împingând-o uşor cu mâna stângă şi ţinând arma cu mâna dreaptă. Am intrat în cameră, am închis uşa cu spatele şi am căutat cu mâna stângă comutatorul din perete. Camera s-a luminat puternic şi am văzut că nu era nimeni înăuntru.

Mi-am aruncat ochii prin jur: un pat, o noptieră, un şifonier şi două scaune, toate înghesuite între patru pereţi prost văruiţi. Am stins lumina şi m-am dus lângă fereastra care dădea spre partea cealaltă căutând cu grijă să nu fiu luminat de reclama strălucitoare care clipea din partea cealaltă a străzii. Am întors un scaun şi m-am aşezat cu mâinile sprijinite pe spătar şi ţinând arma în mână. Mă gândeam că prima persoană care ar putea să treacă pragul trebuie să fie Max şi nu vreo cameristă a pensiunii, deoarece camera era curată şi aranjată.

Am aşteptat douăzeci şi cinci de minute. Ceasul meu arăta ora douăzeci şi trei şi treizeci şi cinci de minute când am auzit paşi pe coridor Am uitat imediat de ulcerul care începuse să mă deranjeze. M-am sculat repede şi m-am aşezat în spatele uşii. Am auzit cheia în broască şi m-am dat puţin la o parte ca să las uşa să se deschidă. O umbră intră în raza mea de vedere şi camera s-a iluminat dintr-odată. Individul intrase în cameră aşa că mi-a rămas doar să închid uşa cu piciorul. Şi imediat am văzut o faţă înspăimântată şi doi ochi holbaţi la arma mea.

— Dar… zise individul ca şi cum ar fi vrut să spună ceva.

— Stai jos – i-am zis. – Trage un scaun şi stai jos.

Era înalt şi slab, să tot fi avut vreo patruzeci de ani şi avea o faţă foarte albă cu riduri ce trădau o existenţă desfrânată. Pe inelarul de la mâna stângă avea un inel mare cu o piatră roşie. Era îmbrăcat într-o haină bleu marin, purta nişte pantofi lucitori, cu şireturi pe margini şi mirosea puternic a briantină.

Se aşeză pe un scaun privindu-mă dintr-o parte. Încet-încet, îşi revenea din surpriză.

— Cine eşti dumneata? Şi ce vrei?

Vocea îi tremura uşor dar căuta să se stăpânească.

— Eu sunt acela care pune întrebări.

M-am aşezat şi eu pe scaun. Individul îmi urmărea cu lăcomie mişcările. Bineînţeles că arma cu amortizorul în ţeavă era în atenţia sa.

Văzând că nu zic nimic, a bâiguit:

— Dar, arma asta… cine eşti dumneata?

— Asta e – am zis. – Cum te cheamă?

— Aaaaa… Bine, Al, Brown.

— Ce lipsă de imaginaţie, – am zis. – Întoarce-te cu faţa la perete.

I-am înfipt, amortizorul în spate şi cu mâna stângă i-am scos portofelul din buzunarul dinăuntru hainei. M-am aşezat din nou şi am văzut ceea ce mă interesa: era un carnet de conducere pe numele lui Max Gold.

— Aşează-te – i-am zis.

Am aruncat portofelul pe pat şi i-am zis:

— Ascultă, Max. Max Gold sau Max Bolero sau cum te-o mai fi chemând pentru că, după câte văd, ai mai multe nume decât dinţi în gură. Acum fii cuminte şi vorbeşte-mi de o poveste veche în care tu şi încă trei ticăloşi aţi violat o fată.

Individul începu să transpire.

— Poftim? O fată?

— Da. Acum opt ani, tu şi încă trei de teapa ta aţi făcut porcăria asta. Dacă e nevoie, te fac sa-ţi

aduci aminte.

— Dar… şi ce vrei să-ţi spun? – zise Max şi începu să-şi frământe mâinile.

— Ştiu că ai fost tu, Nick Collins şi încă doi. Vreau să ştiu numele celorlalţi doi ca şi alte amănunte pe care mi le poţi da.

— Dar pentru ce? Ce ai dumneata cu asta? – zise şi vru să se ridice dar se aşeză imediat văzând că arma îi urma gestul. – Ce vrei să faci? – şi vocea i se stinse cu ultimul cuvânt.

— Bine am să-ţi povestesc – am zis calm. – Caut pe cei patru care au făcut ticăloşia asta. Tu eşti primul pe care l-am găsit. Şi trebuie să vorbeşti.

— Am făcut ticăloşia asta? Şi dumneata? – zise aproape strigând. – Eşti un asasin!

— Mai încet, căci te poate auzi lumea.

Probabil că a văzut asprimea din ochii mei sau ceva şi mai rău căci a început să tremure şi să povestească:

— Eu nici nu ştiam cine era. Pe cuvântul meu că nu ştiam. A fost ideea lui Nick. Băuserăm mai mult şi eram veseli. După noaptea aceea nu i-am mai văzut niciodată. Nu, l-am mai văzut după câteva zile pe mexican.

— Pe mexican?

— Bine, nu era mexican. Era din părinţi mexicani. Noi îi spuneam aşa. El a fost acela care mi-a zis că ar fi mai bine să dispărem, că vorbise cu Nick şi cu Joe şi că lucrurile luaseră o întorsătură proastă.

— Aşadar, – am zis, – mexicanul şi Joe. Zi-mi cum îi cheamă.

Individul caută să câştige timp.

— Dar ce vrei să faci? Vrei să mă omori?

— Depinde – am zis.

— Depinde de ce?

— Vorbeşte.

— Pot să fumez?

— Nu.

Şi-a frânt iarăşi mâinile.

— Tony Hernandez şi Joe Filippo. Ăsta e un italo-american. Am fost noi patru, dar instigatorul a fost Nick. Era un individ fără scrupule.

— Deci aşa – am zis. – Şi unde sunt acum?

— Nu ştiu. Am auzit că Tony ar fi plecat în Mexic Dar nu ştiu. N-am mai auzit niciodată de Nick. Ştiu doar de Filippo că era la New York.

— De unde ştii?

— Bine – zise făcând un gest evaziv, – am vorbit cu el mai demult.

— Şi ce face acum?

— Nu ştiu. Am vorbit la telefon. Mă sunase într-o chestiune. Surâse amar şi îşi clătină capul.

— Ce chestiune? Ai avut afaceri cu el?

— Nu. Doar ţi-am mai spus că după ce s-a întâmplat chestia aia acum opt ani fiecare dintre noi şi-a urmat drumul său.

— Repet ce chestiune?

A urmat tăcere până când Bolero a spart-o într-un mod ciudat:

— Era doar un gest de prietenie. N-are nimic de a face cu asta.

— Deci aşa – am zis. – Şi cu se ocupa Hernandez şi Filippo acum opt ani? Cine îi cunoştea mai bine?

— Ca de obicei. Jocuri de noroc, curse de cai, femei şi băutură. – Făcu o grimasă ca şi cum ar vrut să-şi amintească ceva. – Dar după cum ţi-am spus, fiecare şi-a văzut de drumul său şi cu asta s-a terminat. E greu să le dai de urmă. Nici nu ştiu dacă Nick şi Tony Hernandez mai trăiesc. Pot să te întreb ceva?

— Poţi.

— Ce ai de gând să faci în cazul acesta?

— Am fost angajat de tatăl fetei să vă ucid.

S-a făcut linişte. Faţa lui Bolero era lac de apă.

— Şi acum?

— Acum ai să-mi spui dacă mai ştii şi alte amănunte.

— Şi după aceea? După aceea ai să mă ucizi?

Individul mă privi, pentru prima oară, drept în ochi.

Şi a văzut hotărârea necesară. Poate de aceea s-a hotărât să rişte. S-a gândit să sară de pe scaun. Dar n-a avut timpul să se ridice. Primul glonte l-a lovit în spate, dar nu l-a făcut să cadă. S-a clătinat, a încercat să mai facă un pas dar am tras din nou. S-a lăsat pe perete, şi-a pus mâinile pe piept şi apoi a alunecat uşor pe duşumea.

Am pus portofelul în buzunarul hainei lui Bolero. Am scos amortizorul de la armă şi l-am aşezat la locul său. M-am mai uitat o dată prin cameră. Am stins lumina, am deschis uşor uşa, m-am uitat în dreapta şi în stânga, apoi am luat-o pe coridor, am deschis fereastra care acum era închisă, am sărit afară, am coborât pe scara în spirală şi am dat ocolul clădirii învăluite în umbrele nopţii. Mi-am făcut treaba în cea mai mare linişte şi cu eficienţă maximă. Mai dobândisem o seamă de informaţii excelente şi aveam în faţă mai multe piste posibile, chiar dacă, deocamdată, erau destui de vagi. Dar ştiam, cel puţin, cine erau ceilalţi doi.

Am intrat într-un hotel şi am dormit un somn odihnitor. Asta din precauţie, deoarece ulcerul nu mă m-ai deranjase.

Am visat-o pe Olga.

CINCI

Am coborât din tren şi, înainte de a merge acasă, am intrat într-o cabină telefonică şi l-am sunat pe Cassino.

M-am întors – am zis. – Mă duc acasă.

— O.K., peste o oră sunt la tine.

Am luat un taxi şi peste un sfert de oră îmi descuiam uşa. Mi-am desfăcut geamantanul, am făcut un duş fierbinte şi mi-am căutat laptele lăsat pe scară. Am băut două pahare de lapte şi m-am învârtit prin casă. Nu aveam poftă de mâncare deşi nu mâncasem.

Când a venit Cassino, l-am dus în sufragerie.

— Vrei să bei ceva?

— Whisky – zise.

Când i-am dat păhărelul în mână. Zise:

— Treaba se încinge, „Califule". Poliţia din Frisco a dat de cadavru.

— E firesc – am zis.

— Acum o să înceapă să adulmece prin toate părţile pe unde miroase a Bolero. O să dea de multe piste şi o să se disperseze luându-se după lucruri care nu prezintă niciun interes.

— Aşa e – am zis.

— Ai reuşit să vorbeşti cu el înainte de…?

S-a întrerupt ca şi cum i-ar fi fost teamă sau scârba de cuvântul ce urma. L-am privit drept în faţa:

— Nu face pe delicatul, Cassino. Nu mai face pe copilul la prima spovedanie. Uneori nu-mi place reticenţa ta.

— Gata, „Califule", nu te mai supăra. Ai vorbit cu el sau nu?

— Am vorbit. De Nick Collins n-am aflat nimic. Ceilalţi doi sunt Tony Hernandez, de origine mexicană, şi Joe Filippo, un italian.

— Şi pe unde mai sunt?

— După cum mi-a zis Bolero, Hernandez ar trebui să fie în Mexic, iar Filippo aici, la New York. Dar nimic precis.

Cassino fluieră uşor.

— Bine, totuşi ştim deja ceva.

— Aşa e – am zis. – Şi este probabil ca toţi să-şi fi schimbat numele.

— Ce vrei să zici?

— Max nu şi-a schimbat numele? Este posibil ca şi ceilalţi să fi făcut acelaşi lucru.

— Aşa e. Este şi asta o ipoteză. Dar să-şi fi schimbat numele numai din cauza celor întâmplate? Bătrânul Douglas n-a fost prea clar în ceea ce priveşte importanţa ce s-a acordat acestui caz. Nu ştim nici dacă ziarele vremii au scris despre asta. Poate că Max şi-a schimbat numele din Bolero în Gold din alte motive. Poate că în biografia lui gluma cu fata lui Douglas e doar un fleac în comparaţie cu alte matrapazlâcuri.

— E posibil – am răspuns. – În orice caz trebuie să încerci să-l găseşti pe omul care s-a chemat Hernandez, deşi nici nu ştim dacă mai trăieşte. Bolero zicea că ar fi în Mexic. În ceea ce-l priveşte pe Joe Filippo, acesta i-a dat de curând un telefon lui Bolero. L-a sunat de aici, zicea Bolero. Nu cred că ar fi imposibil să dăm de el.

Cassino bău whisky şi îşi aprinse o ţigară. Apoi zise: în cazul acesta s-ar putea să se ascundă sub alt nume, cum ziceai. Dar ar fi necesar să începem pornind de la Chicago, ca să mergem pe fir. Cred că acesta ar fi calea cea mai bună ea să ajungem la Filippo, acum Joe şi nu mai ştiu cum.

M-am sculat, am luat cana cu apă şi mi-am turnat puţin într-un pahar. Am băut o înghiţitură şi m-am aşezat la locul meu.

— Şi cum a fost, „Califule”? – mă întrebă.

— Ce să fie?

Zâmbi şi stinse ţigara în scrumieră.

— Întrevederea.

— Cu Bolero?

A dat din cap.

S-a desfăşurat aşa cum am prevăzut. Ricky Blake mi-a dat numărul camerei şi după aceea n-am mai avut probleme. L-am aşteptat douăzeci şi cinci de minute, apoi am vorbit cu el. Iar când am terminat de vorbit, i-am trimis două gloanţe în corp.

— „Califule”, ai nervi de oţel.

— Nu – am zis. – Am un ulcer în stomac, o chestie care îmi face multe neplăceri.

Cassino făcu un gest cu mâna.

— Şi mai ai simţul umorului, – zise râzând şi imitându-mi vocea: – Am un ulcer în stomac. – Apoi schimbă tonul. – Ţi-a mai provocat necazuri?

— Da. Am băut mult lapte din cauza asta şi am luat multe pilule. Înainte de a-l lichida pe Bolero am avut o criza destul de puternică. Dar să lăsăm astea. Să trecem la problemele noastre.

— Bine, Herbie tatonează terenul şi acum vreau să te informez cu privire la ceilalţi doi.

— Nu crezi că greşeşti lăsând totul pe mâinile lui Herbie? – l-am întrebat.

— Nu. „Califule” – zise Cassino devenind dintr-odată serios. – Herbie este unicul nostru punct de sprijin care stă în picioare. Este tot atât de independent ca şi tine. Ceilalţi, cum ar fi Sonny Craig sau Little Gregg, sunt în legătură cu Sindicatul. Dacă i-am folosi s-ar putea ca Sindicatul să exploateze asta împotriva noastră. În cazul nostru numai Herbie ne poate interesa.

— Ştiu că Herbie este foarte folositor. Ştiu că are o reţea proprie, ţesută în spatele Sindicatului. Şi consider să este foarte bine că-l foloseşti. Numai că nu ştiu dacă este în stare să culeagă atâtea informaţii.

— Ştii bine că poate, „Califule”. De fapt este pentru a treia oară când Herbie lucrează cu noi. La Cleveland…

— Lasă istoria, Cassino, – l-am rugat. – Ştiu că totdeauna am lucrat bine cu el, dar îmi place să fiu precaut.

Cassino zâmbi.

— Foarte bine. Găsesc că e chiar bine că ai ridicat această problemă. Iar dacă ai o idee mai bună, spune-o.

M-am sculat iarăşi şi am băut o înghiţitură de apă.

— Nu, n-am alte idei. Problema e că trenul a pornit şi că trebuie să-i pui cărbuni. Să afli cât mai repede unde sunt ceilalţi trei. Cu sau fără Herbie.

— Tocmai de asta mă ocup, „Califule”.

Am stat câteva clipe fără să vorbim. Apoi Cassino s-a uitat lung la mine şi m-a întrebat:

— Ce-i cu tine?

— Nimic. Am o uşoară indispoziţie – am zis.

— Ulcerul?

— Nu ştiu. Poate.

— Bine, plec.

— În regulă – am zis. – Şi eu am să ies în seara asta. Mă duc la librarul meu să văd dacă mi-a găsit nişte cărţi pe care i le-am cerut. Dacă o să ai ceva pentru mine, dă-mi un telefon după cină.

Simţeam o nevoie absolută să rămân singur. În timp ce mă îmbrăcam am început să mă gândesc iarăşi la cazul acesta, să revăd, în minte tot ce am făcut până atunci şi să-mi fac planuri pentru cele ce urmau. Mă preocupa faptul că pe fir apăreau tot mai mulţi oameni. Herbie, Ricky Blake. Dar nu vedeam o altă soluţie. Important era să nu aţâţ Sindicatul. Mi-am amintit de faţa albă şi grasă a lui Charlie di Luca, de dintele de aur care se vedea când îşi strâmba gura spre stânga. „Trebuie să-mi protejez băieţii”. Da, băieţii lui, care dormeau cu el. „Zi-i lui Maynard că sunt singurul stăpân din oraş”, i-a strigat lui Johnny Arteleso când ne-am ciocnit în legătură cu senatorul Haynes. „Maynard, Maynard, Maynard, independenţa te poate costa viaţa”. Da, era o problemă. Poate că un altul ar fi

acceptat situaţia ca având în faţă o prăjitură să se mulţumească doar cu o bucată, oferind restul lui Charlie di Luca, numai fiindcă acesta are cinci „băieţi” imberbi şi psihopaţi cu ochi verzi şi reci, dar asta nu putea s-o facă Maynard. Apoi urmă pactul. „Îl autorizez pe Maynard să-şi facă singur jocul dar cu condiţia să nu arunce niciun fir de nisip în maşinăria mea”. Ca şi mărturisirea lui May Sweet Davis, care mi-a spus holbându-şi ochii: „Maynard, Charlie: se teme de tine. Vrea să facă pe grozavul, dar se teme de tine”. Aşa e, totuşi are o armată de oameni pe lângă el şi este suficient să le facă un semn.

M-am îmbrăcat şi nu m-am mai gândit la Sindicat. „Dă-l dracului de Sindicat”. Fie ce o fi, dar lui Charlie n-am să-i dau un ban din ceea ce câştig. Am ieşit din casă. Bătea un vânt răcoros, de sfârșit de zi. Am luat un taxi şi m-am dus la librărie. Am cheltuit cinci sute de dolari cumpărând o ediţie excelentă „Kama Sutra” o carte de Conrad pe care o urmăream de trei ani şi o biografie curioasă a lui Pollock, cu reproduceri. M-am urcat într-un autobuz cu pachetele sub mână deoarece am simţit pe neaşteptate dorinţa să privesc figurile oamenilor. Apoi am intrat într-o farmacie şi mi-am cumpărat pilulele. În sfârșit, m-am dus să cinez într-un mic restaurant de pe Avenida Douăzeci şi Patru. Când am terminat de mâncat, l-am sunat pe Cassino.

— Ascultă – i-am zis. – Să nu mă suni acasă. Am cinat şi mă duc la teatru.

— O.K. – zise. – De fapt nici n-am ce să-ţi mai spun.

— Bine – am zis şi am pus receptorul.

M-am dus să văd o operetă veche de Rodgers şi Hammerstein, o chestie obositoare, cu un individ care cânta foarte prost şi o individă care juca destul de acceptabil. Am ieşit după al doilea act, mi-am luat pachetele pe care le lăsasem la garderobă, am chemat un taxi şi m-am dus acasă.

N-am dormit prea bine. M-am trezit de două ori, a doua oară m-am sculat şi am băut nişte lapte. Deabia spre dimineaţă am adormit de-adevărat şi am dormit până la ora zece. Când m-am sculat, m-am uitat în oglindă şi nu mi-a plăcut cum arătam. „Aşa e când aştepţi, Maynard. Starea asta de aşteptate nu-ţi prieşte niciodată”.

Mi-am zis că atunci când o să termin cu afacerea asta, o să mă duc undeva departe, foarte departe, pentru vreo trei luni. Fără Cassino, fără Charlie, fără Sindicat, fără amortizor la armă, fără armă. Bine, poate că-mi iau arma.

Dar cu Olga.

ŞASE

Olga stătea cu capul lăsat şi părul desfăcut pe pieptul meu.

— Olga.

— Da, iubitule.

— Plec.

Îşi ridică puţin capul şi mă privi.

— Deja?

— Deja.

— Dar sunt trei săptămâni de când nu ne-am văzut.

— Aşa e – am zis. – Mi se făcuse pe neaşteptate dor de tine şi am venit. Dar trebuie să mă duc acasă. Aştept un telefon.

Am mângâiat-o cu mâna stângă pe spate şi am închis ochii. Părea de mătase.

— Când termini cu asta, Maynard?

— Nu ştiu. Cine poate să ştie?

— Într-o zi o sa te termine şi pe tine.

Am zâmbit tot cu ochii închişi.

— Într-o zi o să ne sfârşim cu toţii.

Îşi trecu mâna stânga pe sub braţul meu şi-mi strânse umărul. Cu degetele, lipindu-se şi mai mult de mine.

— Ai prefera să nu-ţi vorbesc de asta?

— Aşa e – am zis.

— Poate că ai dreptate, – zise încet de tot cu un glas puţin emoţionat. – Dar de trei ani nu se mai schimbă nimic. Te văd într-o seară, ca apoi să nu te mai văd o lună. N-ai putea să te laşi de toate astea şi să rămâi cu mine pentru totdeauna?

— Am mai vorbit de asta.

— Ai nevoie de bani, Maynard? Banii te silesc să faci asta? Doar ştii că am bani…

— Plec, Olga – am zis încercând să mă dau jos din pat.

— Nu. Mai aşteaptă puţin.

Am închis iarăşi ochii şi am lăsat să treacă timpul.

— Iubitule.

— Da.

— Vorbeşte.

Am început să vorbesc. Am vorbit mult şi despre multe, cum făceam de obicei când eram cu ea. La un moment dat i-am spus:

— Mai aşteaptă puţin şi o să ne luăm şi noi o vacanţă. Şi am să te duc undeva departe de aici.

— De ce? – mă întrebă ridicându-şi capul. În ochi i se citea teama. – Ce vrei să faci acum?

— Am o treabă.

Îşi puse iarăşi capul pe umărul meu.

— Acum, însă trebuie să plec.

— Încă nu – zise. – Mai stai puţin.

Am mângâiat-o cu degetele de la ceafă până la brâu. Se lipise şi mai mult de mine. Am stat aşa câteva minute până am simţit furnicături în degete. Ne-am rostogolit pe pat şi am făcut o călătorie foarte lungă. Apoi am stat un timp cu ochii închişi, iar când i-am deschis, am văzut că Olga dormea. M-am dat jos uşor din pat, ca să n-o trezesc.

M-am îmbrăcat repede, pe furiş, am sărutat-o încet şi am ieşit din cameră. Când am ajuns acasă, suna telefonul. Am ridicat receptorul.

— „Califule”? Sun de două ceasuri – se auzi vocea lui Cassino.

— Aşa o fi – am zis. – Am ieşit din casă. Ce se întâmplă?

Am obţinut câteva informaţii privitoare Ia Hernandez. Acum cinci ani, la Detroit, a fost un scandal în care a fost amestecat şi Hernandez. A fost o chestie cu jocuri ilegale. Informaţia a fost obţinută de la „Baby” Sandy, fata lui Harris, „bookmaker-ul”. Se mai ştie că mai târziu a plecat în Mexic, Herbie a trimis deja pe cineva să rezolve problema în Mexic. Aşa că se confirmă ceea ce ţi-a spus Bolero.

— Am nevoie de un paşaport fals, dacă dăm de el în Mexic, – am zis.

— Nu-ţi face probleme. Asta se rezolvă de pe o zi pe alta. Dacă Herbie primeşte telegrama pe care o aşteaptă, mâine seara pleci în Mexic. Să nu pleci de acasă”. Stai cuminte, Maynard. Aşa stau lucrurile, nici nu se poate altfel”.

Am făcut un tur prin cameră şi m-am aşezat la fereastră cu un pahar de lapte în mână. „Olga”. Îmi plăcea să stau cu ochii închişi când eram cu ea sau mă gândeam la ea. „Bine, Olga, îţi promit trei luni de fericire. E o perioadă lungă de fericire lângă un asasin profesionist”.

— „Haide, Maynard, nu mai fi melodramatic. Bea-ţi laptele şi nu mai vorbi de unul singur. Gândeşte-te că poate mâine va trebui să pleci în Mexic”.

Am pus la pick-up simfonia „Din lumea nouă”. Nici n-am auzit-o prea bine deoarece eram departe cu gândurile, plutind între reminiscenţe. „Trebuie, însă, să rezolv problema şi să mă întorc în aceeaşi zi. „Tequilla”, căldură, „senor”, „señorita” dracul să vă ia”. De asemenea, – trebuia să vorbesc cu Hernandez. Căci trebuia să mai aflu nişte lucruri, chiar mai multe.

Muzica s-a oprit şi i-am cerut scuze lui Dvorak pentru lipsa mea de atenţie. „Să-l pun şi pe partea cealaltă. Nu. O pun tot pe asta. Căci n-am auzit nimic”. Simfonia a umplut camera de muzică. Iarăşi am închis ochii. „Olga”.

„Dar mai e Joe Filippo, aici, la New York. Trebuie să rezolv şi problema asta”.

Două zile mai târziu într-o dimineaţă de joi, m-a sunat iarăşi Cassino. Se făcea tot mai cald. Venise un val de căldură înainte de sosirea lunii iunie. New York-ul părea că se topeşte sub soare.

— „Califule” – zise Cassino, – pe Tony Hernandez îl cheamă acum pur şi simplu Antonio Hernandez. Nu mai e la El Passo ci la Tijuana.

Aseară Herbie mi-a dat toate informaţiile. I-am plătit până acum o mie cinci sute de dolari.

— Asta e – am zis.

— După masă trec pe la tine. Îţi aduc tot ce ai nevoie. Cu ce mijloc de transport vrei să pleci.

— Plec cu maşina ta.

— O.K. O să-ţi fac rost de un carnet de conducere pe numele sub care eşti trecut şi în paşaport.

Cassino sosi pe la ora trei. Pe buza de sus avea sudoare.

— Uf, ce cald e – zise. Şi se apucă să-şi scoată hârtiile din buzunare.

Mi-a dat un paşaport, pe care era trecut numele unui oarecare Frederic Faith, comerciant, şi un carnet de conducere pe acelaşi nume.

— Omul este la Tijuana – zise. – S-a însurat cu o mexicană cu bani. Acum e la o moşie, imediat cum ieşi din oraş. Am studiat şi modul în care te vei întoarce. Cum îţi termini treaba, te duci la barul Pancho Marinero din port. De acolo o barcă cu motor te va duce pe un vapor din larg care te va aduce la Los Angeles. Aşa că te vei întoarce fără ca să treci pe la graniţă, deoarece s-ar putea să ai necazuri.

— Şi maşina?

— O vei lăsa pe chei. Un om de al lui Herbie, care va merge cu el, se va îngriji de maşină. O să-i schimbe numărul şi o va aduce înapoi în Statele Unite.

— Ziua şi ora?

— Întâlnirea la bar a fost fixată pentru marţea viitoare, spre seară, la Pancho Marinero. Vor veni trei oameni dintre care unul va fi îmbrăcat într-un maieu şi pantaloni albi şi şapcă albastră, ca să-l recunoşti mai uşor. Iar pe Herbie îl cunoşti.

— Aşa e – am zis. – Sper să rezolv problema în ziua în care voi sosi la Tijuana.

— Foarte bine – zise Cassino. – Te duci la moşia Santa Cruz. Este proprietatea Rosei Garcia

Aguero, măritată acum cu Hernandez. I se spune „senor” Antonio, – zise Cassino zâmbind. – Are mulţi străini care lucrează pe moşia lui, înţelegi şi tu, vaci şi tot ce-i pe acolo.

Deodată se făcu serios şi zise:

— S-ar putea să fie greu să pui mâna pe el. Vreau să spun, cu atâţia oameni câţi sunt pe moşie. Crezi că ar fi mai bine…?

— Ce? l-am întrebat.

— Bine, ar putea să meargă cineva cu tine să te ajute. Pat „Dime”, de exemplu. E doar o idee…

— Cassino – am zis, – nu mai băga pe nimeni în afacerea asta. Într-o zi o să fie amestecaţi atâţia oameni în treaba asta ca într-un vagon nazist trimis să rezolve problema evreiască. Nici nu mai pot să respir. Am nevoie de spaţiu ca să mă mişc şi nu-mi plac cluburile.

— Bine, era doar o idee – repetă – iar oamenii pe care i-am folosit până acum…

— Erau indispensabili, ştiu asta, – l-am întrerupt, – ştiu că Herbie este un om de încredere şi etcetera, dar apar oameni din toate părţile şi nu putem să transformăm afacerea asta într-o fiestă.

Cassino mă privi cu fruntea încreţită.

— Exagerezi.

— Aşa e – am zis. – Ştiu că exagerez, dar vroiam să-ţi spun că am să rezolv singur cazul lui Hernandez.

— Foarte bine.

— Asta e. Deocamdată nu ştiu cum am să procedez. Voi rezolva asta după ce voi sosi la Santa Cruz şi voi da de Hernandez. Dar voi rezolva cazul, singur, ca de obicei. Mă interesează ca barca cu motor să mă aştepte. Apropo, cheiul nu e prea mult la vedere? Mă gândesc la lume, şi aşa mai departe…

— Nu. A fost ales tocmai din cauza poziţiei sale excelente. Este abandonat. Un loc mai bun nici nu se putea găsi.

— Bine. Dar aş vrea o hartă, ca să nu umblu orbeşte întrebând în dreapta şi în stânga.

Am tăcut cam un minut. Apoi Cassino zise:

— Bine. Mâine ai s-o ai. O voi cere lui Herbie. – Şi-şi trecu mâna prin părul lucios.

N-am zis nimic. Cassino mai lăsă să treacă un minut până când zise:

— Eşti foarte precaut, „Califule”. Excesiv de precaut. Nu că ar avea asta vreo importanţă, dar parcă te văd puţin nervos…

— Aşa e, – am zis. – Mă duc la Tijuana să ucid un om pe care nu l-am văzut niciodată, ca apoi să mă întorc fluierând „When the saints go marching in”.

Cassino îşi plecă ochii privind gânditor în jos. Apoi întrebă:

— Ce se întâmplă, „Califule”? E ceva greşit?

Am dat din umeri şi m-am uitat în tavan.

— Nu.

Zise apoi, fără să mă privească:

— Te-ai săturat să lucrezi cu mine? Ţi se pare că am neglijat ceva?

N-am răspuns imediat. După un timp am zis:

— Nu. Nu e nimic. Poate din cauza ulcerului, poate că din cauza căldurii, poate că din cauza că în fiecare zi am de-a face cu moartea sau poate că din cauza că, privind în oglindă, văd că mă aşteaptă bătrâneţea.

— Te înţeleg. Şi eu simt câte puţin din astea.

L-am privit de parcă acum l-aş fi văzut pentru prima oară după o despărţire de mulţi ani: avea zbârcituri desenate pe la colţurile gurii, pielea flască pe sub ochi, grăsime adunată sub bărbie şi un aer de tristeţe sau de oboseală care îi învăluie figura.

— Cassino – am zis.

— Poftim?

— Ne prostim. Totul este sigur, totul a fost sigur până acum, noi suntem acei care începem să ne prostim.

Deschise gura zâmbind:

— Oboseşti dacă gândeşti prea mult.

— Aşa e, – am zis. – Nu trebuie să răvăşeşti gândurile până când devin o rană. M-am gândit puţin cu glas tare şi a fost ca şi cum aş fi scuipat otravă iar acum mă simt mai bine. Trebuie să te gândeşti, dar numai până la limită. Acum ceea ce vreau este să-mi aduci mâine harta.

— S-a aranjat.

Se ridică şi porni spre uşă.

— „Califule” – zise întorcându-se.

L-am privit. Cassino zâmbi iarăşi.

— Faptul că citeşti mult te ajută la ceva?

— Nu ştiu. Probabil că nu.

— Eşti puţin ciudat, „Califule”. Gândurile tale parcă sunt mai profunde.

— Ţi se pare, băiete.

Dădu din umeri şi zise:

— Bine, nu sunt tare la filozofie. Pe mâine.

Ieşi şi închise uşa. M-am uitat la paşaport şi la carnetul de conducere. „Bine, Maynard, emisar al urii adevărate, „que viva Mejico!”

Mi-am zis asta în gând, dar nu mi-a plăcut. Mi s-a părut că erau gânduri prea literare.

ŞAPTE

Mi-am oprit maşina lângă pompa de benzină şi i-am zis vânzătorului din staţie:

— Umple-mi rezervorul.

— *Que quiere usted, senor?* – întrebă omul scund şi spătos cu o mustaţă neagră ce-i acoperea toată zona de sus.

I-am făcut nişte semne terminând cu un cuvânt:

— Benzină.

— *Muy bien, senor.*

Am coborât din maşină şi m-am dus la barul de lângă staţia de benzină. O fată şi un bărbat gras, în vârstă, stătea de partea cealaltă a tejghelei. Fata se apropie surâzându-mi.

— Vorbiţi engleza? – am întrebat.

— *Un momento, senor.*

Fata se duse lângă bărbatul gras şi bătrân şi îi spuse ceva ce n-am priceput. Bărbatul a dat din cap şi s-a apropiat de mine.

— Ce doriţi, *senor?*

Vorbea o engleză cu accent mexican, dar puteai să-l înţelegi.

— Vreau apă minerală, am zis, – şi aş mai vrea să mă mai uit peste o carte de telefoane din Tijuana. La câţi kilometri suntem de oraş?

— La douăzeci, *senor.*

Îmi aduse apa minerală şi cartea de telefoane. M-am aşezat la o masă puţin mai depărtată de tejghea şi am început să caut numele Rosei Garcia Aguero. L-am găsit. Adresa se confirma: Moşia Santa Cruz. Mi-am notat numărul de telefon pe o hârtie. Am plătit şi am plecat.

Peste o jumătate de oră eram la Tijuana. Soarele era la zenit şi casele albe, strălucitoare, iradiind o lumină crudă, îmi pricinuiau dureri la ochi. Mi-am

scos batista din buzunar şi mi-am şters sudoarea de pe frunte.

Mi-am parcat maşina pe o stradă cu umbră şi m-am dus la o cabină telefonică. Am făcut numărul şi o voce de femeie mi-a răspuns.

— Senor Antonio Hernandez este acasă? – am întrebat.

— Nu, senor. O să fie pe la trei – mi s-a spus.

— Mulţumesc.

Am pus-receptorul şi m-am uitat la ceas: era ora două şi zece minute. M-am întors la maşină, am pornit motorul şi am făcut un tur prin oraș. La un moment dat am intrat într-o patiserie, am băut un pahar cu lapte şi am mâncat un sandvici cu şuncă. Am ieșit am căutat altă cabină telefonică, am format numărul şi mi-a răspuns o voce de bărbat.

— Vă rog cu senor Antonio Hernandez.

— Eu sunt. Cine-i la telefon.

— Un prieten – am zis în engleză. – Aş vrea să vorbesc cu dumneata. E o chestiune foarte importantă.

De partea cealaltă a firului nu s-a auzit nimic. Fireşte. Hernandez era în defensivă.

— Dar cine-i la telefon?

— Ţi-am mai spus: un prieten. Nu mă cunoşti, dar vin trimis de cineva pe care îl cunoşti bine. Este vorba de o poveste care a avut loc acum opt ani şi în care ai fost implicat.

— Ce poveste? Ce doreşti? – vocea sa nu era prea sigură.

— O poveste care, pentru dumneata, ar fi fost mai bine să fie uitată definitiv – am zis. – Din păcate, n-a fost să fie aşa. Cineva încearcă să dezgroape morţii. Iar eu am fost trimis aici ca să te ajut.

Trecură câteva secunde. În sfârşit, zise:

— Să mă ajuţi? Nu poţi fi mai explicit?

— Pot, bineînţeles – am zis cu o notă de nerăbdare în glas. – Ştii, bineînţeles, la ce mă refer

şi poţi să-ţi dai seama că nu e o treabă ce poate fi discutată la telefon.

— Acum opt ani, ziceai – spuse Hernandez. – Nu pot să-mi dau seama despre ce ar putea să fie vorba.

— Bine – am răspuns – este vorba de o parodie care s-a terminat prost. Îţi voi da un nume: Katherine Douglas.

Am aşteptat ca informaţia asta să-şi facă efectul. Apoi, Hernandez mă întrebă:

— Şi dumneata ce vrei acum?

— Să mai pun o piatră la temelia acestei afaceri.

— Poftim? Cum?

— Într-o manieră foarte isteaţă. Am să-ţi explic când ne vom întâlni.

— Dar… – zise şi făcu o pauză. – Dumneata eşti de la poliţie?

— Nu. Şi ăsta-i norocul dumitale.

— Nu pricep – zise.

— Bine, pot să fac următorul lucru: să pun receptorul, să plec şi să dau dracului toată afacerea asta. Iar dumneata să faci după aceea ce ştii.

— Aşteaptă – zise cu o anumită nerăbdare în glas. Aproape că-l vedeam gândindu-se de partea cealaltă a firului. – Vrei să mă şantajezi?

— Nici nu ştii cât de ieftin este preţul, – i-am răspuns.

— Altcineva va plăti în locul dumitale pentru ca povestea asta să rămână îngropată.

— Şi cine este prietenul acesta?

— O să-ţi spun după aceea. Acum: vrei să te întâlneşti cu mine sau nu? Spune repede deoarece mă grăbesc şi nu sunt deosebit de interesat ca să-i fac cuiva o favoare împotriva voinţei sale.

— Aşteaptă – a zis repede. – Unde eşti?

— Pe o stradă din Tijuana – am răspuns.

— Ai maşină?

— Da.

— Atunci – zise – traversează oraşul spre sud, ieşi pe şosea, ia-o pe primul drum care duce spre

stânga şi opreşte-te lângă firma pe care scrie „Moşia Santa Cruz”. Ne întâlnim acolo peste o jumătate de oră.

— Foarte bine. Dar ascultă: să nu te gândeşti la vreo glumă. Sper că ai să vii singur si că n-o să-ţi treacă prin cap cine ştie ce gânduri.

— Nu – zise. – Ştiu perfect ceea ce trebuie să fac. Dar te previn că nu vin cu bani.

— Cine are nevoie de banii dumitale?

Hernandez nu zise nimic şi tăcu câteva secunde. Apoi întrebă:

— Ce maşină ai?

— Un Ford negru.

— Spune-mi cum te cheamă.

— Ascultă prietene – i-am răspuns – dacă vom continua aşa nu ne mai rămâne nimic să ne spunem când ne vom întâlni.

— Bine. La revedere.

Hernandez a închis receptorul şi eu am ieşit din cabină. Aveam toată faţa transpirată. M-am șters cu batista, am trecut strada şi m-am îndreptat spre maşină. Am scos amortizorul şi l-am pus la pistol. Am pornit motorul şi am deschis mai mult geamul. Am simţit pe faţă o briză plăcută.

Douăzeci de minute mai târziu m-am oprit lângă firma pe care mi-a indicat-o Hernandez. Mi-am lăsat maşina la umbra unui copac, într-un loc foarte bun pentru observaţie. Înaintea ochilor mei se întindea un drum plin de colb, lung de vreo doi kilometri, pierzându-se într-un crâng, unde se desluşea un horn în stingă. În dreapta era câmp deschis şi o casă sau două în depărtare. În jur nicio ţipenie de om.

În urma mea, pe şosea, au trecut două maşini. M-am uitat la ceas. Trecură trei minute peste ora fixată de Hernandez. Mi-am şters iarăşi fruntea de sudoare şi am aşteptat. Peste cinci minute am văzut în depărtare un punct negru care se apropia de mine. Când s-a apropiat cam la o sută de metri, am pus mâna pe pistol şi l-am pus pe genunchi. În

maşină era un bărbat cu faţa smolită şi cu o pălărie largă. Se opri la vreo douăzeci de metri şi-mi făcu un semn scurt cu mâna stângă. Apoi individul a coborât din maşină şi am putut să văd că era un bărbat înalt şi spătos.

— Eu sunt.

— Antonio Hernandez? – am întrebat.

Atâta a apucat să zică. Am tras prin geamul maşinii şi l-am nimerit drept în inimă. Aş fi putut să-l mai întreb câte ceva, dar bănuiesc că nu ştia nimic din ceea ce m-ar fi interesat, apoi eram sătul de căldură şi de praf. În afară de asta, mă durea şi stomacul.

Am dat maşina înapoi, am ieşit pe şosea, m-am mai uitat o dată în jurul meu şi am pornit în viteză. Hernandez rămase întins sub soare, cu braţele desfăcute, în colbul drumului.

Peste treizeci de minute mi-am lăsat maşina într-o fundătură din apropierea portului şi m-am dus să caut barul Pancho Marinero. Peste o oră veniră şi cei trei bărbaţi. Unul dintre ei era Herbie. Cassino nu venise. Cel mai înalt dintre ei, un individ stângaci numit Bruno, a primit sarcina să meargă ca să caute maşina şi s-o ducă, pe alte căi, în Statele Unite. Eu, Herbie şi un oarecare Raoul, care mi-a fost prezentat ca patronul vasului ce urma să ne transporte la Los Angeles, ne-am urcat într-o barcă cu motor şi la căderea nopţii eram deja îmbarcaţi pe un fel de yacht pe care scria „Sea Star”.

Am călătorit foarte bine, m-am bronzat la soare, la bord era lapte praf şi puteam să spun că jumătate din contractul încheiat cu T.R. era deja îndeplinit.

Telefonul a sunat în dimineaţa zilei care a urmat după întoarcerea mea la New York.

— Peter?

Am recunoscut imediat vocea lui Johnny Arteleso.

— Da, bătrâne. Ce mai faci?

— Foarte bine. Ascultă, Peter, trebuie să vorbesc cu tine.

— Când?

— Acum.

— Unde?

— Vino acasă la mine.

— Foarte bine – am zis.

Am făcut un duş, m-am bărbierit, m-am îmbrăcat şi am început să mă gândesc la ce o fi vrând Johnny de la mine. După felul în care a vorbit, părea să fie ceva important. Cred că Johnny era singurul meu prieten adevărat, în sensul prieteniei care trece înaintea oricăror alte lucruri. Am fost tovarăşi la casa de corecţie după ce fusese prinsă banda din care făceam amândoi parte care făcuse o grămadă de matrapazlâcuri prin East Side. Johnny era un tip sensibil, plăcut, foarte inteligent şi prietenia noastră s-a născut dintr-o convieţuire amicală, din adaptarea personalităţilor, deoarece amândoi vedeam sau consideram că vedem ceva mai departe decât alţii, cu o altfel de perspicacitate sau cu alt fel de dimensiuni. După ce ieşiserăm de la casa de corecţie fiecare şi-a urmat drumul său, dar am rămas prieteni. Mi-a scris de câteva ori de la Detroit, apoi i-am pierdut urma şi l-am întâlnit mai târziu la Sindicat, ca mână dreaptă a lui Charlie di Luca. Mulţi ziceau că dacă Charlie mă lasă să trăiesc, aceasta numai din cauza lui Johnny Arteleso. M-am convins de mai multe ori că Johnny mă acoperea, mai ales în perioadele în care Sindicatul, cum se spunea, făcea curăţenie. Johnny era de o blândeţe admirabilă, niciodată n-ar fi pus mâna pe o armă şi trimiterea lui la casa de corecţie a fost o greşeală, care însă, mai târziu, printr-un capriciu al destinului, nu s-a mai confirmat. Exercita controlul barurilor şi al dancigurilor legate de Sindicat, era creierul lui Charlie, intermediarul şi sistemul său nervos. Bun la suflet, dispreţuia mediul în care trăia, cum dispreţuia aproape totul, dar cred că numai eu, fiindcă

gândeam pe aceeaşi lungime de undă, aveam noţiunea reală a profunzimii acestui dispreţ, îşi petrecea timpul pilindu-şi unghiile şi dând telefoane.

Îmi deschise uşa şi mă duse în biroul său. Nu-l mai văzusem de vreo trei sau patru luni. Zâmbea, ca întotdeauna, puţin forţat, à la Monty Clift, avea greutatea ideală pentru înălţimea sa şi spatele puţin îndoit, din cauza obiceiului său de a privi mai mult în pământ.

— Stai jos, Peter – zise. – Cum te mai simţi cu ulcerul?

— Prost – am zis.

— De ce nu te operezi?

Am dat din umeri, Johnny se aşeză în faţa mea, mă privi cu ochi gravi şi zise:

— Se încurcă lucrurile. Charlie vroia să trimită pe cineva să te caute, dar eu i-am spus că vreau mai întâi să vorbesc cu tine.

— Atunci vorbeşte.

— E treabă serioasă, Peter. Şi nu porneşte de la noi. Charlie este forţat de Eddie Piano, bosul din Frisco.

— Şi ce vor de la mine, pot să te întreb?

— E vorba de cazul lui Max Gold. A ieşit cu bucluc. Poliţia a arestat multă lume, a întors totul pe dos şi e un moment dificil pentru Sindicat. Eddie Piano era în cele mai bune relaţii cu noi dar a apărut cadavrul individului şi parcă a explodat o bombă. Trebuie să ştii că ei controlează totul acolo. Şi într-o zi, fără ca ei să ştie, este omorât Max ăsta, care colac peste pupăză mai făcea şi anumite treburi mărunte pentru Sindicat.

— Asta-i bună – am zis. – Dar aş vrea să ştiu ce treabă am eu cu asta.

— Ascultă – zise Johnny cu o răbdare aproape părintească.

— Eddie Piano a bănuit ceva şi într-o zi a obţinut informaţiile. A pus mâna pe Ricky Blake.

Câteva clipe ne-am privit drept în ochi. Dar am rămas în derivă deoarece Ricky Blake era un individ ale cărui legături se terminau cu Herbie, nu mă cunoştea pe mine.

— Şi mai departe? – am întrebat.

— Nu face pe prostul, Peter.

Ştiam că fac pe prostul, dar n-am zis nimic. Deocamdată vroiam să ştiu totul, înainte de a zice ceva care să merite.

— Evident că Ricky Blake a vorbit, – continuă Johnny,

— Şi a zis că treaba a plecat de la New York. Şi Eddie Piano a început să-l sâcâie pe Charlie. Ştii şi tu că Herbie este, mai mult sau mai puţin, apărat, dar nu ştiu dacă Charlie o să-i ierte. Eddie Piano e aici şi i-a vorbit lui Charlie. I-a zis că tipii de aici se duc la Frisco ca să omoare oamenii, probabil cu scrisori de felicitare din partea Sindicatului şi încă nu ştiu cu ce.

Johnny tăcu, îşi scoase pila din buzunarul hainei şi începu să-şi pilească unghiile, apoi zise:

— Evident, îţi spun lucruri pe care tu le ştii. Dar trebuie să ţi le spun ca să ştii cum stau treburile.

— Aşa e – am zis. – Ascultă, Johnny, spune şi restul ca să ştiu totul.

Mă privi ridicându-şi ochii, fără să-şi mişte faţa:

— Am o vagă impresie că ţi-am spus mai mult decât trebuie. Asta e ce se ştie, dar sunt aproape sigur că Charlie n-o să-ţi spună niciun sfert din asta.

— Aşa e – am zis. – Dacă voi vorbi cu el mă fac că nu ştiu nimic.

— Bine – continuă Johnny lăsându-se pentru moment de pilitul unghiilor – nu ştiu ce se întâmplă cu Herbie, dacă au pus mâna pe el sau nu, dar oricum Herbie este doar un şurub în toată maşinăria asta. Sindicatul ştie că face anumite servicii mărunte şi mai ştie că a lucrat pentru tine. De aici, băiete, intri şi tu în schemă.

Herbie se întorsese cu mine de la Tijuana şi era puţin probabil să fi fost prins. Însă evident, nu puteam să fiu sigur.

— Johnny – am zis – deducţiile, pe care le face Charlie cu creierul său de găină ca să ajungă până la mine, sunt puţin trase de păr.

— Trebuie să înţelegi situaţia, Peter – zise Johnny aplecându-se spre mine. – Sindicatul cunoaşte, mai mult sau mai puţin, paşii pe care îi fac independenţii din oraş. De fapt sunt foarte puţini, dacă trecem peste nefericiţii care umblă alandala prin canalele oraşului. Excluzându-i pe aceştia şi ţinând cont de legăturile lui Herbie s-a ajuns uşor la tine şi la Cassino.

— Şi ce vor acum, capul meu? – am întrebat.

— Nu e asta şi nu mă mai plictisi – zise Johnny. – Nici Cassino nu este motorul în acţiunea asta. E doar un pion. Dar vei plăti cu prestigiul tău, Peter, pentru nesupunerea ta, pentru că îi faci necazuri lui Charlie. Iar pe de altă parte Eddie Piano a auzit nu se ştie de unde de ciocnirile tale cu Sindicatul.

— Bine – am zis – vrei să-ţi spun ţie dacă l-am omorât pe Max Gold sau vrei ca să le-o spun lor?

— N-are nicio importanţă dacă îmi spui sau nu. Cu ei trebuie să-ţi aranjezi lucrurile.

— Bine, atunci îţi spun ţie. L-am lichidat pe Max Gold. Şi acum ce facem?

— Acum îl dăm dracului pe Max. Să vedem cum aranjăm treaba ca să ieşi basma curată. Cum ţi-am zis, trebuie să te duc la ei. Le-am zis că vreau mai întâi să vorbesc cu tine, dar le-am promis că am să te aduc şi pe tine. E o întâlnire la care o să vină şi Eddie Piano.

Am priceput încă o dată că Johnny încearcă să mă protejeze. Dacă ar fi fost să mă întâlnesc numai cu Charlie, aş fi scăpat cu câteva buşeli. Dar cum venea şi Eddie Piano la New York, lucrurile se complicau.

— Ascultă Johnny – am zis – dacă e vorba să mă duc acolo ca să primesc un glonte în ceafă sau

ca Piano să mă predea poliţiei din Frisco, asta n-am s-o fac.

— Nu e vorba de asta – zise Johnny dându-se înapoi şi scoţând pila din buzunar. – Nu, nu poate fi vorba de asta. Ei vor doar să te prevină sau aşa ceva.

Se sculă în picioare, începu să se plimbe, se opri apoi în faţa mea bătând cu pila peste deget şi zise rar uitându-se undeva departe:

— Oricum, să nu te aştepţi la vreo medalie din partea lor. Charlie a dat dovadă de înţelegere când i-am spus că vreau să vorbesc cu tine. Probabil că iarăşi e vorba da vechea poveste.

— Care? Să mă lege de Sindicat?

Johnny făcu un semn afirmativ cu capul.

— Nu, Johnny, să n-o luăm iarăşi de la început. De acuma e vorba de încăpăţânare. Mai întâi aş vrea ca Sindicatul să se schimbe.

— Şi eu vreau asta. Totuşi trebuie să trăim cumva, ce zici, băiete?

Am stat amândoi aproape un minut fără ca să spunem ceva. Apoi i-am cerut un pahar cu apă. Când mi l-a adus, mi-a spus:

— Bine, n-ai ce face decât să aştepţi şi să vezi ce o să-ţi spună. Şi te hotărăşti după aceea.

— O să fie o întâlnire stupidă, Johnny – am zis. – O mare tâmpenie.

— Aşa e, dar trebuie să vii.

Ne-am uitat unul la celălalt. Apoi am zâmbit:

— Eşti mare şmecher – i-am zis – ar trebui să te trimită la Pekin ca ambasador. Dar până una alta zi-mi: unde şi la ce oră?

— O să mergem diseară împreună la Fox Bar. Pe la ora unsprezece.

De Ia Johnny m-am dus la un restaurant şi, după ce am mâncat, i-am telefonat lui Cassino. Ne-am înţeles să ne întâlnim la mine acasă pe la ora trei.

Când a apărut Cassino am văzut imediat pe faţa sa că avea ştiri pentru mine.

— L-au prins pe Herbie, „Califule” – îmi zise. – Nu l-au frecat prea mult dar i-au interzis să mai lucreze pentru noi. Aşa că nu mai putem conta pe el.

Îşi aprinse o ţigară şi continuă:

— Am aflat că ai rezolvat problema de la Tijuana. Dar ai reuşit să vorbeşti, înainte de asta, cu Hernandez?

— Am vorbit despre chestiuni fără importanţă. Nu ştia nimic de ceilalţi. De fapt nici nu l-am întrebat.

— E adevărat, cu greu ar fi putut să mai ştie ceva – observă Cassino. – Era de mulţi ani la Tijuana.

— Ce-ai mai aflat de Joe Filippo şi Nick Collins?

Cassino se sculă în picioare, îşi frecă palma de la mâna dreaptă de dosul mâinii stângi, apoi trase un fum lung de ţigară şi mă privi cu coada ochiului.

— Nimic nou. Acum, fără Herbie, o să ne fie mai greu. În afară de asta se pare că Sindicatul îşi bagă nasul.

— Aşa e – am zis. – Dar avem informaţii privitoare la Joe Filippo. Ştim că e aici, la New York.

— Nu ştim nimic, ţi-am mai zis – insistă Cassino. – Şi nici în ceea ce îl priveşte pe Nick Collins nu avem nicio pistă. Totuşi am nişte oameni care îl caută la Chicago. Sunt novici. Nu ştiu ce o să afle.

— Aşa e – am zis. – Ascultă, Cassino, doar n-o să lăsăm lucrurile la jumătatea drumului. Nu se poate.

— Asta aşa e – zise după câteva clipe. – Cum ţi-am spus aştept ştiri de la Chicago. Dacă nu primesc nimic de acolo, intrăm amândoi direct în problemă. Fir-ar să fie, trebuie să dăm de ei.

Se aşeză pe un scaun, îşi stinse ţigara în scrumieră şi mă întrebă cu jumătate de glas:

— Ai aflat ceva de la Sindicat?
— Am aflat câte ceva. Dar asta nu ne interesează acum. Nu mai fi aşa nervos.
— Nu sunt nervos. Vroiam doar să ştiu.
Se sculă iarăşi în picioare şi întrebă:
— Stai acasă? Poate că primesc vreo ştire de la Chicago.
— Am să ies diseară, dar pentru puţin timp.
— Bine… – zise. – Am plecat.
Era în el ceva de şoarece speriat. Se temea foarte mult de Sindicat. L-am auzit trântind uşa la plecare, dar am rămas liniştit adâncindu-mă în gânduri. „Asta e, Maynard, Charlie şi bebeluşii lui au ieşit pe scenă şi Cassino ar da totul acum ca să ne oprim aici. Iar Joe Filippo şi Nick Collins sunt ca două băşici de săpun care s-au volatilizat în aer. Amândoi valorează patruzeci de mii de dolari care sunt în mâinile lui T.R. Douglas. Gata să sară”.
Dintr-odată mi-am adus aminte de Olga. „Mă duc s-o văd pe Olga, mănânc la Ricciardi iar după aceea mă voi duce la întâlnirea cu confederaţii. O să am o zi plină”.
Căldura s-a mai lăsat puţin şi nici stomacul nu mă mai durea. „Trebuie să acţionezi, Maynard, trebuie să acţionezi, acum e nevoie de acţiune”.

OPT

Când am ieşit de la Olga încă mai simţeam în corp căldura corpului său. Încă puţin şi m-ar fi cuprins euforia.

Am mâncat rezonabil, m-am dus la un cinema, unde am văzut un film vechi realizat de John Ford cu actori din copilăria mea şi m-am îndreptat spre Fox Bar. Am intrat, m-am apropiat de tejghea şi am cerut apă minerală. Barmanul, un individ tânăr şi cu labe mari, m-a privit ca pe o broască ţestoasă vorbitoare. Se duse după apă şi când mi-o aşeză în faţă, l-am întrebat:

— Johnny Arteleso e aici?

Îşi schimbă dintr-odată atitudinea. Făcu un semn cu degetele chemându-l pe un individ în smoking rezemat de o coloană din fundul salonului. Individul veni repede şi barmanul îi zise:

— Îl caută pe mister Arteleso – şi arătă cu bărbia spre mine.

Individul în smoking făcu o plecăciune spre mine şi mă rugă să-l urmez. Am ocolit barul şi mi-a deschis o uşă în dreapta. Apoi chemă pe cineva dinăuntru:

— Ernie.

A ieşit un jder cu capul bălai, tot în smoking, care m-a privit lung:

— Poftim?

— Îl caută pe mister Arteleso – zise celălalt parcă recitind.

— Pe aici – zise jderul pornind înaintea mea.

Apoi deschise o uşă şi zise:

— Vă rog să intraţi şi să aşteptaţi.

Uşa se închise în spatele meu şi eu m-am aşezat într-un fotoliu. În cameră mobila era bine distribuită, severă. Spaţiul bine folosit, un birou

frumos era lângă fereastră, mirosea a dezinfectante, spre deosebire de fumul din salon.

Am aşteptat vreo zece minute. Apoi a apărut şi Johnny.

— Noroc – zise. – Vin şi ceilalţi.

— În ordine – am zis. – Ai aici mulţi indivizi în smoking care fac maratonul.

Îmi zâmbi, apoi îşi trecu mâna peste faţă şi zise:

— Eşti bine dispus, Peter.

— Sunt.

— Bine, fii liniştit. Vin îndată.

A ieşit şi am mai aşteptat vreo cinci minute. Am simţit uşa mişcându-se şi am întors capul. Mai întâi am auzit nişte voci, apoi i-am văzut intrând: Charlie di Luca, gras, cu păr rar, mâini albe şi mari, cu o ţigară de foi în gură şi cu paşi apăsaţi; Barney, unul din bebeluşii săi, o cunoştinţă mai veche de a mea, înalt, masiv, cu o înfăţişare neplăcută, unul din oamenii de bază care aspira la un post de comandă în Sindicat; şi un individ mărunt, de vreo cincizeci de ani, cu părul lins şi o faţă acră, cu pantofi lucitori şi foarte plin de el, care părea să fie Eddie Piano. În urma lor intră Johnny închizând uşa.

— Noroc, Maynard, – zise di Luca.

— Noroc, – am răspuns.

Apoi s-a lăsat tăcerea. Aproape un minut a durat spectacolul de mimică. Di Luca se aşeză pe scaunul din spatele biroului, Piano se tolăni pe un fotoliu, Johnny se aşeză pe altul, alături de el, iar Barney rămase în picioare cu braţele încrucişate şi rezemat de perete.

— Maynard, domnul acesta este Eddie Piano. – Di Luca făcu un gest larg cu mâna. – Pe Arteleso şi Barney îl cunoşti.

Piano ţine mâinile la înălţimea gurii sprijinindu-se cu coatele de braţele fotoliului şi făcu un semn uşor cu capul. I-am răspuns şi m-am uitat din nou la Di Luca. Aşteptam.

— Arteleso a vorbit deja cu tine – zise Di Luca – şi sper că înţelegi situaţia. Deja am hotărât ce trebuie să facem. Sunt sigur că ai să fii de acord.

Schiţă un zâmbet care făcu să-i lucească dintele de aur şi continuă:

— Cazul Gold a fost o lovitură de măciucă pentru mister Piano. Nu mai dorim lovituri de genul acesta. După cum nu ne place ca oamenii să fie bătuţi – zise Di Luca surâzând – şi sunt sigur că ai să ne înţelegi. Vezi cât sunt de rezonabil când e vorba de tine, Maynard?

— Aşa e – am zis. – Vorbeşte limpede şi la obiect, Di Luca.

— Nu fi bădăran Maynard – zise. Asta n-ar duce la nimic.

Am tăcut. Di Luca s-a sprijinit cu coatele de masă şi zise:

Până mâine seara vei părăsi oraşul. Ţi se interzice să operezi în New York, Frisco, Chicago, Las Vegas, Dallas, Boston, Los Angeles şi New Orleans.

— Deci aşa – am zis. – Oraşele din reţeaua Sindicatului…

— În plus oraşele pe care, la timpul lor, le vom considera necesar să le includem în această listă – mi-a tăiat-o Di Luca. – Până una, alta, mâine părăseşti New York-ul şi dacă vei opera în vreunul din oraşele menţionate, o să discutăm iarăşi.

— Ascultă, Di Luca – am zis. – Nu-mi place să mi se vorbească pe tonul acesta. De multă vreme nimeni nu mi-a vorbit aşa şi m-am dezobişnuit.

Au urmat câteva secunde de tăcere. Di Luca îşi aţinti ţigara spre mine şi zise:

— Ştii că sunt rezonabil, Maynard. Dacă vrei, putem să mergem mai departe.

— Atunci să mergem mai departe – am zis. – Încerci să bagi frica în mine, Di Luca? Lasă-te de asta.

Johnny se sculă şi se băgă în discuţie:

— E o încercare de acord, Peter. Sindicatul nu vrea să aibă probleme.

— Un moment, Arteleso, – zise Eddie Piano cu o voce ascuţită, metalică. – Dumneata, Maynard, mi-ai făcut necazuri la Frisco.

— Poveşti, Piano, – am zis. – N-am mai fost de multă vreme la Frisco.

— A spus Herbie, – zise Di Luca cu o voce schimbată aţintindu-mă iarăşi cu ţigara. – Şi hai să terminăm discuţia. Dacă poimâine vei mai fi la New York, asta va fi ultima zi din viaţa ta.

— Deci aşa – am zis. – Câţi băieţi vrei să trimiţi? O jumătate de duzină ar fi puţini.

A venit rândul lui Barney să vorbească:

Maynard, pun pariu că ai să faci aşa cum a zis mister Di Luca.

— Pe cât pariezi, Barney?

— Ascultă – răspunse. – Dacă vrem, putem să scoatem din tine şi pentru cine ai lucrat în cazul lui Max Gold. Ai să scuipi totul şi mai şi rămâi în mâinile noastre.

I-am zâmbit:

— Eşti prost, Barney. Totdeauna ai fost un prost. Individul trase aer în piept şi ar fi vrut să spună ceva, dar mâna dreaptă a lui Eddie Piano, cu vene proeminente şi unghiile frumos tăiate, l-a întrerupt:

— Maynard – zise Piano privindu-mă drept în ochi – chestiunea a fost aranjată aşa cum ţi-a zis Charlie di Luca. Dacă, începând de mâine seara, vei fi prins într-unul din cele nouă oraşe menţionate anulăm angajamentul şi vei răspunde pentru asta.

— Încă nu m-am angajat cu nimic, – l-am corectat.

— În ce ne priveşte, te-ai angajat, chiar dacă asta nu-ți place – continuă Piano cu faţa tot mai acră.

— Vrei să zici că nu mai pot să merg, de exemplu, nici la Las Vegas ca să fac turism şi să-mi bag monezile la jocurile mecanice?

— Nici asta şi nici altceva – zise Piano. – Prezenţa ta, fie şi numai ca să vizitezi muzeele, va însemna anularea angajamentului. Şi aş vrea să-ţi mai dau un sfat: du-te unde vrei şi fă tot posibilul să stai cuminte. Agitaţia pe care ai face-o s-ar întoarce împotriva ta.

— Deci aşa – am zis. Am tăcut câteva secunde, apoi am continuat.

— Ascultă, Piano, voi încercaţi să forţaţi situaţia. Faptul că a apărut un oarecare Max Gold mort la Frisco n-are cum să zdruncine structura Sindicatului. Dacă a fost omorât, cum ziceţi, nimeni nu se gândeşte să vă pună în spinare deoarece metodele voastre sunt altele. Sindicatul nu l-ar oferi pe un oarecare Max Gold poliţiei pe tavă. Nu puteţi fi traşi la răspundere fie şi numai pentru că nu există nicio probă împotriva voastră. Aşadar, chiar plecând de la ipoteza că eu aş fi fost asasinul lui Gold, atitudinea voastră faţă de mine nu se justifică. Mai mult, aş zice că sunt alte motive. Vreau să spun că vreţi să vă folosiţi de împrejurări şi să încercaţi să scăpaţi de mine definitiv. Pe plan moral asta s-ar chema coacţiune violentă.

Eddie Piano îl privi pe Di Luca şi amândoi păreau, cel puţin pe moment, intrigaţi. Bossul din New York îşi încreţi fruntea şi-mi zise:

— Astea-s palavre avocăţeşti, Maynard. Noi suntem aceia care ştim ce probleme avem la Frisco. Încolo sunt vorbe de clacă. De multă vreme ne faci necazuri cu acţiunile tale particulare. Acţionezi de parcă noi nici n-am exista. Dar, Maynard, vezi şi tu că existăm.

— Şi am hotărât că trebuie să recunoşti pentru totdeauna existenţa noastră – accentuă Piano cu un zâmbet care i-a însufleţit faţa zbârcită. – Am acceptat sugestia lui Arteleso să vorbească mai întâi cu tine, am admis că discuţia poate fi condusă astfel încât să ajungem la o înţelegere. Bagă de seamă, Maynard, se fac presiuni şi noi încercăm să

le mai frânăm. Dacă am fi lăsat lucrurile să curgă în voia lor, n-ar mai fi fost discuţia asta.

— În cazul acesta trebuie să vă mulţumesc – am zis.

— Mai mult sau mai puţin, Maynard, mai mult sau mai puţin – zise Di Luca între două fumuri. – Ai multe datorii, Maynard. Arteleso s-a străduit ca Sindicatul să te cruţe.

Johnny îi zâmbi lui Di Luca.

— Coexistenţă paşnică, şefule.

— Coexistenţa paşnică îl interesează mai mult pe el decât pe noi – continuă Di Luca aţintindu-şi iarăşi ţigară spre mine. – Maynard, ăsta e ultimul prilej pe care ţi-l oferim ca să trăieşti în coexistenţă paşnică cu noi, aşa cum zicea Arteleso. Se pare că nu apreciezi gestul nostru şi asta e rău, Maynard.

Barney se băgă iarăşi în vorbă şi, privindu-şi bombeul pantofului, zise:

— Altul e limbajul pe care-l pricepe Maynard, şefule.

— Zi-i omului dumitale să aducă un pahar de apă, Di Luca. Nu discut cu el, mai e şi prost pe deasupra.

Barney mă auzi şi pe faţă îi apăru un surâs galben, dar nu-şi luă ochii de la bombeul pantofului. Piano îşi trecu degetele peste gură şi zise:

— Bine, am terminat discuţia, Maynard. Treaba dumitale ce vei face mai departe.

M-am sculat, m-am uitat lung la fiecare în parte şi am zis:

— Dacă nu mai aveţi nimic de spus, am plecat. Nu mă conduce nimeni până la uşă? Tu, Barney, nu eşti bun nici pentru asta.

— Fă-mi o plăcere, Maynard – zise stând tot cu braţele încrucişate. – Vino într-unul din aceste oraşe. Vino.

— De ce? Ca să dispari de acolo? – l-am întrebat.

— Maynard – zise Di Luca sculându-se şi mişcându-și trupul gras – discuţia s-a terminat. Şi aşa am vorbit prea mult. La revedere.

Mi-a întors spatele şi Johnny îmi făcu un semn să ies. Am deschis uşa şi jderul m-a condus până la cealaltă uşă, apoi a apărut un alt individ în smoking care m-a condus prin bar lăsându-mă singur lângă uşă. M-am simţit uşurat când am respirat aerul răcoros al nopţii călcând pe trotuar. M-am hotărât să merg pe jos. De vreo două ori m-am uitat înapoi, dar nu mă urmărea nimeni. „Asta e, Maynard, ăştia pun gaz pe foc. I-ai făcut curioşi să vadă ce ai să faci mai departe. Evident, pentru ei ar fi mai uşor clacă te-ai pensiona decât să-ţi bage două gloanţe în corp. Aşadar, coexistenţă paşnică. Bătrânul meu Johnny, de-abia acum eşti cu mâinile legate”.

Am traversat strada, m-am gândit să iau un taxi dar am renunţat şi am continuat să vorbesc de unul singur. „Nici nu ştii ce trebuie să faci, Maynard. Nu ştii nimic de Collins, nici de Filippo. Trebuie să pleci din New York sau să te împotriveşti, dacă rămâi aici. Ai un caz rezolvat pe jumătate, fără un viitor previzibil, şi cu asasinii confederaţi legaţi de picioarele tale. Iar ceea ce este sigur, este că dacă te prind pe undeva în reţeaua lor, o să tragă, chiar să te omoare. Căci dacă lui Barney îi este sete, de exemplu, apoi nu-i este sete de apă”.

Am mers multă vreme până când am ajuns într-un loc cunoscut: uşa casei mele. Aveam o grămadă de lucruri de făcut, dar m-am hotărât să le las pentru a doua zi, ziua exilului Sfântului Maynard.

NOUĂ

Cele două zile petrecute în casa Olgăi au fost foarte plăcute. Olga a ieşit doar de două ori ca să aducă mâncare şi ziare. Căci eu mi-am luat de acasă numai banii, pistolul şi amortizorul. Am încuiat totul cu cheia, am schimbat trei taxiuri ca să ajung la Olga, ca să fiu sigur că nu sunt urmărit sau, dacă eram urmărit să mi se piardă urma.

Olga a preparat tot felul de bunătăţi şi am stat ore întregi în pat. L-am sunat de două ori pe Cassino însă n-am dat de el.

În după amiaza celei de-a doua zile Olga a ieşit să cumpere lapte şi ziarul. Cu un pahar de lapte în mână m-am apucat să citesc ştirile. Dintr-o dată am înţepenit cu paharul în mână. Creierul meu nu mai pricepea nimic. Un titlu pe trei coloane anunţa: „MILIONAR ASASINAT – Theodore Holand Douglas a fost găsit mort în vila sa de la ţară cu două gloanţe în piept şi unul în cap. Valetul său, Lewis Morrison, a fost ucis cu un glonte după ce a fost maltratat. Poliţia cercetează". În continuare se dădeau multe amănunte privitoare Ia viaţa şi activitatea lui T.R. Douglas, dar nicio informaţie cu privire Ia prezumtivii asasini. Redactorul sugera foarte vag că ar fi vorba de rivalităţi în afaceri.

M-am sculat şi am început să mă plimb prin cameră. „S-ar fi putut, Maynard, să fie şi o coincidenţă şi T.R. Douglas să fi fost realmente ucis pentru chestiuni de afaceri. Totul este posibil, dar de departe nu pare probabil". Erau multe de făcut, dar ce putea să facă un om strâns cu uşa? L-am sunat acasă pe Cassino dar n-a răspuns nimeni. Am încercat şi mai târziu dar cu acelaşi rezultat. Frica l-a făcut să se evaporeze.

Am luat un pahar cu lapte, am tras câteva înghiţituri şi am continuat să mă plimb prin cameră.

— Ce-i cu tine?

— Poftim?

— Ce-i cu tine, Maynard?

— Ah… nimic.

M-am aşezat într-un fotoliu şi Olga a venit în spatele meu mângâindu-mi cu degetele fruntea. Apoi a început să-mi maseze ceafa.

— Spune, Maynard, ce te frământă?

— Nimic – am zis.

Am închis ochii şi am rămas nemişcat. Degetele Olgăi, masându-mi ceafa, îmi linişteau nervii.

— Olga.

— Da, iubitule.

Dacă ar fi să dispar într-o clipa, să nu te surprindă. Iar asta s-ar putea întâmpla chiar azi.

— Ce vrei să spui?

— Ce ţi-am spus. S-au complicat nişte treburi.

După câteva clipe de tăcere zise:

— Asta e. Tu ştii mai bine.

M-am sculat, am făcut un duş, apoi l-am sunat pe Johnny acasă.

— De unde vorbeşti? – l-am auzit pe Johnny.

— De aici. Ascultă…

— Ah, ce mai faci? Vorbeşte.

Am tăcut pentru o clipă. Apoi el zise:

— O să mă interesez de problemă. Peste o jumătate de ora am să pot să-ţi spun câte ceva.

I-am mulţumit şi am pus receptorul. Am înţeles că era eu cineva în casă şi că peste o jumătate de oră va rămâne singur. „Asta e Maynard. Fie ce-o fi”.

— Olga.

— Da.

— Vino aici.

A venit privindu-mă în ochi. Şi-a trecut braţele în jurul gâtului meu. Am sărutat-o. A fost un sărut lung. Arzător.

— Maynard – zise suflând greu, cu ochii închişi.

— Am luat-o în braţe, am dus-o în pat cuprins de o furie amoroasă. Peste trei sferturi de oră m-am sculat, am lăsat-o adormită, cu părul acoperindu-i faţa. M-am bărbierit, am mai băut un pahar de lapte şi i-am sunat iarăşi pe Johnny.

— Unde eşti, Peter? – mă întrebă.

— Aici, la New York.

— Eşti nebun, nebun de legat. Situaţia s-a agravat, băiete.

— S-a agravat, cum adică?

— Charlie şi Eddie Piano au fost înghesuiţi şi acum Sindicatul te caută. Fugi, Peter, fugi cât mai departe. Nu mai pot să fac nimic pentru tine. Cel puţin deocamdată, cât timp lucrurile încă ard.

— Dar ce se întâmplă?

— Ceva ce îmi scapă. Şi nici nu pot să întreb, după cum vezi. Barney a organizat un grup de vânătoare. Îţi spun că nici de Charlie di Luca nu mai sunt sigur. Vrea pielea ta, Peter. Cred că gangurii foarte mari au dat ordinul de execuţie.

Am stat câteva secunde muşcându-mi buza şi gândindu-mă.

— Johnny.

— Da.

— Ascultă aici: nu cumva Sindicatul l-a ucis pe milionarul Douglas?

— Nu ştiu, Peter. Dar de ce?

— Aşa mi se pare. Douglas avea nişte treburi cu mine.

— Înţeleg – zise tărăgănat de partea cealaltă a firului. – Ascultă, Peter. Nu ştiu ce s-a întâmplat deoarece toţi umblă cu feţele întunecate murmurându-ţi numele ici şi colo. Totul trebuie că a pornit de la un telefon pe care Eddie Piano l-a primit ieri de la Frisco.

— De la Frisco? – am întrebat numai ca să întreb, căutând să mă adâncesc în reflecţii.

— Peter.

— Poftim?

— Ascultă, Peter, de ce nu fugi din New York? Ce dracul faci aici? Ce ai putea să câştigi sfidându-i în momentul acesta?
— Trebuie să-mi termin o treabă.
— Aici?
— Nu ştiu unde. Dar voi pleca de aici numai atunci când voi şti unde trebuie să mă duc.
— Dar ce se întâmplă, Peter? Ai nevoie de bani? Asta e?
— Nu, bătrâne. Nu e vorba de bani. Cel puţin acum nu mai e vorba de bani. Dacă l-au omorât pe Douglas pentru ceea ce cred eu, atunci trebuie să trag primul ca să rămân în viaţă.
Johnny a tăcut. I-am zis în continuare:
— Johnny, trebuie să merg înainte. Prin fugă n-aş rezolva nimic. Cineva vrea să mă vadă fugind va sta mereu în aşteptarea mea sau va umbla pe urmele mele.
— N-ai putea pleca într-un loc sigur fie şi numai pentru o vreme? – mă întrebă. – Cel puţin până când voi încerca să împac oamenii…
— Johnny, – am zis cu o voce puţin schimbată. – Aştept o informaţie de la Cassino privitoare la locul unde se afla doi oameni. Imediat ce aflu, plec de aici, dar într-un anumit loc, cum ţi-am spus.
— Treaba asta are vreo legătură cu Max Gold?
— Are, – am răspuns. – Cu Max Gold şi încă trei. Doi dintre ei mai sunt în viaţă. O să mă liniştesc doar atunci când voi da de un om numit Nick Collins şi de un altul numit Filippo. Probabil că acum îi cheamă altfel.
— Nick Collins?
— Da. Nick Collins.
Johnny n-a mai zis nimic până când n-am întrerupt tăcerea:
— Alo!
— Da. – zise Johnny pe un ton ciudat de senin. – Da, Peter. Mă gândesc şi încep să văd lucrurile tot mai limpede.

— Deci aşa – am zis şi am acoperit receptorul cu mâna dreaptă.

— Există un Nick Collins care lucrează la poliţia din Frisco, – continuă Johnny vorbind foarte rar. Ce îmi spunea, însă, Johnny era mai mult decât o informaţie, era ceva ce mă punea pe jeratic.

Am tăcut văzând şi înţelegând fulgerător cum se aşază pietrele una lângă alta.

— Peter.

— Da.

— Ascultă, băiete. Fă ce faci dar dispari cât mai repede cu putinţă. Du-te în Europa. Du-te cât mai departe.

— Frisco, Johnny, – am zis. – Mai întâi mă duc la Frisco.

— Bine. Am priceput. Dar dă-te la fund, cât mai la fund.

— Trebuie să trec şi pe acasă, Johnny. Să-mi iau banii, paşaportul şi alte lucruri.

— Nu te duce, Peter. Barney căuta să afle unde locuieşti. Bănuiesc că umblă pe acolo să te prindă, că te aşteaptă.

— Asta e – am zis. – La revedere băiete.

— Ascultă, dacă vei avea nevoie să-mi telefonezi, caută-mă înainte de prânz. Şi fă cât mai puţine nebunii.

Am pus receptorul şi m-am aşezat pe un scaun cu faţa spre fereastră. Se întuneca. „Asta e, Maynard, fă ce-oi face dar fă repede şi bine. Prietenul tău Collins a făcut legătura între moartea lui Bolero şi cea a lui Hernandez şi a priceput că a fost inclus pe listă. Bătrânul Douglas o fi vorbit înainte de moarte şi Collins a apăsat pe buton: ţinta e Maynard. Trebuie să presupui, şi cu mult temei, cu toată perspicacitatea ta, Maynard, cu toată perspicacitatea de care eşti în stare, că Nick Collins are legături cu Sindicatul din Frisco. Vizita lui Eddie Piano la New York încă nu ascundea prea multe. De-abia după aceea, când Collins a aflat de

moartea lui Hernandez, vânătoarea a început cu adevărat. Probabil că-l caută şi pe Cassino, dar nu că ar avea nevoie de viaţa lui. Viaţa lui Cassino nu face doi bani. Vor viaţa ta, Maynard, omul cu degetul pe trăgaci. Collins a slobozit un batalion de ucigaşi şi aceştia se vor opri doar când te vor vedea căzând. Iar după ce ai să cazi, Collins va continua să-şi ţeasă intrigile protejând Sindicatul cu autoritatea sa de poliţist şi servindu-se de oameni ca Eddie Piano. Şi cine îşi va mai aduce aminte de o fată care a fost violată? Doar un om numit Nick Collins, râzându-şi în barbă, poliţist asasin care a trimis o jumătate de duzină de bastarzi ca să cureţe petele din drumul său. Şi mai e un părtaş indivizibil, Joe Filippo. În ce gaură de şarpe te-ai ascuns, Joe Filippo?"

Începu să mă doară stomacul şi am băut un pahar cu lapte. Olga mă privea şi vedea în ochii ei un semn de întrebare. „Nu e nimic de spus, Olga. N-am nimic să-ți spun".

Şi totuşi i-am zis:

— Plec acum, Olga. Am să-ţi dau mai târziu de ştire.

M-am despărţit de ea pe la ora două noaptea după ce m-am încălţat cu pantofi de cauciuc, mi-am încărcat pistolul şi i-am cerut cheile de la maşină.

— Am să-ţi las maşina după aceea la poartă.

Mi-a zis da cu ochii închişi. Aştepta să-i spun ceva la despărţire dar mâinile şi capul îmi ardeau. Mă gândeam numai la ceea ce aveam de făcut.

ZECE

Am parcat maşina în spatele clădirii în care locuiam, la o anumită distanţă şi am aşteptat acolo cam un sfert de oră. Am coborât din maşină deabia atunci când m-am convins că nimeni nu-mi supraveghea casa. Acum trebuia să aflu dacă nu e cineva înăuntru.

Cu pantofii de cauciuc mă simţeam ca o pisică. Cu amortizorul la pistol mă simţeam bărbat. Am ocolit clădirea pitindu-mă şi cu spatele la perete. Când am ajuns la fereastra de la baie, am sărit şi m-am agăţat de pervaz. Cu mâna dreaptă am apăsat uşor pe geam şi s-a deschis. Am mai făcut un salt şi am intrat în baie. Am deschis uşa şi am mers pe culoar în cea mai mare linişte îndreptându-mă spre tabloul cu siguranţele de la lumina electrică, în partea stângă a holului. Am desfăcut siguranţele de la lumina electrică, în partea stângă a holului, electrică. Mă simţeam ca un detectiv în propria mea casă, dar n-aveam nici timpul şi nici dispoziţia ca să savurez ideea asta.

Dacă ar fi fost cineva în casă, putea să fie numai în dormitor sau în sufragerie. M-am gândit că ar fi putut să fie în sufragerie deoarece avea ferestre largi şi oferea o vedere spre stradă, pentru cineva care m-ar fi aşteptat. Faptul că nu auzeam nicio mişcare, niciun pas, nu era un motiv ca să mă liniştesc. Dacă se dăduse ordinul ca să fiu lichidat, cei ce urmau să-l execute şi-ar fi făcut treaba cu eficienţă maximă.

Am împins uşor uşa de la sufragerie, mi-am scos pantoful de la piciorul drept şi l-am aruncat într-un fotoliu. Am auzit imediat un zgomot urmat de apariţia unei siluete care s-a îndreptat spre comutator. S-a auzit zgomotul comutatorului dar

lumina nu s-a aprins. Am ţintit şi am tras. Corpul a căzut la cinci, metri de mine.

Câteva minute am stat nemişcat. La un moment dat m-am hotărât să trec de partea cealaltă a uşii deoarece din locul în care mă aflam nu mai observam nicio umbră sau vreo mişcare anormală. Am trecut în partea cealaltă exact în momentul în care am auzit o şuierătură, glontele a trecut pe lângă mine şi s-a oprit în spatele culoarului. Mi-am scos şi celălalt pantof şi l-am aruncat în sufragerie. De după un fotoliu a apărut un corp dar a dispărut imediat. M-am dus până la uşa din capătul culoarului şi am împins-o căutând să atrag atenţia vizitatorului meu. M-am întors înapoi la prima uşă, am pândit şi am văzut pe cineva mişcându-se, protejat, aproape în întregime. Capul, însă, era în bătaia pistolului meu dar glontele a intrat în canapea, la câţiva centimetri de obrazul individului. Imediat s-a făcut auzit amortizorul vizitatorului meu, dar glontele s-a dus la întâmplare. L-am înghesuit în spatele canapelei, dar nici nu puteam să-l scot de acolo. Atunci am deschis, iarăşi fără zgomot, uşa care dădea în stradă, apoi am închis-o bătând, de data asta, cu forţă în ea. Dar n-am ieşit din casă. Apoi m-am dus spre uşa din capătul culoarului cu intenţia să o folosesc pe cealaltă. Spre surprinderea mea, individul vroia să iasă pe acolo şi dacă nu ne-am ciocnit unul de altul asta numai din cauza că l-am văzut primul şi i-am trimis un glonte în corp. A scos un strigăt înăbuşit şi a tras, dar în aer. Am terminat cu el vârându-i încă un glonte în corp.

Am mai stat puţin în pragul uşii de la sufragerie atent la orice mişcare dar tot mai convins că am terminat treaba cu ei. M-am dus şi în dormitor, din prevedere, m-am convins că presimţirea mea s-a adeverit. M-am întors în sufragerie, am tras perdelele de la ferestre, am pus siguranţele la lumina electrică, m-am încălţat şi am văzut pe primul individ mort îmi era complet necunoscut.

Pe cel de-al doilea, însă, l-am recunoscut de la distanţă. „Bătrânul şi prostul meu Barney uite ce ai făcut”. Era mort, cu două gloanţe băgate în piept şi o faţă mai neplăcută ca oricând.

Am percheziţionat cele două cadavre şi la Barney am dat de o chestie curioasă: un bloc notes cu diferite nume, adrese şi numere de telefon. Era acolo numărul de telefon secret al lui Di Luca, al lui Johnny, numere de telefon de la baruri şi dancinguri ca şi altele fără menţiuni. Dar numărul de telefon care mi-a atras cel mai mult atenţia a fost ultimul număr de telefon al unei oarecare Miss Field din Frisco.

Am ieşit din casă, m-am dus după maşină şi am tras-o lângă poarta din spatele casei. Era o oră ideală pentru contrabanda de cadavre. Am spălat sângele de pe covor, am înfăşurat cele două victime în pături şi le-am dus în maşină. Apoi mi-am căutat lucrurile de care aveam nevoie, inclusiv paşaportul, şi m-am dus cu maşina în afara oraşului. Când am ajuns într-un loc liniştit şi pustiu, cu o pantă în partea stângă, am scos cadavrele din maşină şi le-am făcut să alunece pe povârniş. Am băgat păturile în maşină şi peste un sfert de oră m-am oprit într-un cartier sărac. Am strâns păturile şi le-am băgat într-o ladă de gunoi.

Era ora trei şi jumătate şi mă simţeam obosit. Am dus maşina la poarta Olgăi şi am mers pe jos vreo zece minute până am dat de un taxi.

— La aeroport – i-am zis şoferului.

Când se făcu dimineaţă zburam deja spre Frisco. Aveam un plan pus la punct până la ultimul detaliu.

Exista, într-adevăr o Miss Field în cartea de telefoane din Frisco cu numărul trecut în bloc-notesul lui Barney: Patricia Field.

Mi-am procurat adresa ei şi am dat de o casă în partea de vest a oraşului, departe de îngrămădeala din centru. Avea o mică grădină ce înconjura construcţia din cărămidă cu ornamente din piatră

cioplită, puţin cam ţipătoarei după gusturile mele, mai ales din cauza unor coloane de marmoră care susţineau cele patru colţuri ale casei. Cu aceiaşi bani, care trebuie că au fost destui, se putea face ceva mai frumos.

Pe din afară nu era nimic, nici pe cutia de scrisori, nici pe plăcuţa de lemn de la uşă, care să indice cine locuia acolo. Se vede că Miss Patricia Field nu era o persoană căreia să-i placă să iasă la vedere. La asta m-am gândit când am ajuns acolo, dar mi-am schimbat imediat părerea. Am apăsat pe sonerie şi după ce am aşteptat câteva secunde a apărut în uşă o frumuseţe blondă cu părul tăiat scurt, forme rotunde şi o voce fandosită. Miss] Field era numai jeratic, avea o carne albă, şi, cu siguranţă, gingaşă, ochi apoşi ca verdele mării, sâni mari, pronunţaţi, dar îi stăteau bine şi mirosea a parfum ce parcă te chema.

— Miss Field? – am întrebat-o zâmbind în timp ce căutam să văd ce era în spatele ei, în dreapta vestibulului, unde se ghicea o cameră largă şi luminoasă.

— Vă rog, ce poftiţi?

Frumoasa s-a sprijinit de uşă reducând unghiul meu de observaţie şi m-a privit cu o curiozitate care nu excludea sentimentul de autoapărare.

— Vin din partea lui Barney – am zis zâmbind iarăşi! da de data asta mai deschis.

— Ah, – zise şi ea zâmbind. – Eddie încă n-a venit.

— Deci aşa – am zis. – Dar aş putea să-l aştept. Barney m-a trimis aici. E vorba de ceva important, ştiţi dumneavoastră.

— Ah – zise iarăşi măsurându-mă din ochi. – Bine, dar Eddie nu mi-a spus nimic.

Mă gândeam dacă e nevoie să pun piciorul în prag şi s-o silesc pe frumoasa să fie mai ospitalieră. Dar n-a fost nevoie.

— Vreţi să intraţi? – mă întrebă. – Eddie trebuie săi vină mai spre seară.

Am intrat după ea şi am închis uşa. M-a condus în sufragerie, mi-a spus să mă aşez pe un scaun şi s-a aşezat pe o sofa, picior peste picior, în faţa mea.

— Eddie vine mai târziu, – repetă şi tăcu, pentru câteva clipe. – Sunteţi din New York? – mă întrebă curioasă.

— Da.

— Sunteţi unul din băieţii lui Barney?

— Luaţi loc – mi-a spus.

— Mai mult sau mai puţin, Miss Field.

În faţa mea, puţin în dreapta, pe o masă înaltă şi rotundă era portretul lui Eddie Piano.

— Eddie vine pe aici doar din când în când, ca să-şi petreacă week-end-urile, dacă poate. El ţi-a spus să vii aici?

Mă întreba tot felul de lucruri dar nu răspunsurile mele o interesau ci dacă mă uit la picioarele ei. Iar eu mă uitam la ele cu acea prefăcătorie care face din complicitate o plăcere.

— Nu, miss. Barney m-a trimis aici ca să vorbesc cu Mister Piano. E vorba de un oarecare Maynard. Am discutat despre asta la New York.

— Eddie se bagă mereu în tot felul de afaceri. O clipă nu stă liniştit.

— Trebuie, miss, – am zis. Şi pentru a zecea oară mi-am trecut ochii peste genunchii ei.

Buna cuviinţă o făcu să-şi tragă puţin fusta şi mă întrebă:

— Vrei să bei ceva?

— Un pahar cu apă.

Mă privi puţin mirată. I-am zâmbit, i-am făcut cu ochiul şi i-am spus:

— După douăzeci de porţii de whisky e nevoie şi de o porţie de apă. Acum a venit momentul porţiei de apă.

Râse zgomotos, se sculă şi-mi aduse un pahar cu apă. Am prins-o de mână ca să iau paharul.

— Şi ce faci dumneata la New York? — mă întrebă trăgându-şi pe furiş mâna şi trecând-o apoi

prin păr.

— Lucrez pentru Sindicat.

Am aşteptat câteva clipe să văd dacă spune ceva, dar n-am auzit nimic. Era pentru a doua oară când aşteptam o replică din partea ei, după ce am pomenit de numele meu, dar – frumoasa n-a reacţionat. Ori ştia totul, ori nu ştia nimic. Am presupus că nu ştia nimic, cel puţin în chestiunea asta, şi că era mult mai interesată să filtreze cu trimisul lui Barney.

— Eşti un individ foarte ciudat. Nu laşi impresia unui om care bea apă – şi-mi aruncă o privire răutăcioasă. – Nici chiar după douăzeci de porţii de whisky.

— E o laudă sau o critică? – am întrebat-o punând paharul între sticlele de băuturi şi aşezându-mă lângă ea.

Se dădu puţin într-o parte şi mă privi pieziş.

— Spuneai că…

I-am tăiat fraza cu un sărut. Apoi încă unul şi încă unul. Era o femeie de foc. La un moment dat am întrebat-o:

— La ce oră trebuie să vină Eddie?

— Trebuie să pice acum – zise şi iarăşi mă îmbrăţişă.

M-am uitat la ceas şi am simţit o tentaţie foarte puternică, dar m-am stăpânit. M-am sculat de pe sofa, am lăsat să treacă câteva minute, deveniserăm mai liniştiţi, ea aşezată pe sofa iar eu pe scaun.

— Voi umblaţi totdeauna cu pistoale – zise privind arma pe care o aveam prinsă de centura pe care o purtam peste cămaşă.

— Aşa e – am zis.

— Cum te cheamă? Nici nu mi-ai zis cum te cheamă.

— Joe.

— Joe şi mai cum?

— Joe das Damas. Sluga dumneavoastră – şi am zâmbit.

Am scos pistolul din toc, apoi am scos amortizorul şi l-am pus pe ţeavă.

— Ce faci?

— Ce vezi.

Vedea dar nu pricepea. Pentru că eram un Joe oarecare trimis de Barney ca să vorbească cu Eddie şi care se distra cu pistolul fiindcă aşa se distrau de obicei băieţii lui Barney.

— Îl cunoşti pe unul Nick Collins? – am întrebat-o ca din întâmplare.

— E tot de la Sindicat?

— Este – am zis. – Obişnuieşte să vină pe aici?

— Nu ştiu – zise. – Uneori apar pe aici tot felul de indivizi, dar nu ştiu cum îi cheamă. Eddie niciodată nu-mi vorbeşte de ei.

Am început să ţintesc cu pistolul spre un punct imaginar.

— Lasă porcăria aia de pistol, – zise. – După ce vorbeşti cu el te întorci la New York?

— Nu cred, – am răspuns privind-o în ochi. – Eddie e gelos?

— Asta-i bună!

— Patricia, am putea petrece timpul foarte plăcut.

— Când îţi termini treaba, nu-i aşa?

Am priceput că Eddie conta puţin pentru ea. Ori o ţinea ca obiect decorativ ca să-l servească pe câte unul, dacă acesta ar fi avut chef de aşa ceva, ori era atât de legat de ea încât nici nu mai avea putere s-o ţină în mână. S-ar fi putut să fie aşa. Probabil că bossul din Frisco purta un lanţ de gât, un lanţ tras de Miss Field.

— Barney a vrut să telefoneze – am zis aruncând încă o nadă. – Dar a zis că e mai bine să mă trimită pe mine, ca să fie mai sigur.

— Eddie mi-a zis că s-ar putea să telefoneze ca să spună că a rezolvat totul.

— Şi dacă ar zice că n-a rezolvat cazul?

— Atunci să telefoneze diseară, când Eddie o să fie aici. De asta ai venit?

— Aşa-i.

— Şi de ce nu s-a rezolvat totul?

— Fiindcă nu s-a rezolvat.

Patricia tăcu pentru câteva clipe, apoi întrebă:

— E vorba de bani?

— Totdeauna e vorba de bani.

Se enervă.

— Eşti ca Eddie. Nu vrei să spui nimic.

— Nu sunt lucruri pentru urechile doamnelor.

Scoase un „pff” dispreţuitor şi îşi mută artileria în altă direcţie:

— De ce nu vii să lucrezi la Frisco?

Am zâmbit.

— Poate am să vin.

— Bine, fă ce vrei. Stai aici şi aşteaptă-l pe Eddie până când te plictiseşti.

Ieşi din sufragerie şi intră în dormitor. Am stat cam o jumătate de minut, apoi m-ara sculat şi am deschis uşa.

I-am zâmbit şi i-am zis:

— Ce faci, frumoaso? – şi m-am convins că nu dădea telefon.

— Aşteaptă acolo, Eddie trebuie să vină. Mă culc puţin. Aşteaptă-l. Eddie are cheia lui.

— Bine, până vine el vreau să dau un telefon.

Am pus mâna pe telefon, am tras de fir şi l-am scos din priză. Apoi l-am adus în sufragerie, l-am pus în priză şi l-am aşezat pe un scaun. M-am aşezat pe sofa cu faţa spre culoar aşteptând să-l văd pe Eddie Piano în carne şi oase.

După vreo cincisprezece minute m-am sculat iarăşi, am deschis uşa de la dormitorul Patriciei şi m-am uitat ce face. Dormea. Am scos cheia din uşă, am băgat-o în broască, pe dinafară, şi am încuiat. Mi-am pus cheia în buzunar şi m-am întors în sufragerie.

Peste vreo jumătate de oră m-am dus la bucătărie să beau un pahar cu apă. Când m-am întors în sufragerie am auzit clanţa uşii de la dormitor, apoi şi vocea Patriciei.

— Joe, Joe.

Am scos cheia din buzunar, am deschis uşa şi am întrebat-o:

— Ce s-a întâmplat?

— M-ai închis cu cheia?

— Mai dormi puţin.

Mă privi neîncrezătoare.

— Ascultă, de ce m-ai închis?

Am împins-o în dormitor, am închis uşa şi am lăsat cheia în broască. Patricia începu să bată cu pumnii în uşă:

— Joe, bădăranule, deschide uşa.

Am deschis uşa, i-am tras un pumn în bărbie şi am ţinut-o cu braţul stâng ca să nu cadă. Apoi am dus-o în pat, am ieşit din cameră, am închis uşa cu cheia şi m-am aşezat pe sofa. „Bine, Maynard, planul tău este deosebit dar uite că Eddie Piano încă n-a venit".

M-am sculat, m-am convins că nu pot fi văzut pe fereastră, de afară, am încercat uşa care dădea în stradă ca să pot să recunosc zgomotul pe care-l face şi m-am mai uitat o dată prin cameră. M-am convins că era cuibuşorul trandafiriu al ticălosului: nimic compromiţător în afară de nişte sertare ale unui fişier vechi şi închis cu cheie. Ca să-l deschid trebuia să forţez două broaşte, una sus şi alta în partea stângă. M-am gândit că nu merită, că Piano nu-şi aduce pulberea în cuibuşorul său de sfârşit de săptămână şi că n-aş fi putut găsi acolo nimic ce m-ar fi putut interesa.

Mi-am aruncat privirea peste vitrina cu cărţi aşezată în stânga unui cămin stilizat: cărţile de contabilitate şi de organizare a întreprinderilor ocupau aproape tot rândul de sus. În rândul al doilea, însă, era un adevărat haos: Vicki Baum, Agatha Christie, un ghid de limba engleză, „Citate din Oameni celebri" (?) „Cum să învingi în viaţă", „Ascensiunea şi gloria Carolei Lombard" şi, pe neaşteptate, am văzut „Moby Dick" de Melville alături de „Cascadele de la Niagara" şi „Producţia

de Electricitate”, ceea ce m-a descumpănit. Rândul al treilea era ocupat de Charllote Bronte, viaţa lui Lincoln, „Aspecte din războiul din Coreea”, câteva romane de dragoste de categoria a treia şi „Metode de orientare în afacerile private”. În colţul de jos al vitrinei, era o colecţie bogată de „Life”, desigur pentru distracţia domnişoarei Field între plecarea unui bărbat şi intrarea altuia.

M-am aşezat iarăş pe sofa cu faţa spre culoar şi mi-am aşezat pistolul pe genunchi. Nu puteam să accept ideea că s-ar fi putut întâmpla ceva care să-l reţină pe Piano, oriunde ar fi fost şi să-i strice un week-end ce promitea să fie radios ţinând seama de aerul proaspăt şi curat al acelei după amieze de vineri. „Bine, Maynard, probabil că are mult de lucru cu băieţii de la Sindicat. Băieţii probabil că umblă să-i caute pe Barney şi pe celălalt, mărunţel, ceea ce este o treabă destul de obositoare. Ori poate că deja au dat de cadavrele lor. Şi trebuie să admiţi că, dacă s-a întâmplat asta, informaţia a şi sosit de la New York la Frisco stricându-i week-end-ul lui Piano. Barney şi tovarăşul său a pornit spre lumea cealaltă, undeva sună telefoanele şi mulţi îşi bagă gloanţele în revolvere. „Oare nimeni nu poate să pună mâna pe Maynard?” urlă pe undeva Charlie di Luca cu ţigara în colţul gurii. Iar Johnny telefonează şi îşi pileşte unghiile vorbind în modul cel mai firesc despre tot felul de lucruri”.

M-am sculat iarăşi, am ridicat puţin perdeaua de la fereastră şi m-am uitat afară. Nimic. Se întuneca şi neliniştea îmi cuprindea tot mai mult nervii. „Calm, Maynard. Chiar dacă Piano a aflat de cele întâmplate, nici prin cap nu-i trece că ai putea să-l aştepţi aici. În clipa asta doar tu şi Johnny ştiţi ceea ce te interesează: unde se ascunde Nick Collins. Este o taină chiar şi pentru Lucky Cassino. Chiar dacă pun mâna pe Cassino, şi-l fac să-şi vomite maţele, singurul lucru pe care-l poate spune este că tu, Maynard n-ai dat de urma lui Nick Collins. Şi că ai putea să fii la San Francisco, după

cum ai putea fi şi pe planeta Marte. Este adevărat că ar mai fi blocnotesul lui Barney, dar, chiar dacă au priceput ce se întâmplase, cum să le treacă prin cap că te vei duce s-o vizitezi pe o oarecare Miss. Field din Frisco, foarte probabil o fetiţă din haremul lui Barney? Şi de unde să ştie ei ce şi-a scris Barney în bloc-notes? Aşa că stai liniştit, Maynard”.

Eram sigur pe mine. Doar o presimţire deosebită sau o întâmplare excepţională l-ar face pe Eddie Piano să nu intre, mai devreme sau mai târziu, pe uşă, căutându-şi pisicuța. Cel mult putea să-i apără încă o zbârcitură pe frunte din cauza îngrijorării, adăugându-se la celelalte nenumărate care îi marcau faţa. În afară de asta, dacă n-a aflat ce s-a întâmplat cu Barney, aşteaptă un telefon de la acesta. Nouă zeci şi nouă la sută din posibilităţi vorbeau în favoarea certitudinii mele. Schimbările s-au petrecut foarte repede şi timpul era de partea mea.

„Ei, Maynard, dacă Piano nu apare, nu-ţi mai faci nici un calcul şi îi dai un telefon lui Johnny sau te duci să-l cauţi pe Collins.”

Gândurile mele au fost întrerupte de zgomotul unui motor de maşină. M-am uitat pe fereastră şi am văzut un individ îndreptându-se spre uşa casei. N-am aprins lumina. M-am gândit că Piano, dacă era el, avea atâta minte încât să creadă că Patricia s-a culcat, că o fi în bucătărie sau aşa ceva, în cazul în care ar fi avut vreo bănuială. Am auzit când şi-a băgat cheia în broască şi am stat nemişcat. L-am lăsat să intre, am aprins lumina şi l-am invitat:

— Piano, vino în sufragerie.

Am priceput că în momentul acela prin capul şi picioarele sale a trecut ceva ca un curent electric şi m-am gândit că frica l-ar putea face să fugă cât îl ţin picioarele. Dar n-a fost aşa. A rămas paralizat privind prosteşte la amortizor. Am trecut în spatele lui, am închis uşa şi am repetat:

— Să mergem în sufragerie.

Înainte de a se aşeza, l-am percheziţionat şi am scos un revolver mic din buzunarul interior al hainei. Apoi i-am luat servieta cu care venise, am deschis-o şi am vărsat conţinutul pe canapea; o listă de baruri din Frisco, un medicament şi o periuţă de dinţi nouă, încă învelită în celofan.

— Maynard, – zise trecându-şi limba printre dinţi, – nu face din asta un caz personal, n-am nimic împotriva ta…

L-am privit de sus ca şi cum cuvintele sale mi s-ar fi părut nelalocul lor. Am aruncat servieta pe sofa şi i-am zis rar:

— Vreau să jucăm curat, Piano. Acesta e singurul joc care îţi poate salva viaţa.

A dat afirmativ din cap trecându-şi iarăşi limba peste buze. Apoi îşi clătină capul cu un aer neliniştit:

— Ai văzut-o… pe Patricia?

— Doarme, – i-am zis. – Nu-ţi face griji.

Se linişti puţin, mă privi în faţă şi zise:

— Ei bine, Maynard, ce vrei de la mine?

— Să-mi povesteşti totul.

— Totul, adică ce?

— Totul, – am repetat şi i-am zâmbit.

Făcu un gest cu mâna, dădu din umeri şi începu:

— Nu ştiu sigur ce vrei să afli, dar m-am băgat în afacerea asta numai pentru că sunt un om supus. După întâlnirea noastră, adică a doua zi dimineaţa, a venit un ordin de la Frisco la New York, un ordin telefonic. Înţelegerea cu tine a fost anulată din cauza unei chestiuni.

— Ce chestiune?

Dădu iarăşi din umeri. Am repetat:

— Ce chestiune, Piano?

— Bine, – zise dintr-o răsuflare, – dumneata ai fost considerat periculos pentru Sindicat şi trebuia să fii lichidat. Personal am considerat că…

— Cine a dai ordin să fie ucis milionarul Douglas?

— Poftim? – zise, dar am văzut că vroia doar să câştige timp.
— Cine a dat ordin să fie ucis milionarul Douglas?
— Nick Collins, – zise coborându-şi glasul.
— Deci aşa – am zis. – Nick Collins de la poliţia din Frisco, care are legături cu Sindicatul.
Mă privi pieziş, probabil fiindcă nu mai ştia ce ştiu şi se temea să nu-mi spună ceva fals.
— De când face parte din Sindicat, Piano?
— Cred că de vreo doi ani. Cu puţin înainte intrase în poliţie.
— Ce făcea înainte de asta?
— Nu ştiu. Nu e de aici. Când l-am cunoscut lucra deja la poliţie.
— A venit de la Chicago?
— S-ar putea. Nu ştiu.
— Dumneata, ca boss al Sindicatului la Frisco, n-ar trebui să ai fişa lui Nick Collins?
Tăcu câteva secunde. Apoi zise:
— Mi-a fost trimis de sus. A trebuit să accept hotărârea.
— Deci aşa, – am zis. – Un poliţist corupt face cât greutatea sa. Unde este, Joe Filippo?
— Cine? – mă întrebă, apoi zise calm: – Nu cunosc niciun Joe Filippo.
— Bine. Să mergem mai departe, – am zis. – Nick Collins a ordonat uciderea milionarului Douglas. Şi cum a justificat?
— N-a justificat în niciun fel. A telefonat la New York, mi-a poruncit să mă întorc imediat la Frisco şi i-a spus lui Di Luca să-l lichideze pe Douglas şi… pe dumneata.
— De ce pe Douglas şi pe mine?
Eddie Piano făcu un gest vag cu mâna.
— N-am priceput de ce. Nici nu puteam să întreb. Nick Collins poate să dea ordine din cauza… ei, bine… din cauza poziţiei pe care o ocupă.
— Care era rolul lui Max Gold în Sindicat?

— Făcea treburi mărunte de informator. Nimic important. Îl cunoştea pe Nick Collins. Din cauza morţii lui Gold s-au complicat lucrurile aici, la Frisco. Nu i-a plăcut lui Collins.

— Asta e. Altceva, Piano, ce ştii de Tony Hernande sau Antonio Hernandez?

— Nimic.

Se uită la pistolul pe care îl ţineam în mână, apoi a faţa mea:

— Te asigur, Maynard. Nimic.

Respiră adânc şi mă întrebă cu vocea scăzută:

— O să mă omori, Maynard?

— Cred că nu. Dar asta depinde de tine.

— Ţi-am spus tot ce ştiu – zise neliniştit. – Dacă ar afla Nick Collins…

— Aşa e – am zis. – Acum: cine au fost oamenii care l-au ucis pe Douglas?

— Barney, „Baby" Dienst şi încă doi oameni de-ai lui Di Luca.

Şi cine a primit sarcina să mă omoare?

Piano dădu din umeri. Îi era greu să vorbească dar instinctul de conservare birui:

— Cred că Barney, fiindcă a început imediat să organizeze acţiunea. Dar eu m-am întors Ia Frisco.

— După ce te-ai întors la Frisco ai mai vorbit cu Collins?

— Am vorbit, – şopti. – Mi-a dat ordine foarte stricte pentru Barney. Să-ţi supravegheze casa, era sigur că n-ai plecat din New York. Şi să-mi telefoneze imediat…

Se opri, îşi scoase batista din buzunarul hainei şi îşi şterse fruntea.

— Imediat… – am repetat.

— Bine, imediat după ce te-ar fi ucis.

— Aşadar prietenul Barney trebuie să te sune azi.

Mă privi puţin intrigat şi zise!

— Ce vrei să spui, Maynard? Cadavrele lor au fost găsite şi…

Am lăsat să treacă câteva secunde, apoi am zis:

— Vorbeşte, Piano. Vorbeşte.
— Bine, dumneata i-ai omorât, nu-i aşa?
— Când ai aflat de asta?
— Acum câteva ore.
— Şi ce ai de gând să faci acum?
— Nu ştiu.
— Atunci am să-ţi spun eu – i-am zis calm. – O să-l suni acum pe Nick Collins şi ai să-l chemi aici.
Mă privi alarmat:
— Pentru ce?
— Chiar nu-ţi trece prin cap?
— Maynard…
L-am întrerupt printr-un gest cu capul:
— O să-l suni pe Nick Collins şi o să-l chemi aici ca să vorbească cu tine.
— Dar eu vorbesc cu el numai la telefon…
— Îi vei spune să vină aici ca să vorbească cu tine – am insistat. – Că ai primit importante ştiri de Ia New York şi că trebuie să-i vorbeşti personal. Poţi să-i mai spui că cunoşti pe cineva care îi ştie adresa şi că trebuie să vină aici ca să vorbească cu persoana respectivă.
Piano mormăi ceva nedesluşit, dar îşi reveni şi spuse:
— S-ar putea să nu mă creadă…
— Dacă nu te crede eşti un om mort, Piano. De asta poţi să fii sigur.
Piano, însă, era sigur de asta. Aşa că zise disperat:
— Poate că nu dau de el. Poate să nu este acasă sau la prefectura poliţiei…
— Asta te priveşte. Ar fi foarte rău dacă n-ai da de el. Chiar rău de tot.
Patricia începu să bată cu pumnii în uşă. I-am zis lui Piano:
— Scoală-te şi vino cu mine.
L-am împins în faţă şi l-am dus până la dormitorul Patriciei. Apoi am scos cheia din buzunar, am deschis uşa şi l-am împins în cameră.

— Piano, leag-o.

M-am dus la şifonier, am scos două cravate şi i le-am dat lui Piano.

— Ia-le – am zis.

— Ce mai e şi asta, Eddie? Ce se întâmplă? – întreabă Patricia. – Să mă legi? Ia te uită la el, animalul…

— Ţine-ţi gura, fetiţ-o – i-am zis. – Dacă nu taci, te fac iar să dormi.

— Eddie… – zise Patricia şi îşi puse mâna pe gură îngrozită.

— Hai, Piano – am insistat liniştit. – Leag-o şi pune-i o botniţă. Aşa ca să stea cuminte până rezolvăm treburile.

— Eddie, cine-i omul ăsta? Eddie… – zise Patricia aproape ţipând.

M-am uitat la ea, am făcut doi paşi, am apucat-o de braţ şi am trântit-o pe pat.

— Hai – am ordonat.

Eddie Piano luă cravatele, se întinse peste Patricia, dar se întoarse imediat şi şopti:

— Nu ştiu. N-am făcut niciodată aşa ceva…

— Încearcă, Piano. Eşti obişnuit să porunceşti altora s-o facă, nu-i aşa? E uşor, cu puţină bunăvoinţă.

Făcu o treabă destul de bună, chiar dacă am fost nevoit să-i dau indicaţii. Patricia stătea lungită pe pat cu mâinile şi picioarele legate şi cu o batistă în gură.

Eddie o privi amărât, apoi l-am dus în sufragerie, unde s-a aşezat pe un scaun cu capul în mâini.

— Acum, Piano – i-am zis – trebuie să-l suni pe Nick Collins.

Îşi luă mâinile de la ochi şi zise rar:

— Dar de ce să fac asta, Maynard? Şi aşa ai să mă omori.

L-am privit drept în ochi;

— Dacă faci cum trebuie ceea ce ţi-am spus să faci, n-am să te omor. În tot cazul dacă nu faci

asta, nu voi întârzia prea mult ca să-ţi trimit un glonte în burtă.

— Nick este şiret şi inteligent. Poate să bănuiască ceva, – zise aproape gemând.

— Aşa e – am răspuns. – Dar n-avem încotro. Sună-l. Dădu trist din cap.

— Asta vrea să zică: dacă nu mă omori tu, mă omoară el după aceea.

— Raţionamentul s-ar putea să fie corect – am zis – dar pericolul imediat se află în mâna mea dreaptă.

Privi pistolul frecându-şi bărbia cu degetele tremurânde.

— Şi unde vrei să ajungi, Maynard? În situaţia actuală ai vreun avantaj dacă mă omori? Ştii foarte bine că o crimă atrage după sine o altă crimă şi că…

— Aşa e – l-am întrerupt făcându-mă că mă gândesc.

— Problema e că ai doar cinci minute ca să vorbeşti cu Collins.

Îşi plecă pentru câteva secunde capul şi îşi strânse genunchii cu mâinile. Apoi se sculă, luă receptorul, se aşeză în faţa mea şi începu să formeze numărul. Fruntea îi strălucea ca suprafaţa unei piscine într-o zi cu soare.

Am aşteptat aproape un minut privindu-l în timp ce el făcea tot posibilul ca să nu se uite la amortizor. Apoi zise:

— Nu răspunde nimeni acasă.

Şi-mi întinse receptorul.

— Aşa e – am zis. – Dă-mi portofelul şi agenda.

Puse receptorul de o parte şi începu să scoată diferite lucruri din buzunare: chei, bricheta, batista, nişte hârtii, portofelul şi o mică agendă cu copertă castanie.

Am deschis portofelul, m-am uitat repede prin el şi l-am pus de o parte. Apoi am luat agenda şi am văzut numai numere de telefon şi adrese ale unor

persoane pe care nu le cunoşteam. Mi-am încreţit sprâcenele.

— Ştii pe de rost tot ceea ce eşti interesat să ştii, Piano. Multe s-ar scoate de la tine dacă ţi s-ar spăla creierul.

Înghiţi în sec şi îşi strânse iarăşi genunchii cu mâinile. Mi s-a părut că ar fi vrut să spună ceva, dar se opri.

— Numărul de telefon al lui Collins este în carte?

— Nu – şopti.

— Ce număr are?

Mi-a zis numărul. Am pus mâna pe telefon şi am format numărul. Am aşteptat puţin, dar nu mi-a răspuns nimeni. Am pus receptorul la loc.

— Obişnuieşti să vorbeşti cu el când este la prefectura poliţiei? – l-am întrebat.

— Foarte rar. Acuma, să ştii…

— Bine – l-am întrerupt. – N-o să telefonăm la poliţie. Dar n-ar putea să fie acum în altă parte?

— Pe cuvântul meu, Maynard, că nu ştiu. Vorbesc cu el din când în când şi aproape totdeauna îl sun acasă.

Am făcut un semn cu capul şi l-am privit lung.

— Cred că nu vrei să mă păcăleşti, Piano. Ar fi o idee prostească. Nici nu vreau să mă gândesc la asta.

— Nu, Maynard, nu – zise grăbit. – Numărul pe care ţi l-am dat este numărul lui Nick Collins.

— Locuieşte singur?

— Cred că da. Cel puţin de câte ori l-am sunat acasă, a răspuns numai el. Încolo, nu ştiu nimic despre viaţa sa intimă.

— Ce loc ocupă fetele în viaţa lui?

— Nu ştiu. Nimic deosebit, din câte ştiu.

— Nick Collins, pocăitul – am zis arătându-mi dinţii. – Cine ar fi spus asta acum opt ani? Cum se schimbă oamenii.

O strălucire rapidă. Trecu prin ochii lui Piano.

— Acum opt ani? – mi s-a părut că l-am auzit spunând.

— Nu-i nimic, Piano. Mă gândeam cu voce tare.

Am continuat să-i arăt dinţii legănând pistolul în mână. Piano era hipnotizat de ritual. După un timp zise:

— Te asigur, Maynard, am spus numai adevărul.

N-am răspuns şi am continuat legănatul pistolului.

— Crede-mă, Maynard, eu… – insistă Piano oprindu-se dintr-odată.

— Bine, Piano, ştiu. La ce oră ar putea să fie acasă Nick Collins?

— Sincer să-ţi spun, nu ştiu.

— Cu aproximaţie.

Îşi strânse umerii.

— S-ar putea să fi ajuns. În tot cazul peste puţin timp cred că o să fie acasă.

— Bine. Să mai aşteptăm puţin, – am zis. – Dacă vrei să fumezi, fumează. – Şi i-am arătat cu pistolul pachetul de ţigări.

Piano acceptă ideea repede şi nervos. Scoase o ţigară din pachet, o aprinse şi trase un fum. Apoi respiră şi mă privi cu nişte ochi aproape prietenoşi.

— Piano, – am zis trecându-mi uşor degetul arătător de la mâna stângă peste buze, – cum se bagă poliţia în treburile acestea?

Mă privi întrebător, apoi mai trase un fum şi zise:

— Ca de obicei. Adulmecă urmele şi ne deranjează.

— Şi nimeni nu le răceşte entuziasmul? Collins, de exemplu?

— E greu de pus frână într-o chestie ca asta. Dar nici Sindicatul nu ajută.

— De ce nu ajută?

— Maynard. Chestiunile dintre Sindicat şi dumneata sunt… – cum aş zice… chestiuni particulare.

— Aşa e – am zis. – Dar poliţia a găsit cadavre care nu mai sunt chestiuni particulare. Până la ce punct aţi reuşit să evitaţi amestecul poliţiei?

Piano mai trase un fum, scutură ţigara în scrumieră şi se lăsă pe spate respirând greu.

— Sindicatul a făcut să se evaporeze urmele, – zise coborând glasul. – Cunoşti metodele Sindicatului, nu e nevoie să ţi le explic…

— Poate că e nevoie, Piano. Ceea ce mă interesează este să ştiu dacă cineva ar putea să-şi aducă aminte de numele meu în faţa unui reprezentant al poliţiei.

— Nimeni n-ar putea face asta, Maynard. Sindicatul camuflează tot ce ar putea să-l atingă. Doar dacă…

— Doar dacă, ce? – am întrebat.

Piano îşi mişcă uşor umerii.

— Vreau să spun că Sindicatul va face totul ca să pună mâna pe tine, Maynard. Dar fără ca poliţia să se amestece. Nu putem lăsa poliţia să-şi vâre nasul în chestiunea asta. Toate afacerile noastre…

Se opri ca să mă fixeze mai insistent mijindu-şi ochii.

— Maynard – zise surprinzător de calm. – Sindicatul ar pierde mai mult decât dumneata dacă poliţia s-ar amesteca în treburile acestea. Nici nu înţeleg de ce te preocupă asta.

— Piano – am zis şi eu foarte calm – asta a fost demult. Acum Collins vrea să-şi salveze pielea. Iar pielea mea face cât a lui. Collins şi-ar putea aduce aminte că poate să pună poliţia pe urmele mele. În afară de asta, vreau să luminez puţin urmele.

— N-o să facă asta – răspunse Piano. – Collins nu este Sindicatul. E doar o piesă.

— Şi n-ar putea să trimită pe cineva să şoptească numele meu?

— Nu. Sunt sigur că nu.

Am dat din cap.

— În tot cazul, Piano, mă gândesc că păstrez un cartuş pe ţeavă pentru un denunţător posibil.

Piano se foi puţin neliniştit.

— Nimeni n-ar face asta, Maynard. Ar fi pentru prima oară.

— Bine – am zis zâmbind. – Dar şi Nero a incendiat Roma doar o singură dată.

Trase ultimul fum şi stinse ţigara în scrumieră.

— Hai să-i mai telefonăm lui Collins acasă, – am zis.

Am pus mâna pe telefon şi am format numărul. După ce a sunat puţin cineva a răspuns de partea cealaltă a firului.

— Alo?

I-am dat telefonul lui Piano şi i-am făcut un semn cu capul. Conversaţia a fost scurtă şi Piano s-a comportat foarte bine. Collins a muşcat din nadă şi a zis că vine peste o jumătate, de oră. Era o notă de satisfacţie în vocea sa, cel puţin aşa mi s-a părut. În tot cazul cred că ideea că ar putea să pună mâna pe mine i s-a părut deosebit de agreabilă.

Piano, terminând de vorbit, îşi întinse picioarele şi mă privi cu nişte ochi obosiţi, aproape indiferenţi. Mi s-a părut că văd în ei o întrebare, dar care nu trăda o stare de spirit neliniştită. „O să mă omori?" părea să fie întrebarea. Dar în spatele ei nu părea să fie vreo teamă. Piano părea epuizat. Făcuse un efort foarte mare la telefon, apoi mai era şi amortizorul îndreptat spre el. Probabil că asta i-a epuizat, minut cu minut, capacitatea de a se teme. Părea o zdreanţă, dar reuşea, chiar şi fără eforturi, să arate o oboseală demnă, şi o profundă dezamăgire. Cu un strop de resemnare ar fi fost în stare să primească un glonte în inimă fără ca asta să-l deranjeze prea mult.

— Bine, Collins va fi aici peste puţin timp – zise coborându-şi ochii spre covor. – Acum poţi să faci ce vrei.

— Aşa e – am zis.

Am făcut câţiva paşi prin cameră ca să-mi dezmorţesc picioarele şi m-am uitat pe fereastră. Piano şedea în fotoliu cuminte gândindu-se la

lucruri, probabil neplăcute, care nu-l mai impresionau.

— Piano – am zis văzându-i figura deprimată reflectată în geamul ferestrei – când vine Collins, o să sune la uşă?

— Da – răspunse.

— Dacă nu procedează normal, ca un om neprevenit, te trimit pe lumea cealaltă, Piano.

I-am spus asta şi m-am întors spre el. I-am văzut privirea calmă, uşor acuzatoare.

— Nu ştiu dacă bănuieşte ceva. Ai auzit conversaţia. Nu pot să fac nimic mai mult.

— Să sperăm că totul va decurge conform planurilor mele, Piano. Aşa îmi place să văd lucrurile.

M-am aşezat iarăşi în faţa lui şi l-am întrebat:

— Câţi oameni mă caută şi în ce oraşe?

— Bănuiesc, – răspunse cu ezitare, – bănuiesc că umblă mulţi după coada ta, dar mi-e greu să-ţi spun câţi. În toate oraşele controlate de Sindicat trebuie să fie oameni care te caută.

— Nick Collins a iniţiat toată activitatea asta?

Îşi plecă iarăşi ochii ca să răspundă:

— N-a fost numai Collins. Ştii ce gândeşte şi Di Luca…

— Dar dumneata la ce te gândeai? – l-am întrerupt.

Pe faţa lui Piano apăru o umbră de zâmbet.

— Aşa stau lucrurile, Maynard. Cum ai fi vrut să fie? i-am întors umbra de zâmbet.

— Mă interesează să ştiu de câţi asasini trebuie să mă apăr.

— Înţeleg ce vrei să spui, Maynard, – zise Piano. – Pot să-ţi spun doar că Sindicatul nu se opreşte până nu-şi rezolvă problemele.

— Aşa e, – am zis. – Chiar dacă îl trimit pe Nick Collins la groapa comună activitatea o să crească?

A urmat un moment lung de tăcere, după care Piano zise:

— Depinde.

Cuvântul a fost spus limpede şi concis. Piano îl spusese eliberându-se, parcă, de un secret pe care îl ţinea între dinţi.

— Depinde? – am întrebat învârtind pistolul în mâini.

— Bine – zise desfăcându-şi gulerul, – vreau să spun că Sindicatul n-o să se simtă obligat să se mişte mai repede. Nick Collins nu prezintă importanţă pentru Sindicat.

— Nu prezintă importanţă?

— Bine, nu într-atâta cât ai putea să crezi. Faptul că este poliţist nu înseamnă că Sindicatul…

Se opri şi a trebuit să-l întreb:

— Ce anume?

— Nu înseamnă că Sindicatul nu poate trăi fără el, ba chiar s-ar putea să aibă motive serioase ca să dorească să scape de el.

— De exemplu?

— Ei bine, Collins abuzează de autoritatea sa. Unii spun că marilor boşi nu le plac anumite libertăţi pe care şi le permite.

— De exemplu? – l-am întrebat iarăşi.

— Nu pot să precizez, – răspunse Piano evaziv. Chiar dacă aş vrea să-ţi spun, nu pot fiindcă nu ştiu.

Am lăsat să treacă câteva secunde şi l-am întrebat:

— Adică dumitale, chiar şi dumnitale, ţi-ar face plăcere să-l vezi pe Nick Collins trimis pe lumea cealaltă.

— De ce spui asta?

— Fiindcă asta am înţeles din cuvintele dumitale. Pot să presupun că sunt destule lupte interne în Sindicat. Era de prevăzut. În toate marile organizaţii sunt astfel de ciocniri:

Pe faţa lui Piano apăru vag un surâs trist.

— De aceea preferi solitudinea? – întrebă.

— De multe ori şi unul singur e prea mult. Sunt destule contradicţii şi într-un singur om. Dar să

mergem mai departe. Voi fi evidenţiat prin ordin de serviciu dacă îl ucid pe Nick Collins?

Piano zâmbi iarăşi.

— După cum stau lucrurile, mulţumirile care ţi se pot aduce nu anulează necesitatea fundamentală de-a fi ucis. Ştii, Maynard, în toate există o reacţie în lanţ. Nici dumneata nu vrei să te opreşti.

— Nu pot, Piano, nu pot, – am răspuns.

M-am uitat la ceasul de la mână. Am rămas câteva clipe pe gânduri. Piano nu se mai uita la pistolul, meu. Fixa un punct din spatele meu desprinzându-se, parcă, de un conflict consumat şi care nu-l mai privea.

La un moment dat respiră adânc, mă privi şi mă întrebă!

— După ce vei rezolva problema lui Collins ce vrei să faci? Am zâmbit.

— Voi căuta să termin cu afacerea asta. Să dau reprezentaţia finală.

Îşi strânse ochii.

— Povestea nu se termină aici?

— Nu, – am zis. – Dar sper că sfârşitul nu este departe. Am obosit şi eu, Piano. Să ucizi oameni este o sarcină istovitoare, mai ales pentru că trebuie să aştepţi mult şi e un anumit ritual. Este o sarcină de specialist, ceva ce reclamă o specializare nervoasă. Dumneata, care eşti din Sindicat, ai o idee despre asta, dar dumneata nu ucizi. Eşti în afara atmosferei. Faptul că nu te afli în mijlocul lucrurilor că nu urmăreşti ţinta, că nu distrugi, ceea ce trebuie să fie distrus, cu propriile mâini, te scuteşte de situaţii limită. Am trecut de atâtea ori prin situaţii limită încât m-am ales cu un ulcer la stomac. Trebuie mereu să fugi ca Sammy Glick, nu ca să fii primul, ci ca să ajungi la finiş.

Am făcut o pauză, apoi am zis:

— Nu ştiu de ce ţi-oi fi spunând toate astea, Piano. Cel puţin ai priceput ceva?

— Mai mult sau mai puţin.

— Bine – am zis. Şi am început să fluier încet.

Piano mă privi.
— Asta-i din cauza singurătăţii, Maynard. Simţi nevoia să vorbeşti. Dacă ai fi avut vreun prieten, ţi-ar fi fost mai uşor.
— Am un prieten, Piano. Dar cu el nici n-am nevoie să vorbesc, cel puţin despre treburile acestea.
— Cassino? – întrebă.
— Poftim?
— Cassino e marele dumitale prieten?
— Nu, nu e Cassino.
A dat din cap.
— Dar te înţelegi bine cu Cassino.
— Crezi că interesează faptul că te înţelegi bine cu cineva?
— Nu.
— Aşa că vezi cum e.
Ne-am uitat unul la altul aproape cu simpatie.
„Dragul meu Eddie Piano, furnică umană, săracul de tine".
La un moment dat mă întrebă:
— Te-ai gândit cum o să rezolvi cazul meu?
— M-am gândit.
— O să mă… – îşi luă ochii de la mine şi tăcu. N-am zis nimic şi am aşteptat să aud ce spune.
Îşi întoarse ochii şi mă privi în faţă.
— O să mă ucizi?
I-am făcut semn cu capul că nu.
— Nu te-ai gândit că te complici mai puţin dacă mă ucizi? – insistă cu o luciditate impulsionată de o mare dorinţă de a trece printr-o situaţie limită.
— De ce?
— Bine… – zise. – Ştiu atâtea lucruri.
— Scuteşte-mă de situaţii ridicole, Piano, – am răspuns – Sunt atâţia oameni care ştiu multe lucruri. Îl ucid numai pe cel pe care trebuie să-l ucid. Dacă rezolv cazul lui Collins, aşa cum sper, dumneata rămâi în viaţă, eventual o să te urmărească Sindicatul. În tot cazul, noi suntem

mereu urmăriţi de cineva. Iar Sindicatul nu e mai rău decât alţii.

— Te joci cu cuvintele – zise aşteptând câteva clipe.

— Aşa e – am răspuns. Am făcut o pauză şi mi-am zis – Nick Collins trebuie să sosească.

A mai trecut puţin timp şi Piano zise:

— Aş mai fuma o ţigară.

— Fumează – i-am răspuns:

Piano aprinse o ţigară. M-am uitat la ceas. Începeam să mă nelinieștesc, îmi simţeam ulcerul.

— Ai lapte în casă. Piano?

— Lapte?

— Da. Lapte. Lapte de băut.

— Am. Trebuie să fie în frigider.

— Atunci hai împreună. Trebuie să beau nişte lapte căci mă doare stomacul.

Ne-am ridicat şi ne-am dus la bucătărie, eu am rămas la intrarea în coridor cu ochii la uşa de la intrare şi în acelaşi timp la mişcările lui Piano. Piano umplu un pahar cu lapte şi mi-l dădu. Apoi ne-am întors în sufragerie. La mijlocul drumului mă întrebă:

— Patricia…?

— Las-o acolo. E cuminte.

Piano se aşeză pe sofa iar eu m-am dus la fereastră ca să văd dacă nu vine Collins. Apoi am băut jumătate din paharul cu lapte, m-am întors repede lângă Piano şi m-am uitat la pistol. L-am strâns mai tare în mână, mă simţeam mai sigur strângându-l în mână, cu oţelul lipit de piele. „Nick Collins, întârzii, ştii tu oare, chiar dacă nu poţi fi sigur, că moartea te aşteaptă? Nick Collins, scriem ultima pagină a poveştii. Poate că fac un mare serviciu omenirii că te bag într-un coşciug, dar cred că-mi fac un serviciu şi mai mare. Am nevoie de puţină linişte. Olga. Nu grăbi timpul, Maynard. Vezi dacă eşti în stare să laşi timpul să se scurgă normal”.

Soneria de la uşă era să mă sperie. Am ridicat pistolul spre Piano care îşi strânse mâinile şi îşi încreţi sprâcenele de frică. Se sculă şi trecu în faţa mea. M-am oprit lângă cuierul de la intrare şi i-am făcut un semn cu pistolul să deschidă. Mă mai privi o dată, ca şi cum s-ar fi despărţit de ceva, poate din respect pentru persoana sa. Apoi deschise uşa.

Nick Collins intră şi se pomeni în faţa pistolului meu. Am simţit că nervii mi se relaxează şi durerea din stomac dispăru.

UNSPREZECE

M-am uitat la Piano şi i-am zis:

— Ar fi mai bine pentru dumneata să nu auzi discuţia. Să mergem în dormitor unde Collins o să te lege. – Am zâmbit. – O să stai lângă Patricia.

Am deschis uşa dormitorului, m-am dus până Ia şifonier, am scos de acolo două cravate şi am zis;

— Collins, leagă-l pe Piano şi pune-i şi un căluş.

Patricia, culcată în pat, mă privea cu ochii ei verzi, plini de exasperare şi de furie.

L-am lăsat pe Piano lângă Patricia şi m-am întors cu Collins în sufragerie. L-am percheziţionat, i-am luat pistolul şi i-am spus să se aşeze pe canapea.

Se aşeză cu cele nouăzeci de kilograme ale sale. Avea părul bălai, tuns foarte scurt şi nişte ochi de un albastru foarte clar, reci ca marea de la Polul Nord.

— O să mă omori? – mă întrebă.

Toţi îmi puneau această întrebare dar faptul că Nick Collins mă întreba, m-a făcut să râd.

— Eşti al treilea, om de pe lista mea – i-am răspuns.

— Hm – bombăni Collins.

— L-ai prins pe T.R. Douglas iar eu te-am prins pe dumneata. – am continuat.

— Şi de ce să mă omori? – mă întrebă de parcă ar fi vrut să ştie unde am de gând să-mi petrec concediul.

— Pentru că am ajuns primul. Concurăm amândoi, nu-i aşa?

Era un adversar dur, extrem de calculat. Acuma, însă, căzuse în capcană şi n-aveam de ce să vărs lacrimi pentru el. Singurul lui gând era să câştige timp şi teren. Nu-şi făcea iluzii în privinţa

superiorităţii mele cu arma în mână dar avea încredere în posibilităţile sale. Era un inamic care nu accepta să piardă războiul.

— Nu ştiu de ce dar parcă era ceva în vocea lui Piano care a sunat fals. Dar n-am vrut să-i acord vreo importanţă. Am tratat cu dispreţ impresia asta de moment. Niciodată nu trebuie să dispreţuim impresiile de moment – zise cu o ironie suavă, puţin ciudată.

— Aşa e – am zis.

— Iată-mă aici, în faţa ta, – continuă, – obligat să-ti accept condiţiile. Realmente, Maynard, nici nu puteam să bănuiesc că mi s-ar fi putut întâmpla aşa ceva.

— Aşa e – am răspuns.

Zâmbi. Era un zâmbet mecanic, îngheţat.

— Dacă nu te-aş fi recunoscut după pistolul cu amortizor, te-aş fi recunoscut după acest „aşa e”, care e cartea ta de vizită. În orice caz sunt în mâinile tale. Poate că am putea trata chestiunea.

Zise asta în modul cel mai firesc, convins de ceva, probabil de posibilităţile sale sau poate de eventuala mea necinste.

— Şi ce-ai putea să-mi oferi, Collins?

— Depinde de ce vrei?

— Vreau să-mi spui unde este Joe Filippo. Cel de-al patrulea. Şi vreau să-mi mai spui câte ceva.

— Şi după aceea?

— Ce după aceea?

Individul zâmbi.

— Dacă am să-ţi spun unde este Joe Filippo, asta în cazul în care ştiu, vei trece peste cadavrul meu şi te vei duce să-l cauţi, nu-i aşa? În cazul acesta afacerea nu mă interesează. Vezi şi singur că n-am niciun avantaj.

— Aşa e, – am zis. – Dar pot să te ucid peste un sfert de oră sau chiar peste o oră. Şi cu cât vei trăi mai mult, cu atât ai mai multe posibilităţi să ieşi din situaţie.

— E greu – zise cu ochii reci. – Eşti un profesionist. Am puţine şanse. Singurul lucru pe care pot să-l încerc este să ne tocmim.

— Şi ce ai putea să-mi dai în schimb? – l-am întrebat.

— Vrei informaţii – zise coborându-şi vocea. – Dar informaţiile nu-mi salvează viaţa. Şi cum eşti un profesionist, singurul lucru pe care pot să ţi-l ofer sunt banii.

N-am zis nimic. Collins aşteaptă câteva secunde, apoi continuă:

— Ştiu că ți-am omorât găina cu ouă de aur, Maynard. Cu T.R. Douglas aveai treaba asigurată. Din motive de apărare l-am scos pe T.R. Douglas din joc. Şi tu ajungeai la morgă dacă puneam mâna pe tine. Dar situaţia s-a inversat. Acum sunt gata să compensez dauna pe care ţi-am pricinuit-o prin dispariţia milionarului. Ştiu că ai primit patruzeci de mii de dolari avans. Ai îndeplinit jumătate din contractul cu Douglas şi ai mai fi primit patruzeci de mii dacă ai fi terminat operaţiunea.

Collins făcu o pauză dar eu am continuat să tac.

— Aşadar – zise el rar, – îţi ofer următoarele condiţii: patruzeci de mii de dolari ca să stai cuminte şi să nu mai faci nimic. În asta intră, bineînţeles, şi viaţa omului care stă în faţa ta. – Iarăşi zâmbi. – Nu se obişnuieşte să-i oferi bani unui om numai ca să nu facă nimic. Este foarte avantajoasă propunerea pe care ţi-o fac, Maynard.

— Aşa e – am zis auzind de foarte departe propria mea voce.

— Maynard – zise Collins, numai că mie îmi venea foarte greu să-l ascult. Era ceva în mine gata să izbucnească dintr-o clipă în alta – eşti un realist, trebuie să fii. Deoarece eşti cel mai bun dintre profesionişti. Ştiu bine că există scrupule în anumite situaţii, dar un om se cântăreşte după capacitatea sa de a ieşi din orice situaţie, de a vira în favoarea sa şi de a merge înainte. Bineînţeles că poţi să presupui că după aceea n-am să te las în

pace şi că am să te urmăresc ca să te lichidez. Îţi garantez că nu aceasta este intenţia mea deşi pentru patruzeci de mii de dolari merită să te expui şi acestei probabilităţi. Este un preţ bun, chiar dacă implică riscul de a fi după aceea urmărit.

— Unde e Joe Filippo? – i-am răspuns printr-o întrebare. Şi nici nu mai ştiu dacă vocea ce s-a auzit era a mea.

— Hm, – făcu Collins.

I-am văzut ochii străfulgeraţi de teamă.

— Unde e Joe Filippo? – am repetat.

— Bine, – zise trecându-şi arătătorul de la mâna dreaptă peste sprâncene, – efectiv nu ştiu unde este Joe Filippo. Dacă îl întâlneşti, totuşi, poţi să-l lichidezi. Înţelegerea noastră se referă numai la mine şi…

— Vreau informaţii privitoare la Joe Filippo.

Îşi strânse puţin buzele înainte de a răspunde.

— Sincer nu ştiu. Singurul lucru pe care pot să ţi-l spun este că nu l-am mai văzut de ani de zile.

Când am tras ştiam că n-am să-l nimeresc dar vroiam ca să fie sigur că al doilea glonte va intra în el. Collins auzise zgomotul pistolului şi zgomotul glontelui intrând în canapea la un deget depărtare de braţul său stâng. Dintr-odată, se făcu mai serios.

— Maynard… – zise.

L-am privit. Ştia că dacă nu-mi dă nicio informaţie cel de-al doilea glonte nu va întârzia. Ca să-l evite zise:

— Nu ştiu unde e Filippo. Acum câteva luni l-am întâlnire Ia Chicago, la fosta lui amantă, Lilly Lilliput. E patroana unui bar din oraş. „Furtuna”.

Collins vorbea repede, parcă cu teama să nu-i întrerup fraza cu un glonte.

— Face parte din Sindicat?

— Nu – şopti – N-are nimic de a face cu Sindicatul.

— De când s-a despărţit Filippo de ea?

— De ani de zile. Dar cred că ea trebuie să-i ştie adresa. Am făcut o pauză după care am întrebat;

— Câţi oameni are Sindicatul la Chicago?
Mă privi puţin pieziş:
— Câţiva – îmi răspunse.
— Câţi?
— Bine, nu ştiu câţi. Bănuiesc că destui.
— Aşa e. Ty Rouse tot mai e boss la Chicago?
— Da.
Am tăcut câteva clipe privindu-l. Apoi i-am zis:
— Îi vei da un telefon lui Rouse ca să-şi trimită oamenii la Frisco deoarece ai dat de mine.
Collins îşi miji ochii încât păreau ca două crestături albastre şi reci.
— Să-i telefonez lui Rouse ca să..?
— Exact.
— Înţeleg, – zise blând. – Vrei să ai câmp liber la Chicago.
— Exact.
— Dar cine îţi spune că Sindicatul acordă atâta importanţă acestui caz încât să-şi trimită oamenii la Frisco?
Ara zis clar, pe silabe:
— Cred că acordă. Sunt extrem de interesaţi să mă facă să mă opresc. Şi chiar dacă Rouse consideră că nu este absolut necesar, n-o să meargă el împotriva unui ordin de la Nick Collins. O să-i spui că obiectivul numărul unu al Sindicalului este căderea lui Maynard şi el trebuie să ştie asta având în vedere ordinele pe care le-a primit pentru eventualitatea în care individul acesta s-ar afla la Chicago. Aşadar, o să-i spui, că Maynard se află la Frisco şi că toţi oamenii disponibili să fie trimişi aici pentru ca vânătoarea să se facă repede şi curat.
— Hm – făcu Collins scărpinându-şi vârful nasului cu degetul arătător de la mâna stângă.
Am îndreptat pistolul spre locul unde ar fi trebuit să fie inima lui Collins.
— În felul acesta ei vor veni încoace în timp ce eu mă voi duce acolo.
— Şi cum rămâne cu mine – mă întrebă.
— O să vedem după aceea.

— Şi ipoteza unei înţelegeri între noi doi?

— Collins, nu poate fi vorba de nicio înţelegere până când nu-l suni pe Rouse. După cum vezi, vreau să aflu la Chicago adresa lui Fillippo. Fillippo e ţinta finală. Ultimul cartuş îl păstrez pentru el.

Collins îşi plecă puţin capul şi îşi încreţi sprânceana de parcă s-ar fi gândit şi l-ar fi durut.

— Tu, Maynard, ai un amortizor în mână şi hotărăşti, – zise ridicându-şi ochii spre mine. – Nu înţeleg însă de ce refuzi patruzeci de mii de dolari. Setea de răzbunare nu are nicio justificare. Nici nu e problema ta, era a lui Douglas. Sunt gata să-l înlocuiesc pe Douglas şi te faci că nu pricepi.

Tăcu câteva secunde, apoi zise:

— Poate că mă urăşti?

— Nu discut cu tine anumite probleme, Collins. Doar ţi-am mai spus că putem ajunge la o înţelegere numai după ce îl suni pe Rouse.

— Hm – făcu iarăşi.

— Aşadar – am continuat, – tu trebuie să-i telefonezi lui Rouse şi să-i prezinţi în aşa fel situaţia încât lucrurile să decurgă după aceea aşa cum vreau eu.

— Bine – zise. Era o notă de eroism în calmul său, deşi ştia că l-aş fi ucis pe loc dacă n-ar fi telefonat.

Peste o jumătate de oră l-am întins pe canapea cu ochii deschişi şi un glonte în inimă. Murise fără să încerce să scape deoarece l-am ucis într-un moment în care nu se aştepta, după o întrebare stupidă la care se pregătea să răspundă. Între timp vorbise cu Rouse şi „băieţii” din Chicago se pregăteau să călătorească la Frisco urmând să-i telefoneze acasă lui Collins imediat după sosire. Bineînţeles că nimeni nu le va mai răspunde. Iar când Eddie Piano se va elibera de cravate, va găsi corpul cadavrului lui Collins în sufragerie şi va avea probleme.

Dar cine nu are probleme?

DOISPREZECE

Trecuse multă vreme de când nu mai fusesem la Chicago. Este un oraş care nu-mi place deoarece mă simt în el, din motive ciudate, ca un străin care nu cunoaşte limba. Oraşul îmi sugera idei neplăcute, cum se întâmplă uneori când îţi aminteşti de feţele unor oameni sau de cuvintele lor. Probabil că ghicisem în spatele clădirilor oraşului o murdărie morbidă, un şuvoi de gânduri şi de acţiuni din cele mai corupte. Cred că Chicago este oraşul în care oamenii face cele mai multe schimburi cu lucruri abjecte. Este un blestem care apasă asupra oraşului. Şi nu eram eu vinovat că atmosfera aceasta mă deprimă şi mă dezgustă.

M-am dus la un hotel mai puţin cunoscut, m-am înregistrat, m-am urcat în cameră, am făcut un duş şi m-am culcat gol pe pat pentru o jumătate de oră aşteptând să vină noaptea şi căldura să mai scadă puţin. „Maynard, trebuie s-o găseşti repede pe Lilly Lilliput şi să afli unde e Joe Filippo. Acum, mai mult ca oricând, timpul te grăbeşte. Olga, te sărut de la distanţă”.

Aerul condiţionat mi-a răcorit corpul. Apoi m-am sculat, m-am bărbierit şi mi se făcuse dor de pick-upul meu. Mi-ar fi făcut plăcere să ascult ceva, dar ceva ales. Am deschis geamantanul, mi-am aranjat lenjeria prin sertarele din comodă şi am închis cu cheia tocul de la amortizor în şifonier. M-am îmbrăcat. Am coborât în hol şi am căutat adresa barului „Furtuna” în cartea de telefoane. Am găsit-o, mi-am scris-o pe o bucăţică de hârtie şi am zâmbit gândindu-mă că metodele unui bun profesionist arareori diferă deoarece trebuie să corespundă tuturor situaţiilor. „Un bun asasin profesionist, Maynard, este ca un bun actor, ca un bun politician sau ca un bun vânător de piepteni.

Important este să ştii ce ai de făcut şi să fii eficient. Iar în cazul tău, să fii şi sobru pe deasupra”.

Când am intrat la „Furtuna” m-am uitat de jur împrejur şi m-am aşezat, ca de obicei în situaţii similare, cât mai departe de societate. Este, într-adevăr, ceva sordid în baruri, în aerul dezolat al bărbaţilor beţi, al expectativei candidaţilor la beţie, al femeilor ce-şi fac veacul pe acolo; aşteptând să îmbătrânească. Nu m-am dus direct la bar ci am ales o masă luminată mai discret şi m-am aşezat astfel încât să pot cuprinde cu privirea tot salonul din locul în care mă aflam.

Salonul era mai mare ca de obicei cu un bar lung în partea dreaptă şi nişte lumini roşii firave. Erau multe oglinzi în toate părţile încât aveai impresia că era doar o singură oglindă enormă pe care cineva a spart-o în bucăţi aşezând-o apoi, artistic, pe pereţi şi pe tavan. Era o atmosferă grea, înnăbuşitoare şi ceţoasă, prin care pluteau zdrenţe de fum albastru de ţigară, cu tonuri violete şi portocalii ce se destrămau în faţa luminilor roşii. Ca în toate barurile din lume, bărbaţii erau trişti, în haine de culoare închisă şi priveau undeva departe sau în propriul lor suflet iar femeile îşi târau şoldurile printre mese, îşi arătau picioarele, fumau şi îşi roteau privirile de jur împrejur.

Se apropie o umbră acoperind albeaţa feţei de masă. Mi se puse în faţă o sticlă de whisky. Mi-am ridicat ochii şi i-am spus omului în haină albă care încă nu-şi terminase treaba:

— Mulţumesc. Doar apă minerală.

Omul zâmbi. Era brunet şi puternic cu o faţă rotundă şi strălucitoare.

— Sunteţi primul client din luna aceasta care îmi cere doar apă minerală.

— Ulcerul – am zis.

— Am avut – răspunse făcând cu ochiul. – Dar nu e cazul unui regim prea sever. Ulcerul este ca o femeie. Nu poţi să ai prea multă încredere în el.

— Aşa e – am zis. Şi i-am zâmbit.

Individul s-a întins peste masa mea şi veselia de pe faţa sa deveni şi mai evidentă. Era singurul care respira a veselie din jurul meu.

— Dacă vreţi vă aduc un cocteil foarte puţin alcoolizat. Ulcerul nici n-o să-l simtă. Este o reţetă de a mea. Este mult mai plăcut decât apa minerală.

— Fie – am răspuns.

Individul îmi făcu iarăşi cu ochiul şi se duse cu sticla. O roşcovană de la bar, la vreo zece metri de mine, se întoarse pentru a treia oară aruncându-mi o privire fugară. Peste puţin timp a venit şi chelnerul cu o băutură gălbuie într-un pahar înalt şi subţire, mi-l puse pe masă si-mi zise:

— Mă numesc Fred.

— Foarte bine – am zis. Şi iarăşi i-am zâmbit.

Individul mi-a mai făcut un semn cu ochiul, probabil că era tic sau obişnuinţă, în tot cazul am bănuit că era un gest maşinal în semn de simpatie. „Maynard, nefericitule, muscă zăpăcită în pustiul vieţii, îngropată într-un mormânt în care se bea whisky până când ochii devin sticloşi, Maynard, omul dracului, mai sunt oameni care se uită la tine şi îţi fac cu ochiul fără griji, ca şi cum totul s-ar reduce la un semn făcut cu ochiul. Dragul meu Fred, membru al acestui club de ulcer, şi tu ţi-ai vindecat ulcerul, deşi, s-ar putea, să nu fi avut niciodată. Ulcerul este o stare de spirit, a zis nu ştiu cine. Aşa e, Maynard. Lucrurile sunt aşa cum sunt. Nu se pot cumpăra piramidele din Egipt. Iar eu, domnilor şi doamnelor, trebuie să dau de Lilly Lilliput, trebuie să scriu încă un paragraf şi să fac amortizorul să şuiere ca să-l reducă pentru totdeauna la tăcere pe Joc Filippo. Şi mai sunt atâtea lucruri de făcut, trebuie să beau lapte din cauza stomacului, să-mi curăţ arma, să-l ascult pe Mozart, să-l citesc pe Dos Passos şi pe Celine, să fac dragoste. Olga. Nu te grăbi, Maynard, nu te grăbi la nimic. Avioanele cu reacţie…”

Cineva, în picioare, zise în dreapta mea:

— Pot să mă aşez şi eu?

M-am uitat în sus. Era roşcovana. Avea ochii încercănaţi şi genele foarte lungi. Când zâmbea făcea gropiţe în obraz. Nu era nici tânără, nici bătrână. Era la vârsta lucrurilor coapte. Era înaltă şi avea pudoarea femeii care ar fi vrut să stea cu mine dar aştepta s-o invit eu. Era ziua în care oamenii căutau în mine nu ştiu ce şi asta mă surprindea deoarece eram la Chicago, oraşul cel mai respingător din lume. Poate că, totuşi, nu e?

— Luaţi loc – i-am spus.

Se aşeză în faţa mea, îmi aruncă o privire fugară, zâmbi şi îşi puse mâinile pe masă.

— Eşti un solitar – zise.

— Ce vrei să bei? – am întrebat-o.

— Whisky.

Făcu un semn cu capul şi Fred, din fundul salonului, îi făcu un gest că a înţeles.

— Eşti solitar şi mai eşti şi dur.

— Poftim?

— Eşti dur – repetă mişcând-şi genele.

— Aşa e – am zis.

— Ce bei?

— Ceva inventat de Fred.

Aprinse o ţigară şi suflă fumul spre salon. Avea mâini albe şi lungi, unghii îngrijite dar fără lac. Mâinile erau mai albe decât gâtul, gâtul mai alb decât faţa dar toate se potriveau perfect. Alternanţa tonalităţii pielii era suavă ca tot ce e armonios.

— E bună? – mă întrebă.

— Ce să fie bună?

— Băutura.

— Nu e rea. E puţin dulce. Dar are şi ceva amărui care o face să nu fie greţoasă.

Fred se apropie de noi, îmi zâmbi şi îi aşeză în faţă un pahar cu whisky.

— Să o las? – mă întrebă arătându-mi cu degetul sticla de pe tavă.

— Las-o – am zis.

Puse sticla pe masă şi se îndepărtă. Roşcovana îşi trecu mâna dreaptă peste părul de lângă ureche

şi zise:
— Mă cheamă Cinthia.
— Ai un nume frumos.
— Constat – zise după câteva clipe – că eşti un interlocutor fascinant.
Am zâmbit.
— Depinde.
— Vrei să spui că nu-ţi place compania mea?
— N-am spus asta. În momentul acesta eşti chiar odihnitoare.
— Ca o pilulă?
Am tras o înghiţitură din băutura mea.
— Nu e cazul să faci asemenea comparaţii.
Îşi puse mâna stângă sub bărbie.
— Eşti un tip ciudat – zise fixându-mă mai atent.
— Ciudat, cum adică?
— Nu ştiu – zise ezitând. – E ceva straniu în tine, dar nu e neplăcut. Femeile obişnuiesc să se îndrăgostească de tine?
— Nu – am zis.
— Evident, acesta era răspunsul – observă cu un aer gânditor. – Obişnuieşti să baţi femeile şi să le iei banii?
— Poftim?
— Nu te uita la ce spun – zise zâmbind. – Dar să ştii că nu sunt beată. Uneori vorbesc aşa. Dar nu din răutate.
— Ştiu, Cinthia.
Îşi stinse ţigara în scrumieră şi mă privi cu nişte ochi serioşi.
— Într-adevăr eşti un tip deosebit.
— Deosebit?
— Da. Nu-i aşa că nu te interesează nimic?
Am răsucit paharul între degete şi am dat din umeri.
— Bine – zise după puţin timp. – Vrei să plec?
— Nu. Mai stai.
— Foarte bine. Pot să te întreb câte ceva?
— Poţi – am zis şi i-am zâmbit.

— Bine, acum mă simt mai bine – zise zâmbind. – De unde vii?

— De departe.

Îşi mai aprinse o ţigară şi-mi aruncă două priviri rapide, una după alta, înainte de a-şi opri ochii pe pahar şi de a-mi spune:

— Ai venit să cauţi ceva?

— Am venit să vorbesc cu Lilly Lilliput.

— Ea e punctul tău slab?

— Am foarte multe puncte slabe, dar ea nu face parte din ele.

— Atunci ce vrei de la ea?

— Nimic deosebit. Vreau să-i transmit ceva din partea unui om pe care I-am cunoscut. Sunt în trecere şi aş vrea să vorbesc cu ea, dacă o văd. Cred că ea e patroana acestui bar?

— Ea e – zise cu o voce calmă şi gânditoare. – Poate că e numai asta, dar poate că nu e. Ai întrebat de ea? Pe Fred?

— Nu. Am vrut mai întâi să văd ce-i în jur.

Continua fumând şi suflând fumul în sus. Mi-am terminat băutura şi m-am dat pe spate.

— Pot să-l chem pe Fred?

— Poţi – am răspuns.

— Cu lipsa asta de interes s-ar putea să termini mergând cu ea la pat?

Am zâmbit dar n-am spus nimic.

— E o femeie coaptă şi interesantă.

— Nu ştiu. N-o cunosc, – am răspuns.

— Foarte rău.

M-am aplecat iarăşi spre masă şi am întrebat-o:

— O fi aici?

— Tot ce-i posibil – răspunse. – întreabă-l pe Fred. Te grăbeşti?

— N-am de ce.

— Atunci să mai stăm puţin de vorbă. Te deranjează?

— Nu, nu mă deranjează – am zis. – Dar despre ce să vorbim?

— Despre ceva care te interesează. Aş vrea să ştiu ce te interesează ca să nu te plictisesc.

— Eşti simpatică – am zis – dar mi-e greu să găsesc acum ceva care să mă intereseze, în afară de posibilitatea de a vorbi cu Lilly Lilliput. După cum vezi, asta m-a adus şi este singurul motiv pentru care mă aflu aici. Nu sunt omul care să-şi piardă vremea prin baruri, cheltuindu-şi orele de pomană. Altfel îmi folosesc vremea.

Îşi miji ochii lăsându-mi impresia că a descoperit ceva plăcut în cuvintele mele.

— Cum?

— Poftim? – am zis uitându-mă într-o parte să văd dacă nu vine Fred.

— Cum îţi foloseşti vremea?

Mi-am pus arătătorul pe marginea paharului gol.

— Nu te mai gândi la asta, Cinthia. N-am de gând să merg cu tine la pat.

Se făcu serioasă. Vroia, chiar, să fie dură.

— De ce? Eşti fătălău?

Mi-am luat degetul de pe marginea paharului, am întins mâna şi am mângâiat-o uşor pe bărbie însoţind gestul cu un zâmbet.

— Iartă-mă, Cinthia. N-am vrut să te necăjesc.

— Acum – zise ducându-şi capul spre stânga – mi-ai zis lucruri şi mai neplăcute. Nu eşti primul bărbat care nu vrea să meargă cu mine la pat chiar dacă îl invit.

Tăceam. Cinthia, zgâriind faţa de masă cu unghia de la degetul mare, continuă:

— De fapt am ştiut de la început că ai să mă refuzi. Vrei să-ţi spun ceva? Simt că mă atrage abisul. Cel puţin, o jumătate de duzină de bărbaţi, pe care i-am invitat să meargă cu mine la pat, m-au refuzat. Morala: niciodată nu trebuie să inviţi un bărbat la pat.

— Aşa e – am zis. – Mai mult sau mai puţin, dar nu e numai asta.

Cinthia respiră profund.

— Atunci ce e?

— Ce să fie?
Dădu din umeri şi îşi scutură părul.
— Eşti imposibil.
Am tăcut iarăşi. La un moment dat, fiindcă nici ea nu mai spunea nimic, am zis cu un glas mai blând:
— Cinthia.
— Bine – zise – termină cu aerul ăsta patern. Nu se mai înghite.
— Cred că am să-i mai cer lui Fred un cocteil – am zis cu o voce liniştită – dar, în afară de asta, nu cred că eşti înnebunită după mine, Cinthia. Aşa că asta nu are nicio importanţă, nu poate să însemne nimic. Mă cunoşti doar de câteva minute.
Pentru prima oară mă privi cu nişte ochi, într-adevăr, trişti.
— Îmi aminteşti de un ticălos din Cincinnati, un individ care mi-a întors maţele pe dos. I-am şi uitat figura. Du-te dracului. Mă duc să ţi-l trimit pe Fred.
Se sculă şi se duse la bar. Se aşeză pe scaunul pe care stătuse până atunci, cu spatele la mine, şi îi făcu un semn barmanului. Mi-am luat ochii de la ea şi am aşteptat.
După două minute apăru şi Fred cu zâmbetul său uşor fericit pe faţă. Se aplecă spre mine
— Ce doriţi de la Miss Lilliput?
Mi-am ridicat ochii spre el.
— E ceva personal, Fred. Vreau să vorbesc numai cu ea. Mă înţelegi, numai cu ea.
Surâsul lui dobândi o notă de şiretenie, o expresie nouă pentru mine.
— Foarte bine. Şi nu vreţi să vă spuneţi numele?
— Nu mă cunoaşte, Fred.
— Ah – zise.
— Ascultă, mai adu-mi un cocteil.
Zâmbetul îi acoperi faţa.
— E foarte bun pentru ulcer, nu-i aşa?
— Aşa e – am zis.

Fred se duse. Avea mersul mlădios al oamenilor practici şi, totodată, gata să te servească. Mi-am îndreptat ochii spre Cinthia şi parcă aş fi vrut s-o chem să vină lângă mine. „Maynard, dragul meu cu creieri de găină, n-ai niciun motiv să te bagi cu Cinthia în pat, să-i oferi umărul ca să plângă şi să-ţi înşire toate necazurile pe care le-a avut cu nenorocitul acela din Cincinnati. Nu fii copil, Maynard. Adună-ţi puterile pentru Lilly, deoarece numai Lilly ar putea să ştie ceva ce te interesează. Şi ce te interesează, bătrâne? De ce vrei, Maynard, să-l omori pe Joe Filippo? Nici banii nu mai sunt în joc, iar pe de altă parte s-ar putea ca Joe Filippo să aibă o grămadă de copii şi să meargă la serviciu în fiecare zi, la ore fixe. Cine eşti tu, Maynard, ca să duci la capăt nişte treburi fără să mai fie nevoie s-o faci? Pentru ce, Maynard, simţi în sânge setea de a-l omorî pe Joe Filippo?"

Gândurile acestea m-au surprins aproape abandonat de logica mea într-un bar oarecare din Chicago. Joe Filippo nu mai reprezenta nimic, doar curiozitatea mă mai putea face să-l caut. „Ce fel de curiozitate, Maynard? În primul rând ar trebui să ai grijă de tine, băiete. Cauţi să omori oameni ca unul care-şi caută rostul în viaţă. Opreşte-te. Nu ţi-ar strica puţină luciditate. Îl cauţi pe Joe Filippo ca să duci la capăt întreaga operaţiune, scopul tău e numai clarificarea sfârşitului, deşi asta, de multe ori, nu mai înseamnă nimic. Dar dacă îl cauţi pe Joe Filippo, nu te mai încurca cu alte lucruri".

M-am mai uitat o dată la Cinthia, acum, însă, avea capul întors spre mine. Faţa îi rămânea în umbră, totuşi am fixat-o. Şi-a întors capul şi a început să bea, cu înghiţituri mici, dintr-un pahar pe care-l ţinea cu mâna stângă. Fred, care îşi urma neobosit maratonul, se apropie de masa mea, puse paharul cu un lichid gălbui, îmi făcu cu ochiul şi se duse.

Cinci minute mai târziu, când deja băusem jumătate din pahar, se deschise uşa din fundul barului, în dreapta, şi o femeie a traversat salonul venind spre mine, târându-şi rochia roşie lungă şi arătâdu-şi braţele goale şi plinuţe. Se apropie de masa mea, îşi trase un scaun fără să spună nimic şi dădu drumul la un fum din ţigara înfiptă într-un ţigaret lung şi alb. Se aşeză şi mă privi. Avea părul negru, des, pieptănat artistic, ridicat neobişnuit de mult, cam o palmă deasupra capului. Ochii, de culoarea ceaiului tare, erau foarte vii şi scrutători. Avea o faţă mică, cu un semn pe obrazul drept şi o prospeţime naturală în gesturi care rezista la asaltul vârstei. Mult mai bătrână pe dinăuntru decât pe din afară, nu oferea nimănui nicio iluzie.

— Ce doreşti? – mă întrebă într-o manieră directă, chiar prea directă.

Mi-am încreţit buzele şi am întrebat-o:

— Bei ceva?

— Nu.

Câteva secunde am tăcut amândoi. Apoi am zis:

— Lilly, n-are rost poziţia asta defensivă. N-am să mă arunc asupra ta. Aş fi vrut să vorbesc cu tine în legătură cu o persoană pe care o cunoşti.

Ochii i se făcură şi mai duri.

— Nu ştiu dacă asta e o tactică, adevărul este că nu ştiu pentru ce trebuie să te ascult. Căci nu mi-ai spus nimic până acum iar eu am atâtea treburi.

Am dat din cap.

— Aşa e.

— Cum adică?

— Văd că îţi sunt antipatic şi asta îmi complică situaţia. Vroiam să te rog să-mi spui ce ştii de Joe Filippo?

Se încordă şi şopti:

— Cine eşti dumneata?

— Cineva care îl caută pe Joe Filippo. Trebuie să-l întâlnesc.

Trăgea fumuri lungi de ţigară lansând spirale albăstrii ca o actriţă din filmul mut, dar nu era

ridicolă deoarece o făcea cu multă graţie.

— Individul ţi-a făcut vreo porcărie?

— Nu e asta – am răspuns. – Nu mi-a făcut nimic. Trebuie să-l întâlnesc, asta-i tot.

— Băiete – zise aplecându-se – de multă vreme nu l-am mai văzut pe tâmpitul ăsta. Mi-ai fi fost chiar foarte simpatic dacă nu mi-ai fi vorbit de el.

Am zâmbit.

— Azi, se vede, este ziua mea de varietăţi. Trebuie să-mi amintesc şi de oameni de care nimeni nu mai vrea să-şi aducă aminte.

Mă privi încă o dată drept în faţă. Avea o privire extrem de directă şi sfredelitoare.

— Ce vrei să spui?

— Nimic. Dar am o problemă. Trebuie să-l întâlnesc pe Joe Filippo.

Am băut puţin din cocteilul meu şi am continuat:

— Ştiu că acum câţiva ani a fost la Chicago. Mai ştiu că aveai legături cu el. Şi m-am gândit că aş putea să găsesc aici o pistă care să mă ducă la individ. Încolo, ce să-ţi spun, nici nu prea am timp pentru asta. Dacă nu mă ajutaţi, va trebui să renunţ la ideea asta.

— Şi care e ideea ta? – zise cu ochii aţintiţi asupra mea.

— Bine, n-am de gând să te invit la cinema.

I-am văzut dinţii pentru prima oară. Avea nişte dinţi mărunţi şi albi şi un surâs care îi făcea faţa şi mai mică.

— Bine, să beau ceva cu tine.

Ridică braţul drept şi făcu un semn cu degetele spre bar. Cinthia se uita la mine. I-am fixat iarăşi faţa, chiar dacă era în umbră. Lilly îmi tăie vederea ridicând mâna stângă în faţa ochilor mei. M-am uitat la ea şi am văzut-o iarăşi zâmbind.

— O cunoşti pe Cinthia?

— Am cunoscut-o adineauri. A băut un whisky la masa mea.

— Ah – zise rotunjindu-şi buzele şi făcând ochii mari.

Cinthia nu obişnuieşte să se aşeze la mesele clienţilor. Dumneata ai invitat-o?

— Nu. Cred că ei i s-a părut că sunt un solitar.

— Cinthia nu obişnuieşte să se uite prea mult după bărbaţi. Iar de când sunt aici şi-a întors capul de câteva ori spre masa noastră. Ce i-ai pus în băutură?

— Cred că îi amintesc de un nemernic din Cincinnati.

— Ah! – zise iarăşi dar de data asta fără să-şi mai rotunjească buzele. Trase încă un fum, privi spre Cinthia şi zise: – Semeni cu nemernicul acela din Cincinnati cât semeni şi cu Robert Taylor. Poate la mâini.

— Poftim?

— Am zis poate la mâini. Semeni la mâini cu nemernicul acela din Cincinnati. L-am cunoscut. Avea mâini în stare să facă multe lucruri, bune şi rele, minunate şi oribile. Erau fragile şi puternice. A trecut prin viaţa mea ca un meteor. Asta de curând La multă vreme după Joe Filippo.

Mi-am privit mâinile şi m-am gândit ce fac cu ele. Am început să fluier încet. Se apropie Fred şi puse un păhărel cu brandy în faţa ei.

— Lilly – i-am zis la un moment dat – văd că nemernicul acela din Cincinnati avea ceva deosebit, cum ziceţi, dar…

— Şi dumneata ai – îmi tăie vorba privindu-mă cu obstinaţie în ochi – dar din alte motive. Lasă-mă, nu vreau să mă îndrăgostesc de tine. A fost un bărbat… cum să-ţi spun… care a trecut în fugă. Nici n-am avut timp să-i văd culoarea ochilor.

— Aşa o fi – am zis. – Dar în ce-l priveşte pe Joe Filippo?

— În ce-l priveşte pe Joe Filippo pot să-ţi spun doar atât că nu mi-a lăsat nicio amintire. Şi când spun niciuna, zic ceva. Nu ştia să spună un cuvânt unei femei, nu ştia să se uite la ea iar în pat era de

vulgaritate îngrozitoare. Într-o zi a fugit cu banii mei şi mi-a lăsat un bilet de despărţire. Un bilet oribil, fără niciuna din frazele care le plac femeilor, chiar dacă ceea ce făcuse era o mare ticăloşie.

— Şi după aceea? – am întrebat-o.

— Asta s-a întâmplat acum opt ani – zise mijindu-şi ochii şi bând puţin din păhărel. – Nu l-am mai văzut niciodată şi nici nu mai ştiu nimic de el. Nici nu l-am mai căutat vreodată. S-ar fi întors, dacă l-aş fi căutat. Dar era un individ infect la care nu merită să te gândeşti.

Pe faţa ei trecu o umbră de emoţie atât de repede încât m-am îndoit că am văzut-o. Dar sunt omul care se convinge chiar din lucruri pe care le vede din zbor.

„Fata mea, frumoasă Lilly, Joe Filippo mai trăieşte în tine, nu ştiu la ce adâncime, dar este acolo. Cei opt ani n-au vindecat rana. Mă interesează să ştiu dacă pot să fac din tine, femeie rănită, un complice ideal".

— Când a dispărut s-a vorbit ceva despre el? – am întrebat-o.

— Ce să se vorbească?

— Întreb dacă s-a vorbit ceva despre dispariţia lui? Dacă n-a fugit de ceva, dacă n-a izbucnit vreun scandal…?

Îşi scoase ţigara din ţigaret, o stinse în scrumieră şi îmi tăie fraza cu o privire. Apoi începu să se joace cu ţigaretul şi să mă privească drept în faţă ca şi cum ar fi vrut să ghicească ce vreau eu, de fapt, să aflu. Până la urmă zise:

— Da, a fost o poveste murdară cu o femeie. Se pare că din cauza asta a fugit. Dacă îmi aduc bine aminte parcă a fost şi un poliţist care a venit să vorbească cu mine. Dar de atunci a trecut atâta vreme.

Tăceam atent aşteptând alte informaţii.

— Eşti de la poliţie? – mă întrebă cu ochii lucitori.

— Nu.

— Atunci, cine eşti? Pentru ce trebuie, să-ţi povestesc toate astea? Nu-l cunosc.

— Dacă aş fi de la politie mi-ai povesti? Nu sunt de la poliţie dar trebuie să-l găsesc pe Filippo deoarece este ultima verigă dintr-o poveste complicată. Îmi place ca toate poveştile să aibă un sfârşit.

Continua să se joace cu ţigaretul, apoi îşi luă ochii de la mine.

— Vrei să-l baţi pe Filippo sau să-l denunţi?

— Să-l denunţ, nu.

— Ah, – zise, apoi întrebă: – Ce porcărie a făcut? E ceva legat de dispariţia lui de acum opt ani de zile? Despre asta e vorba?

Insistenţa ei nu-mi plăcea prea mult. Tăceam învârtind paharul între degete.

— Nu zici nimic. Cum vrei să te ajut?

În vocea ei era sfidare.

— Ajută-mă, dacă vrei şi dacă poţi. Ţi-am spus deja că n-am să te invit la cinema – am zis privind într-o parte.

Trecură câteva minute, apoi Lilly zise:

— Nu ştiu ce să fac. Nu-mi trezeşti prea multă încredere. În afară de asta, ceea ce ştiu nu te-ar ajuta prea mult ca să dai acum de el. Au trecut atâţia ani, habar n-am pe unde ar putea fi.

Am privit-o printre ochi.

— Orice mă poate ajuta. Un prieten de-al lui, pe care-l cunoşti, în orice parte a ţării, familia, aspectul fizic. Orice, ce ar putea să servească drept pistă. Ceva cu care să încep.

— Nu i-am cunoscut niciodată familia. De fapt, nici nu era de aici. A apărut aici într-o zi. Blestemată zi. În ceea ce priveşte aspectul fizic, acum trebuie să fie gras. Încă de pe atunci începuse să se îngraşe. Bănuiesc că acum e rotofei.

Zise asta şi zâmbi dispreţuitor, dar puţin convingător, începeam să mă simt ca un intrus care

răscolește amintiri dureroase, un bisturiu uman ce răvășește vremuri demult îngropate.

— Lilly – am zis – chestia asta că e gras e de acum ceva. – Și am zâmbit.

Începu iar să se joace cu țigaretul, de data asta numai cu degetele de la mâna stângă, apoi îl puse pe masă și zise:

— Chestia asta că e gras e un fel de a vorbi. Poate că rămas cum a fost.

— Așa e – am zis. – Ce vârstă are?

— Trebuie să aibă vreo patruzeci de ani. Niciodată nu i-am știut vârsta exactă. La urma urmelor am impresia că niciodată n-am știut nimic despre el.

— Lilly – am zis.

— Ce-i? – spuse parcă apărându-se.

Am coborât ochii.

— Te rog să mă ierți că te-am întristat răscolindu-ți amintirile neplăcute.

Dădu din umeri.

— Nu face nimic. De fapt nici nu știu dacă sunt neplăcute. – Mă mai privi o dată drept în față. – Dar de ce să nu vorbim puțin și despre tine?

— Nu am nimic de spus. Sunt doar un individ care îl caută pe Filippo.

— Serios? – zise fixându-mă. – vrei să faci ceva rău?

— Depinde.

— Depinde de ce?

Mi-am îndepărtat ochii de ai ei.

— Nici eu nu știu – am răspuns. – După ce am să-l văd, probabil după ce am să-l ascult, mă voi hotărî. În caut pe Filippo dintr-un soi de încăpățânare.

— Doamne, ce încăpățânare – zise cu un aer grav.

Am zâmbit.

— Bine, nu-i nimic patologic. Cel puțin așa sper.

— Nu ştiu – zise şi ea surâzând. – Pe mine, însă, ar trebui să mă deranjeze faptul că vrei să faci rău unui om care a dormit aproape doi ani în patul meu. La urma urmelor, ce ţi-a făcut?

— Mie nimic, Lilly. Dar i-am promis unui om, care a murit, că am să-l caut.

— Dacă a murit, s-a terminat – zise. Las-o baltă.

Am dat uşor din cap.

— Nu e chiar aşa de simplu. Lucrurile nu sunt chiar aşa de simple.

— Bine – zise respirând adânc – ai o ţigară?

— Nu fumez.

Făcu un semn cu degetele şi o vânzătoare de ţigări se apropie de masa noastră şi lăsă un pachet de ţigări. Apoi se duse în timp ce eu îl urmăream cu privirea picioarele bine făcute în ciorapi negri. Făcând o asociaţie de idei, mi-am întors capul spre bar unde Cinthia şedea în aceeaşi poziţie, cu spatele la mine.

— La care te opreşti? La vânzătoarea de ţigări sau la Cinthia? – mă întrebă, de data asta cu nişte ochi de ceai călduţ.

Am zâmbit fără să spun ceva.

— E semn de proastă educaţie când un bărbat stă la masă cu o doamnă şi se uită după alte femei. E umilitor. Pentru doamnă, bineînţeles.

— Nu manifestăm interes unul faţă de celălalt, Lilly. Vorbim doar despre Joe Filippo.

— Cine ţi-a spus că n-aş vrea să merg cu tine la pat?

— Nimeni, e adevărat, – am răspuns punând degetul arătător de la mâna dreaptă pe marginea paharului. – Ai vrea?

— Aşa e – am zis.

— Poate, – zise trecându-si mâna prin păr. – Poate că în pat aş putea să-ţi văd culoarea ochilor.

Lilly aştepta să mai spun ceva, dar n-am mai spus nimic. În sfârşit, zise:

— Sunt o femeie de lepădat? – întrebă.

— Nu, deloc – am zis coborând glasul. Mergem când vrei.

— Pentru ce? Ca să mă întrebi de Joe Filippo?

— Dar tu nu vrei să afli ce culoare au ochii mei? Nu umblăm amândoi ca să aflăm câte ceva?

Deschise pachetul de ţigări, trase o ţigară şi o băgă în ţigaret. Apoi scoase de undeva din rochia de culoarea focului o brichetă şi îşi aprinse ţigara.

— Eşti şiret – zise.

— Poftim?

— Am zis că eşti şiret. Acum nu mai ştiu dacă e o tactică. Am dat din cap.

— Nu pricep.

— Evident. Dar acum. Discutăm dacă vii să bei ceva în apartamentul meu.

— Vin – am zis.

— Ca să petrecem câteva clipe plăcute sau ca să vorbim iarăşi de Joe Filippo?

— O să avem timp pentru toate.

Îşi goli paharul, trase un fum şi, fixându-mă pieziş, zise:

— Poate că eşti nedezvoltat sexual sau aşa ceva. Niciodată nu se poate şti.

— Aşa e. Niciodată nu se poate şti.

— De unde vii?

— Din mai multe locuri. Ultima oară am trecut prin Frisco.

— Dar unde locuieşti? Sau eşti nomad?

— De obicei la New York.

— Şi ai venit aici din cauza lui Joe Filippo?

Am zâmbit. Mi-am dus degetul mare de la mâna dreaptă la buze şi am fluierat uşor înainte de a zice:

— Curios. Cineva mi-a zis, şi am motive să cred că e adevărat, că Joe Filippo se află la New York. Iar eu vin de acolo ca să-l caut aici.

— Da, nu prea are sens – zise mijindu-şi uşor ochii.

— Dar tot adevărat este că New York-ul este un oraş foarte mare.

— Aşa e.

— Puteai să angajezi pe cineva care să ţi-l descopere acolo, la New York – zise cu aerul că-şi aminteşte de ceva important. – Sunt detectivi particulari sau aşa ceva.

— În momentul de faţă oraşul New York mi-a fost interzis.

— Interzis?

— Aşa-i.

— Cum adică? A trebuit să fugi?

— Cam aşa ceva.

— Băiete, eşti un butoi de pulbere. Şi în plus misterios.

— N-o fac intenţionat – am zis zâmbind.

— Asta te face şi mai interesant – răspunse. Făcu o pauză şi continuă: – Vrei să spui că ai venit aici ca să mă cauţi şi să dai de ceva ce să te ducă la Joe Filippo. Dar cine ţi-a vorbit de mine?

— Un individ.

— Ce individ?

— Un individ care te cunoaşte. Nu interesează cine.

Lilly rămase pe gânduri câteva clipe.

— Cred că eşti de la poliţie. Iar cu poliţiştii nu mă duc la pat – zise în sfârşit.

— Nu sunt poliţist, Lilly. Ţi-am mai spus-o.

— Atunci ce eşti? Ce mai eşti în afară de faptul că vii de departe şi că ai ochi de o culoare nedefinită şi mâini ciudate?

— Nu strica farmecul întâlnirii – am zis. – Ne simţeam bine.

— Shane – şopti.

— Poftim?

— Tu eşti Shane. Am văzut într-un film cu cow-boy un tip ce îţi semăna. Un film cu Alan Ladd. Şi acela venea de departe. Dar venea călare şi folosea pistolul.

— N-am venit călare.

— Dar foloseşti pistolul?

— Ta, ta, – am făcut cu degetul prin aer. – De ce strici farmecul întâlnirii.

M-am uitat într-o parte şi am surprins iarăşi faţa Cinthiei întoarsă spre mine.

— Eşti incorigibil – zise Lilly.

— Cinthia e tristă şi romantică – am zis.

— Şi eu sunt tristă şi romantică – zise Lilly privindu-mă drept în ochi.

— Nu, tu nu eşti. Tu stimulezi imaginaţia, cauţi emoţii dar le găseşti cu greu. E o disperare în tine, dar o disperare matură, controlată. Eşti o femeie coaptă.

Lilly scoase ţigara din ţigaret, o strivi în scrumieră apăsând cu putere.

— Ăsta vrea să fie un compliment?

— Nu ştiu. Dar mi se pare că e realitatea.

— Dumnezeule, – zise coborându-şi glasul şi împreunându-şi mâinile. – Ţi-a intrat în cap că ştii să citeşti caracterele oamenilor?

Mi-am plecat capul uitându-mă la albeaţa feţei de masă.

— Caut doar să fiu un bun observator. Apoi spun lucruri de care nu sunt totdeauna sigur.

Zâmbi ironic şi zise!

— Cu un mic efort ai putea să-mi citeşti şi ursita.

— Poate, dacă mi-ai da nişte informaţii utile privitoare la Joe Filippo.

Ăm râs amândoi din toată inima. Apoi Lilly zise:

— Am plecat. Maşina mea este un Mercedes castaniu parcat la cincizeci de metri de aici, aproape de capătul străzii. Te aştept.

Se ridică şi porni cu capul sus, intră pe uşa care a apărut şi eu am stat câteva momente cu ochii aproape închişi din cauza fumului care umplea salonul.

Cinthia vorbea cu un bărbat ce şedea pe un scaun în dreapta ei.

Peste câteva minute i-am făcut un semn lui Fred şi mi-am plătit consumaţia. M-am ridicat, i-am zâmbit pentru ultima oară şi m-am îndreptat spre uşa de la ieşirea din salon. La uşă, înainte de a o împinge s-o deschid, m-am uitat înapoi.

Cinthia nu s-a uitat după mine.

TREISPREZECE

Camera era de culoarea unui trandafir aprins, cu multe dantele în jurul patului şi pe pat. Lilly se identifica cu tot ceea ce poate să-l facă pe un bărbat fericit. Când i-am mângâiat cu degetele braţul stâng oprindu-mă la semnul lăsat de vaccin, mi-a zis:

— Stai cuminte.

Am rămas cuminte, dar ea n-a întârziat ca să spună:

— Ai mâna fierbinte.

— Aşa e.

Am coborât mâna fierbinte pe spatele ei alb şi bine turnat. Lilly îşi deschise uşor buzele, îşi trecu braţul stâng în jurul gâtului meu şi trase la o parte cuvertura de pe pat. M-am aplecat asupra ei, am sărutat-o pe buze, uşor, de mai multe ori şi am auzit-o întrebându-mă cu o jumătate de glas:

— Care e prenumele tău?

— Peter, am zis.

Când mi-am băgat mâna stângă sub sutien şi i-am deschis copca, s-a lipit şi mai tare de mine. Două minute mai târziu îmi spunea la ureche muşcându-mi uşor cu dinţii lobul urechii:

— Peter.

Îmi repeta prenumele cu vocea joasă până când n-a mai zis nimic şi i se auzea doar respiraţia înfierbântată.

— Peter, nu fi nebun.

Avea carnea moale şi tare în acelaşi timp, de o albeaţă ce putea fi uşor confundată cu fildeşul şlefuit. Gura era micuţă, dar lacomă şi avea în mâini o forţă nervoasă extraordinară. Când, după o jumătate de oră, i-am trecut degetul arătător peste pleoapa stângă, i-am recunoscut privirea de

culoarea ceaiului călduţ, dar de data asta apatică, fixată undeva foarte departe.

— Peter, – zise.

Era, mai mult decât un disc spart, era imaginea definitivă a unei femei cufundate într-o linişte profundă. Îmi mângâie faţa cu mâna şi îmi zise ceva de genul acesta:

— Trebuie să te bărbiereşti.

I-am sărutat vârful degetelor şi am întrebat-o:

— Şi Joe Filippo?

— Ce-i cu Joe Filippo? Ah, da, Joe Filippo.

— Aşadar, – am zis.

— Este adevărat, există un Joe Filippo – zise îndreptându-şi părul cu mâna stângă.

M-am sculat şi m-am aşezat pe marginea patului.

— Dă-mi o ţigară – îmi zise.

Am scos o ţigară din pachet, i-am aprins-o şi i-am dat-o. Lilly începu să fumeze trăgând fumuri lungi cu ochii închişi.

— Peter – zise – îmi place spatele tău.

Îmi mângâie spatele cu mâna. Privind printre dantele orizontul trandafiriu, i-am răspuns:

— Aşa o fi.

Peste un minut m-am întins pe spate şi am privit-o în ochi.

— Ce aş putea să ştiu despre Joe Filippo care te-ar putea interesa? – mă întrebă.

— Nu ştiu. Răscoleşte-ţi memoria.

— Aşteaptă puţin – zise punându-şi degetul mic pe gât – aşteaptă puţin, poate că găsesc ceva ce te-ar putea interesa. Dacă aş putea să-i găsesc fotografia…

— Fotografia lui? – am întrebat.

Se ridică din pat dând la o parte dantelele cu mânuţa sa mică. Parcă dobândise dintr-odată o viață nouă.

— Dacă măcar aş şti unde ar putea să fie, – zise printre dinţi.

Deschise sertarul de la măsuţa de toaletă şi scoase o cutie pătrată, din argint vechi, pe care o deschise cu o cheiţă. Aşteptam la câţiva metri în spate, fluieram încet şi mă gândeam. „O fotografie, Maynard, ar fi ceva. Era un punct de plecare. Cu fotografia omului pot să ajung unde vreau”.

Peste câteva minute se întoarse spre mine.

— Am găsit-o – zise cu o fotografie în mină.

— Dă-mi-o.

— Nu. Mai întâi dă-mi un sărut. – Îşi ridică puţin capul şi îşi întinse buzele ducându-şi mâinile la spate şi ascunzând fotografia.

M-am apropiat de ea, am strâns-o în braţe şi am sărutat-o.

— Încă o dată – zise.

Am sărutat-o de şapte ori pentru o fotografie.

PAISPREZECE

De o jumătate de oră mă plimbam prin camera mea de hotel de la Chicago. Îmi masam cu palmele zona dureroasă a stomacului. Respiram adânc. Am ridicat receptorul telefonului şi am cerut o sticlă de lapte. Imediat.

După trei minute a venit chelnerul. Am luat sticla, mi-am umplut paharul şi l-am băut. Am continuat o vreme sa mă plimb prin cameră. Dar durerea nu înceta. Am stat vreo zece minute culcat pe spate continuând să-mi masez stomacul. Durerea începea şi dispărea, dar revenea cu o forţă şi mai mare, până când se risipea din nou. Mi-am închis ochii şi m-am întors cu faţa într-o parte. Soarele ajunsese deja sus şi un val de căldură se apropia implacabil.

„Toată lumea are necazuri, Maynard. Dar un cancer la gât sau un picior cu cangrenă este mult mai rău decât durerea provocată de un ulcer într-o cameră uitată de hotel din Chicago. E mult mai rău să mori de sete în Sahara sau de foame într-un lagăr de concentrare decât sa urci pe un munte, singur între oameni, ascunzându-ţi faţa de oglinzi, fugind de gloanţe. Maynard, a trăi înseamnă a plăti un preţ. A trăi înseamnă a aduna ore care, după aceea, sunt pierdute, fiindcă nu mai folosesc altor scopuri. Iar experienţa înseamnă să pui degetul pe obiect şi să-l vezi cu ochii tăi, chiar dacă îţi lasă un gust de fiere în gură. Altfel nu se poate. A plânge pe propriul umăr nu e recomandabil din punct de vedere estetic şi este de o preţiozitate umană aproape odioasă. Surpriză, Maynard, surpriză? Numai copiii pot fi surprinşi. De fiecare dată când facem un pas, punem piciorul pe ceva, pe un element solid sau lichid, sau chiar în gol. Oricum ar fi, ceea ce ai văzut e sigur, căci dacă n-ar fi fost

sigur, n-ar fi existat. Eşti un ingenuu dacă crezi că n-ai să pui piciorul în gol. Îţi vine greu să suporţi această idee, Maynard, deoarece mai ai în tine ingenuitatea ancestrală, mai eşti copilul care se uită la jucăriile pe care alţi copii ţi le vor împrumuta (când, Maynard, când?), cu degetele mânjite de unt, cu faţa uimită şi mâneca de la cămaşă ruptă, pe care şi-a şters nasul. Iar apoi judeci, bătrâne, ca un solitar şi îţi petreci ceasurile de răgaz sau altele, zicându-ţi că, la urma urmelor, eşti cineva, că poţi simţi profund, uitându-te la ceilalţi ca la nişte buşteni ce îşi urmăresc destinul înecaţi în superficialitate. Ah, Maynard, om profund, om ce posezi, mă faci să râd. Nimic nu poate face lumină în confuzia imensă din tine, cu care te culci ca să mori în fiecare zi, învăluit de plăcerea de a fi propria ta victimă. Şi reînvii iarăşi să bei lapte din cauza ulcerului, pe care-l duci de o viaţă întreagă. Dacă nu era stomac, ai fi avut ulcer la ochi, la degetul de la picior sau într-unul din frumoasele tale compartimente ale unei personalităţi intransmisibile. Băiete, aici e buba, te iei după cărţile pe care le citeşti, dar reţeta este de multe ori greşită, ştii foarte bine că nu există boli şi numai bolnavi, că eşti un bolnav incurabil şi suferi de ceva ce este chiar în tine, că ai fugi de asta mâncând pământul, dacă ai şti ce e”.

M-am sculat şi m-am privit în oglindă. „Când Lilly ţi-a spus să te bărbiereşti, a observat ceva foarte concret. Tu, Maynard, eşti un idiot inveterat, dintre aceia a căror existenţă ar trebui să fie interzisă, deoarece îşi schilodesc viaţa şi o schilodesc şi pe a altora. Ai febră, băiete. Ai nevoie de un termometru, de o injecţie şi să stai la pat. Dar stai aici aşa cum eşti, în faţa. Propriilor simţuri, rănindu-te în ele la fiecare mişcare ce faci, rănindu-te şi mai mult la fiecare încercare de eliberare. Eliberarea de ce, Maynard? Nu fi prost şi priveşte lucrurile aşa cum sunt. Şi odată pentru totdeauna. Eliberarea nu înseamnă nimic. Liberă e

marea (Camus). Şi plăcerea asta de a cita, ah, de a cita mereu. Când nu te citezi pe tine, ceea ce este o chestie de cel mai prost gust, îi citezi pe alţii, ceea ce iarăşi este o prostie iremediabilă, deoarece nu duce la nimic. Tu eşti tu, Maynard, numai tu, umbră pierdută a unui trup, ce speră să şi-l recupereze cu ajutorul pilulelor pentru stomac, al lui Beethoven şi al braţelor Olgăi, eşti o culoare albastră întinsă peste tot, un albastru decolorat sau foarte puternic, tonalităţi romantice ale temperamentului tău pierdut în imensitatea de oameni care te plătesc sau pe care îi cauţi cu amortizorul înfipt în „Beretta”, de oameni care nu reprezintă nimic pentru tine şi care doar spun „bună ziua”, „Maynard e un dur”, „Maynard e o adevărată mână dreaptă a diavolului”. „Eu aş zice, băiete, că eşti mai degrabă mâna stângă a lui Dumnezeu” (Johnny Arteleso). Cauţi să te amesteci cu imaginea care ţi-a fost creată şi faci eforturi mari ca să împrăştii în jur puţină dreptate, căci e sigur că eşti mâna stângă a lui Dumnezeu, ca negativul unei fotografii.

În afară de febra care te arde, în afară de cele aproape patruzeci de grade care au pus stăpânire pe tine, mai există în toată povestea asta lungă şi plictisitoare un adevăr uriaş şi dur ca deşertul Nevada. Caută să-ţi păstrezi umbra, Maynard, priveşte-te în oglindă şi cântă. Cântă soarele ce apare în fiecare dimineaţă, în ciuda tuturor, în primul rând în ciuda ta. Vine, însă, un val de căldură cu care nu e de glumit. Dar după ce va trece febra, vei fi iarăşi O.K.”.

Am făcut câţiva paşi prin cameră, am luat un pahar, am turnat restul de lapte din sticlă, l-am băut şi m-am aşezat pe marginea patului. Apoi m-am sculat, am deschis mai mult fereastra care era doar întredeschisă şi m-am întors în pat culcându-mă de-a lungul patului. „Eşti neliniştit, Maynard, ai în tine un diavol sau o fi febra din corpul tău, ca şi celelalte febre de a descoperi lucruri pe care n-ar

trebui să le descoperi fiindcă îţi fac rău, pentru că, la urma urmelor, eşti băieţaşul care nu s-a schimbat niciodată, care nu s-a putut obişnui niciodată, tremurând mereu, să privească în ochi adevărul, iar acum, la bătrâneţe, rătăceşti din oraş în oraş, privind peisaje pe care le întâlneşti când îţi scrutezi sufletul, locurile cele mai pustii din lume care se află în spatele ochilor tăi închişi. La dracul cu toate astea, febra trebuie să treacă şi atunci totul va fi mai simplu, faptul că te simţi atât de nenorocit nu este chiar aşa de profund după cum ţi se pare, până la urmă ai să rezolvi problema şi nu te mai gândi la asta. Ce aştepţi tu de la oameni, Maynard? Uită-te mai întâi în tine şi spune ce vezi. Nu te mai gândi la altceva, băiete, fluieră, uită-te ia picioarele fetelor, curăţă-ţi arma şi mergi înainte. Mi-e dor de tine, Olga, mi-e dor de parfumul trupului tău, de această ţară lungă şi aurită de carne în care, uneori, se pierde solitudinea mea. Trebuie să-i telefonezi lui Johnny, să te gândeşti la ce ai să faci, trebuie să faci ordine în toate, să-ţi aranjezi lucrurile şi să pleci în Europa. În momentul acesta, Maynard, trebuie să-ţi stăpâneşti febra, să fii iarăşi ce ai fost, omul perfect înarmat ca să-l apere pe celălalt din tine, care se ascunde în tainicele fricii şi tăcerii. Dă-i un telefon lui Johnny ca să vină aici cu Lucky Cassino, aranjezi treburile, uiţi de toată porcăria asta, trimiţi frăţia omenească acolo unde ar trebui să fie, în canalele de scurgere, în toate canalele de scurgere din lume. Trăzni-te-ar, Joe Filippo, ducă-se dracului toată porcăria asta, trăzni-te-ar şi pe tine, Maynard, căci eşti cel mai mare tâmpit din câţi au fost pe suprafaţa pământului. Dar, la urma urmelor, cine te-a trimis să cauţi ceva ce nu mai prezenta niciun interes? De ce n-ai învăţat până acum tehnica de a te opri la momentul oportun, de ce nu ştii să legi precis secunda aceasta nenorocitule, veşnic rămas în urmă faţă de ceasurile exacte? Mi-ar plăcea să te văd mai dur decât ai fost până acum, căci febra se

pare că trece, laptele ţi-a făcut bine, laptele totdeauna face bine, aş vrea să te văd cum ai trăi fără lapte? Dă-i un telefon lui Johnny, ai mai zis asta de câteva ori. Aşa e. Te întorci încet-încet la luciditatea ta, la această veche lumină care te aprinde şi care nu te lasă să te vezi aşa cum eşti. Spre norocul tău, bătrâne, incursiunile acestea într-o intimitate fără pudoare sunt rare, şi nu pentru că chemarea nu ar fi fost constantă, ci pentru că arareori eşti atât de dezarmat încât să nu poţi s-o învingi. Fugi de febră, băiete, fugi de ştirile mărunte şi violente care nu apar prin ziare, fugi de emoţii ca de nişte ace, desprinde-te de toate acestea şi vezi dacă poţi să dormi puţin, însă dacă dormi şi ai febră, cu siguranţă că o să ai coşmare. Dă un telefon, dar nu lui Johnny, dă-i un telefon lui… lui… băiatului de jos să-ţi trimită nişte pilule contra febrei, vezi să nu-ţi pierzi şi restul de luciditate care te mai susţine, dă-i un telefon băiatului de jos să-ţi trimită ceva. Pilula văzută printr-o lentilă ce măreşte pare luna când se apropie de pământ, o lună recomandată pentru îndrăgostiţi, dar nu pentru tine, Maynard, diavol de noapte, bătrână cârtiţă kafkiană, cu imaginile tale literare, căci nici frânt în două nu poţi. Să te laşi de viciul acesta blestemat".

Am căutat cu mâna receptorul telefonului, l-am ridicat şi am auzit nişte pocnete urmate de zumzete în timp ce o voce venea de departe, între castaniete, probabil din Spania, cu un taur în stânga şi cu Hemingway în dreapta, „acest mod de a căuta moartea cu ardoare" (nu ştiu cine a spus-o, dar nici nu interesează). Apoi mi s-a părut că nu mai erau castaniete ci cineva căruia îi clănţăneau dinţii. „Maynard, îţi clănţănesc dinţii, aluneci încet-încet spre un abis fără culoare, te agăţi de zdrenţele nimicului, într-acolo te duci, arzând de febră, cu o dorinţă enormă de a-ţi zdrobi capul într-o piscină fără apă. Dacă e să mori aşa, du-te,

fie şi numai pentru că pe o plajă un copii se joacă cu un zmeu de hârtie.

Trebuie să tele… tele… telefonez lui Johnny. Nu-ţi mai pili unghiile, Johnny”.

CINCISPREZECE

— Staţi jos, le-am spus.

Cassino puse pe un scaun geanta de piele cu care venise, îşi scoase o ţigară, o aprinse, apoi se aşeză şi îl privi pe Johnny cu un aer întrebător. Acesta rămase câteva minute în picioare, îşi muşcă buza de jos, apoi îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa mea. Se trase în spate sprijinindu-se de spătar şi îşi strânse mâinile.

— Ce se întâmplă, Peter? Nu arăţi prea bine.

— Am avut febră, dar acum mă simt bine. M-au tratat aici, la hotel, o zi şi o noapte am transpirat.

M-am sculat de pe marginea patului, mi-am băgat cămaşa în pantaloni şi am început să mă plimb prin cameră.

— Poftim?

— Spuneam – zise Cassino zâmbind – că am venit cât am putut de repede. Am adus cei douăzeci de mii de dolari pe care mi i-ai cerut, în afară de banii care îmi reveneau din afacerea asta. Am înţeles că ai nevoie de ei. Mi-a zis Johnny Arteleso…

— Aşa e – l-am întrerupt pe un ton foarte dur.

Am continuat să mă plimb prin cameră căutând să-mi dezmorţesc picioarele. Stomacul nu mă mai durea. M-am oprit în faţa oglinzii şi am văzut de partea cealaltă o barbă nerasă de trei zile. Ochii încă îmi lucrau puţin, dar eram din nou stăpân pe energia mea normală, mărită de o mare dorinţă de a acţiona.

— Peter – zise Johnny cu o voce blândă – am venit imediat ce am putut. Ce se întâmplă?

— Se întâmplă că – am zis făcând paşi mari prin cameră – am să închid uşa cu cheia ca să discutăm puţin.

M-am dus spre uşă, am întors cheia în broască şi apoi am pus-o în buzunar. M-am aşezat pe marginea patului, de partea cealaltă, cu spatele la Johnny şi cu faţa spre Cassino. Mi-am întins mâna spre noptieră, am luat fotografia pe care mi-o dăduse Lilly şi l-am întrebat pe Cassino:

— Ştii cine e?

Cassino îşi miji ochii. Nu răspunse.

— Ştii cine e? – am repetat.

Urmă un moment lung de tăcere. Cassino îşi luă ochii de la mine şi îl privi pe Johnny. Apoi îşi strânse buzele şi aşteptă.

— Cassino – am zis cu o voce care mi-a sunat înăbuşit, – toate astea sunt o mare porcărie, vreau să spun că, la urma urmelor, tu eşti Joe Filippo, ca într-o melodramă ieftină. Nu că aceasta ar avea, la urma urmelor, vreo importanţă de ordin moral, dar un om înnebuneşte umblând ca tâmpitul, izbindu-se cu capul de toţi pereţii.

Mi-am şters cu dosul palmei gura şi am aruncat fotografia pe pat.

— Cred că încă din ziua în care am fost în casa lui T. R. Douglas, – am continuat, – am tot tras de un fir căruia îi lipsea celălalt capăt. Aveam vaga impresie că tot ce făceam ieşea pe dos, la un moment dat nici nu mai ştiam bine ce urmăream, până când n-ai intrat tu în schemă şi totul s-a lămurit. Când am aflat că tu eşti Joe Filippo, uitându-mă la această fotografie cu dedicaţie, am făcut o criză de ulcer şi am făcut febră. Am căzut într-o situaţie extrem de ridicolă.

Cassino nu zise nimic. Johnny tăcea şi el. Am lăsat să mai treacă vreo jumătate de minut, apoi am ridicat mâna şi l-am lovit pe Cassino peste ochi făcând să-i zboare ţigara din gură. Lovitura a fost puternică, dar Cassino nu spunea nimic, doar si-a pus mâinile peste obraz, ca un copil ruşinat.

— Mi-a rămas un singur lucru de făcut, Cassino – am continuat. – De multă vreme îl caut pe Joe Filippo ca să lichidez afacerea aranjată de tine cu

milionarul T. R. Douglas. Un lucru mai stupid decât ăsta poate fi doar anecdota cu omul care a fost călcat de propria sa maşină.

M-am sculat, am deschis sertarul noptierei şi am pus mâna pe „Berettă”. Cassino îşi luă mâinile de la ochi şi mă privea cu o expresie foarte tristă. Johnny nu se mişcă, dar zise;

— Fii calm, Peter.

N-am răspuns. Am deschis tocul amortizorului, care era pe pat, am scos amortizorul şi l-am pus la pistol. Cassino îşi plecă ochii.

Johnny, în spatele meu, se sculă şi se duse la fereastră ca să ne vadă din profil.

— Cassino – am zis. – Nu ai de spus nimic?

Cassino tăcea şi se uita în jos. Mi-am trecut pistolul în mâna stângă şi l-am lovit cu cealaltă mână, de data asta, cu pumnul. L-am apucat de gât şi aproape că a căzut de pe scaun. Se sculă, încercă să se apere cu mâinile, dar i-am dat o lovitură foarte puternică în gură trăgându-l înapoi.

— Cassino? – am întrebat. – Nu vorbeşti?

Îi curgea sânge din gură. Scoase o batistă şi mă fixă:

— Chiar vrei să-ţi povestesc? N-ar fi şi mai stupid dacă ţi-aş vorbi de asta?

Un val de furie îmi trecu prin cap. Mi-am trecut iarăşi pistolul în mâna dreaptă şi l-am lovit cu pistolul în obraz. I-am mai dat cu „Beretta” peste mâna ridicată, apoi m-am oprit căci i-a ţâşnit sângele de sub ochiul stâng. Cassino făcu doi paşi înapoi, îşi trecu mâna prin părul lucios şi şopti!

— Dacă te calmezi, am putea vorbi. – Şi îşi şterse obrazul cu batista.

L-am lovit cu piciorul în stomac făcându-l să scoată un geamăt înăbuşit. M-am apropiat de el şi l-am lovit cu mâna stângă peste gât dându-i o lovitură ca de cuţit. Căzu jos şi l-am lovit de câteva ori cu piciorul peste rinichi. Încercă să fugă în patru labe, dar i-am mai dat o lovitură de picior

în spate. Scoase un geamăt surd şi se sprijini de perete, stând jos.

M-am aşezat iarăşi pe marginea patului. Cassino sufla greu şi făcea mari eforturi ca să nu geamă. Obrazul stâng îi era plin de sânge. Şi-a întins mâna ca să ia batista de pe jos, o luă şi şi-o puse pe faţa însângerată. Se întinse pe parchet.

— Johnny – am zis fără să mă uit.

— Zi-i!

— Nu ţi-am cerut sa vii ca să vezi spectacolul acesta. Vroiam doar ca să-l aduci.

— O.K., Peter. Fii calm.

M-am uitat pieziş la Cassino.

— Zicea că dacă mă calmez am putea să discutăm.

— Fii calm, Peter.

— Sunt calm, Johnny. Aştept ca să vorbească. Cum am făcut cu Max Bolero şi cu Nick Collins. Acum o să ne spună totul.

Cassino întrebă:

— Pot să mă duc la baie să-mi spăl faţa?

— Du-te – i-am zis. – Dar lasă uşa deschisă.

Se sculă cu greu şi intră în baie lăsând uşa larg deschisă. Din locul în care mă aflam îi vedeam picioarele şi brâul aplecat înainte. S-a auzit apa curgând din robinet. Johnny făcu câţiva paşi rari prin cameră, îşi scoase pila din buzunarul hainei, se sprijini de perete şi începu să-şi pilească unghiile.

Cassino ieşi din baie ştergându-şi faţa cu un prosop. Mă privi, apoi se uită la Johnny şi se aşeză pe scaunul pe care stătuse mai înainte. Am făcut şi eu câţiva paşi prin cameră legănând pistolul în mână, apoi m-am aşezat iarăşi pe marginea patului. Johnny stătea foarte calm pilindu-şi unghiile şi privindu-l discret pe Cassino.

— „Califule”, – zise Cassino cu un aer extrem de dezamăgit, – probabil crezi că te-am minţit de la început, dar n-a fost aşa. Poate că pare stupid, dar adevărul este că, atunci când am primit

telefonul, eram departe de a bănui că milionarul Douglas ar fi putut să fie tatăl lui Katie Douglas. Nici prin cap nu mi-a trecut aşa ceva.

Făcu o mică pauză, apoi îşi şterse iarăşi faţa cu prosopul şi se uită la sângele de pe prosop. Îşi ridică din nou capul, privi undeva în stânga mea, spre fundul camerei, şi continuă să vorbească.

— Când s-a întâmplat chestia aceea de la Chicago, acum opt ani, singurul care cunoştea bine fata era Nick Collins. Poate că şi Max Bolero. În tot cazul a fost o prostie. Când am auzit ce s-a întâmplat după aceea cu fata, am fugit. Mi-a fost frică, mi s-a spus că tatăl ei ne caută. Adevărul este că am fugit cu toţii. Eu m-am dus în Minesota iar de acolo am venit la New York. Pentru mine cazul a fost înmormântat, nu m-am mai gândit niciodată la asta. Ştiam că pe fată o chema Douglas, dar sunt o mulţime de Douglas în Statele Unite. De unde era să ştiu că milionarul Douglas era tatăl ei? Pe atunci cred că nici nu era milionar.

Au urmat câteva secunde de tăcere. L-am întrebat, fără să-l privesc:

— În ce moment ai aflat că era tatăl lui Katie?

— Când a început să vorbească de întâmplarea de acum opt ani şi a amintit de numele lui Collins şi Bolero. Când fusesem cu o zi înainte la el nu mi-a zis nimic de afacerea asta şi n-aveam de unde să ghicesc.

— Şi de ce n-ai încercat să mă faci să nu accept afacerea asta?

Începu să zgârie covorul cu vârful pantofului privind în jos.

— Am fost luat prea repede. M-am gândit să trebuie să fac ceva. Chiar şi după ce am plecat de acolo m-am gândit la asta. Dar nu ştiam cum să rezolv problema.

— Pute-ai să-mi spui, – am şoptit.

— M-am gândit la asta, dar mi-a fost teamă să nu iasă şi mai rău.

Am oftat adânc.

— Mai rău, de ce? – l-am întrebat.

— Nu ştiu – zise îndoindu-se. – Deja încheiaseşi afacerea cu bătrânul. Apoi era vorba de mulţi bani şi…

Se opri ca să mă privească. Dădu din umeri şi iarăşi se uită la prosop.

— Aşa e – am zis. – Era vorba de mulţi bani şi-ţi părea rău să-i dai înapoi. Mai uşor era să-l înşeli pe Maynard, ai?

— Poate că a fost şi asta – zise coborând glasul. – Am pierdut prilejul să-ți spun asta înainte de a începe acţiunea iar apoi m-am lăsat târât de ideea că lucrurile se vor aranja într-un fel. Aveam nevoie de dolarii aceia şi mi-ar fi fost greu să mă lipsesc de ei. A fost o prostie, dar asta a fost.

Îşi scoase pachetul de ţigări din buzunar şi îşi aprinse una. Johnny îşi vârî pila de unghii în buzunar, îşi încrucişă braţele şi se sprijini pe piciorul drept cu spatele la perete. L-am întrebat pe Cassino:

— Şi cum te gândeai să aranjezi lucrurile?

Dădu din umeri.

— Ideea mea era să dau de urmele lui Max Bolero şi ale lui Tony Hernandez. După aceea, eventual, de urmele lui Nick Collins. În ce-l priveşte pe Joe Filippo…

Zâmbi, lăsă să treacă un timp până când l-am întrebat:

— în ce-l priveşte pe Filippo?

— Bine, puteam să-l dau dispărut. Poate că reuşeam să-l conving pe bătrânul Douglas că acesta murise sau aşa ceva şi să ne dea restul de patruzeci de mii de dolari. La un moment dat singura mea preocupare era să ascund urmele lui Joe Filippo.

— Aşa e – am zis.

Cassino se sculă, începu să se plimbe prin cameră şi zisei:

— După ce le-ai dus în Mexic am început, într-adevăr, să mă tem de ce s-ar putea întâmplă. Când

am aflat că Nick Collins lucra la poliţia din Frisco şi făcea parte din Sindicat am fost foarte îngrijorat.

— De ce? – l-am întrebat.

— Îşi miji ochii şi îşi puse nervos prosopul în mâna stângă.

— Nu era chiar aşa de simplu să-l omori pe Nick Collins, – zise Cassino vorbind rar. – Sindicatul nu s-ar fi împăcat cu asta. Fuseseră avizaţi în sensul acesta. Uciderea lui Collins reprezenta o sfidare a Sindicatului într-unul din momentele cele mai dificile. Şi în cazul acesta Sindicatul putea să răvăşească totul, să scoată la suprafaţă toate dedesubturile. Iar dacă Joe Filippo fusese îngropat, Lucky Cassino era complet expus. Şi cum lucrurile se desfăşurau într-un ritm vertiginos, singura mea preocupare era să amân cât mai mult deznodământul pe care îl căutai.

— Aşa e, – am zis gândindu-mă la multe lucruri care până atunci se încurcau în calculele mele iar acum, puţin câte puţin, îşi găseau locul firesc, unele lângă altele. – Şi cum te gândeai să amâni deznodământul? – l-am întrebat cu o anumită doză de răutate ghicind urmarea dialogului.

Se opri în faţa mea dar nu reuşi să mă fixeze. Trase un fum privind în jos şi zise:

— E greu să-ţi explic ce se petrecea în capul meu. Nu aveam nicio idee clară. Pe de altă parte te vedeam hotărât să mergi până la capăt.

— Asta după ce, – am zis după câteva clipe de tăcere, – ai început să dai din colţ în colţ lăsându-mă tot mai mult în umbră. După eficienţa iniţială, care m-a dus la Max Bolero şi la Tony Hernandez, au urmat şovăielile tale, nu totdeauna destul de subtile, deoarece nu mai rezistai nervos. Ultimele discuţii pe care le-am avut marcau deja marea ta trădare şi marea mea îndoială. Îţi aminteşti, Cassino? – l-am întrebat privindu-i faţa rănită şi amărâtă.

— Vorbeam dar nu mai reuşeam să ne înţelegem. Îmi dădeam seama că ceva nu merge,

că sunt pe o urmă profund greşită, dar nu-mi dădeam seama despre ce este vorba. Vedeam că te temeai de Sindicat, ceea ce era firesc, dar mai era ceva, ceva ce îmi scăpa printre degete ca nisipul uscat. Silit să mă gândesc în primul rând la mine, am lăsat la o parte preocuparea pe care mi-ai pricinuit-o. Ceva suna în adâncul meu, ca un clopoţel din depărtări, spunându-mi să fiu atent la ceea ce se întâmplă. Probabil că atitudinea ta m-a făcut să-l caut pe Joe Filippo. Sau poate că eu am avut o intuiţie fantastică, care m-a dus acolo unde am ajuns, Cassino, bătrânul Freud ţi-ar explica asta mai bine, dar tu pricepi ce vreau să spun. Când te-ai hotărât să mă bagi într-o colivie de răspunsuri neutre, m-ai împins, fără să vrei, spre o formă de încăpăţânare.

Cassino îşi stinse ţigara în scrumieră. Părea puţin absent, dar eu ştiam că nu era.

— Cassino – am zis schimbând tonul. – Acum tu trebuie să ne povesteşti. Trebuie să ne schimbăm rolurile.

— În fond, cunoşti restul – răspunse ridicându-şi capul.

— Cunosc? – am zis vorbind rar. – Vasăzică nu mai ştii nimic care să merite să fie spus?

— „Califule” – zise – vrei să dezgropăm toată porcăria asta?

— Ştiu că nu-ţi place să dezgropi toată porcăria asta – am zis pe un ton dur – dar n-avem ce face. Dacă îţi lipseşte curajul şi voinţa, atunci pot s-o fac eu în locul tău. – Mi-am lovit uşor genunchiul cu pistolul şi i-am mai spus: – Corectează-mă, poate că am greşit.

Îşi trecu mâna dreaptă peste brâu ca şi cum şi-ar fi masat partea rănită. Mă privi pieziş şi aşteptă. Iarăşi avea aerul de şoarece speriat, pe care îl avea din când în când, în situaţii ce se anunţau serioase şi care îl priveau direct.

— Când ţi-am spus să mergem să vorbim cu Max Bolero la salonul de biliard – am început să

vorbesc plimbându-mă prin cameră, înainte şi înapoi, cu paşi mari, – mi-ai zis că nu ştii să joci biliard şi ai făcut tot posibilul să nu mergi cu mine. Aşa e?

— Aşa e – zise cu o voce joasă continuând să-şi maseze trunchiul.

— Aşa e – am zis. – Atunci i-ai dat telefon spunându-i că un asasin profesionist îl vânează pentru povestea aceea cu Katie Douglas. I-ai spus asta sau poate altceva. Ceea ce te interesa, însă era să-l trimiţi la Frisco ca să nu dea ochii cu tine în salonul de biliard. Probabil că i-ai spus că unica posibilitate de a se salva era să plece din New York. Trebuie că i-ai mai spus că îi faci un mare serviciu etcetera. De aceea mi-a zis, cu câteva minute înainte de a muri, că primise un telefon de la Joe Filippo. Un gest de prietenie, mi-a zis, presupunând că prietenul de chefuri de acum opt ani a rămas acelaşi băiat de comitet. Un singur lucru n-ai reuşit să eviţi: să aflu că Joe Filippo este la New York. Deşi nici aceasta nu spunea prea multe, New York-ul are zece milioane de locuitori şi nu puteam să fac o anchetă şi nici să dau un anunţ la ziar. De fapt, când ai venit din Minnesota erai deja Lucky Cassino. Ţi-ai scos pielea lui Joe Filippo încă de la Chicago. Nu-i aşa?

— Cam aşa ceva – zise muşcându-şi unghia de la degetul arătător al mâinii stângi.

Am continuat să mă plimb şi să vorbesc.

— La urma urmelor toată povestea că toţi cei patru şi-ar fi schimbat numele din cauza lui Katie Douglas s-a stins simţitor. Nick Collins s-a mutat la Frisco după noaptea aceea dar şi-a păstrat numele, obţinând, chiar după aceea, un post la poliţie şi un loc în Sindicat. Tony Hernandez a rămas tot Tony Hernandez, doar că în Mexic lui Tony i se spune Antonio, aşa că acolo i se spunea Antonio Hernandez. Numai tu şi Max Bolero v-aţi schimbat numele, dar asta, bănuiesc din cauza altor matrapazlâcuri. Numai că Bolero era

nevinovat, sau conservator, căci şi-a păstrat prenumele de Max, poate de teama că nu s-ar recunoaşte dacă nu şi-ar auzi numele de botez. Tu, însă, ai schimbat totul. Ştii tu pentru ce. Căci am bănuieli foarte puternice că n-ai făcut asta din cauza lui Katie. Nu-i aşa?

Cassino făcu un semn slab cu capul. Se aşeză din nou cu mâinile sprijinite pe genunchi şi trunchiul îndoit, privind în jos. Din când în când se ştergea cu prosopul pe obraz.

— M-ai trimis în Mexic pentru aceleaşi motive pentru care m-ai trimis la Frisco – am continuat. – Era, însă, necesar, ca tu să nu apari pe scenă alături de mine, Ca să nu te recunoască. De fapt, aceasta nu era o treabă prea grea. Dar, după lichidarea lui Bolero şi a lui Hernandez, te-ai trezit în faţa unei dileme. Continuarea operaţiunii putea să devină periculoasă pentru tine. Cu cât mai repede dădeam de Nick Collins, cu atât mai repede începeam să-l caut pe Joe Filippo. Cred că acesta este raţionamentul pe care l-ai făcut, nu-i adevărat?

Cassino nu răspunse. M-am oprit, l-am privit şi am repetat:

— Nu-i adevărat?

– E adevărat – răspunse fără să se mişte.

Mi-am continuat drumul încolo şi încoace lucrând cu imaginaţia şi încadrând faptele în schemă.

— Când ai aflat că Nick Collins lucrează la poliţia din Frisco, ţi-a fost frică, fie şi numai pentru faptul că Sindicatul începuse să se mişte în momentul acela.

— „Califule”… – mă întrerupse.

— Ai zis ceva?

— „Califule” – zise silabisind cu o voce puţin obosită, – Uciderea lui Collins era foarte primejdioasă. Ţi-am mai spus-o.

— Aşa e – am răspuns. – Ştiu că mi-ai spus-o. Şi eu o spun acum. Dar să facem o mică

digresiune. Să căutăm lumina. Trebuie să fie pe undeva.

M-am oprit în mijlocul camerei şi m-am uitat în jos cu o expresie gânditoare. Îl vedeam, fără să-l privesc, că aşteaptă cu nerăbdare.

— Cassino – am zis ridicându-mi capul şi continuând să mă plimb – când am citit în ziar că T. R. Douglas a fost asasinat, probabil din cauza unor afaceri cum zicea reporterul anonim, mi-am zis că, poate, Nick Collins aflase de moartea lui Bolero şi a lui Hernandez, a făcut legătura şi s-a gândit cu cucuiul său, dar s-a gândit foarte bine, că era următorul pe listă. El sau Joe Filippo. Ştiam deja că Collins era la Frisco făcând joc dublu. Şi m-am gândit că nu era interesat să se amestece poliţia în treaba asta deoarece precis că ar fi ieşit la iveală ce a făcut în noaptea aceea, ca instigator al unei fapte infame. Aşa că îi era mai uşor să trimită oamenii Sindicatului pe capul meu, să facă din mine inamicul numărul unu. Mai ales că moartea lui Bolero în zona sa de jurisdicţie îi servea admirabil de pretext. Sindicatul nici nu bănuia că lucra pentru el, adică pentru Nick Collins. De aici am dedus că Collins şi Bolero au rămas nedespărţiţi după gluma de la Chicago şi Collins a rămas foarte amărât văzând cadavrul prietenului său la cataramă. Dar el nu ştia, n-avea de unde să ştie că totul a plecat de la o fată care şi-a tăiat venele cu o lamă într-un sanatoriu. Aşa că, probabil, a legat moartea lui Bolero cu vreo altă poveste.

Johnny a început să mă privească tot mai interesat în timp ce Cassino stătea nemişcat ca o statuie.

— Mai târziu, după ce am fost Ia Tijuana şi l-am lăsat pe Hernandez în soare, pe şosea, şi ne-am întâlnit, mă priveai pe furiş, cu un aer de parcă ai fi picai din cer, îmi vorbeai de necazurile cu Sindicatul etcetera. Un gândăcel din mine, din partea cea mai ascunsă a bătrânului Maynard

începu să zumzăie, la început imperceptibil. Mă întrebam ce o fi, ce nu merge. Până când am fost anunțat că Sindicatul nu-mi mai oferă nicio posibilitate. La început m-au exclus din oraşele controlate de Sindicat iar după moartea lui Hernandez s-a hotărât lichidarea mea. În timpul acesta bătrânul Douglas era dus la cimitir.

Am făcut o mică pauză, fără să mă opresc din mers, după care am continuat:

— Cassino, povestesc aici nişte lucruri care, poate, că se repetă pe ici, pe colo, dar este necesar deoarece numai aşa putem cuprinde toată problema şi să evidenţiem toată ticăloşia ta. Uciderea bătrânului Douglas m-a pus pe gânduri. Bine, mi-am zis, deducţia era simplă: Nick Collins a aflat de Hernandez, a legat moartea acestuia de moartea lui Bolero, şi-a trimis băieţii la Douglas iar halta următoare eram eu. Crezi că am judecat bine, Cassino?

— Cred că da – zise cu o indiferenţă simulată.

— Bine. M-am dus să-l prind pe Nick Collins în timp ce el se gândea cum să mă prindă el. Dar cu am ajuns primul. Înainte de a muri mi-a zis nişte treburi. Nu era omul care să vorbească mult, dar mi-a zis câte ceva. Poate că mi-ar fi spus mai multe, dacă l-aş fi întrebat. Dar nici eu nu ştiam ce să-l întreb. Mă ghidam numai după intuiţie, îmi scăpau amănuntele. Este adevărat, însă, că mi-a oferit bani ca să-l las în viaţă. Dar n-am fost de acord. Am hotărât că trebuie să rămână pe veci acolo.

Am mai făcut doi paşi şi am continuat vorbind rar:

— Când mi-a dat Lilly fotografia, am văzut în faţa ochilor tot tabloul. Cum putea, m-am întrebat, să lege Collins moartea lui Hernandez de moartea lui Bolero? Ce dracul,Maynard, mi-am zis, Hernandez a murit în Mexic şi ştirea n-avea cum să ajungă la Frisco, poate doar printr-un porumbel voiajor, iar Collins avea alte treburi de făcut decât

să umble ca să afle ce se mai întâmplă cu Hernandez şi e greu de presupus că a aflat de moartea acestuia printr-o întâmplare. Pricepi ce vreau să spun, Cassino?

Cassino nu răspunse. De fapt ştiam că n-o să răspundă. Johnny se uita la mine cu ochii aţintiţi.

— Vreau să spun Cassino – am zis dându-mi seama că începeam să iau un aer teatral – că Nick Collins nici n-a visat măcar de ce a murit Bolero şi, prin urmare, n-avea de ce să fie preocupat de soarta celorlalţi figuranţi din piesă, nici chiar de a lui. Este foarte probabil că a murit fără să ştie de moartea lui Hernandez. Doar dacă nu i-o fi spus cineva. Ori în cazul acesta situaţia se complică, Cassino.

De data aceasta Cassino mă privi cu nişte ochi întrebători. Am continuat:

— Doar dacă cineva i-o fi şoptit, probabil la telefon, că Maynard, angajat de T. R. Douglas, i-a lichidat deja pe Max Bolero şi pe Tony Hernandez şi că pasul următor va fi îndreptat spre el, adică spre Nick Collins. Tu, Cassino, ai fost cel care a făcut asta.

— „Califule”… – vru să spună.

— Un moment, – l-am întrerupt ridicând mâna. — Când o să am îndoieli, am să te întreb. Dar acum nu mai am nicio îndoială. Aşa că ascultă cu atenţie.

M-am aşezat iarăşi pe marginea patului legănând pistolul în mână şi privindu-l ţintă.

— Şi acum văd cum se leagă toate, Cassino: moartea lui Douglas, Sindicatul de coada mea, dispariţia ta. Îţi aminteşti, Cassino? N-am mai ştiut nimic de tine după moartea lui T. R. Douglas. Pe atunci credeam că fugi de Sindicat ca de propria umbră. Dar nu era aşa. Fugeai de mine, iar pe de altă parte căutai să laşi câmp liber „băieţilor” lui Collins.

M-a surprins că nu mai reacţiona. Părea un burete ce absorbea cuvintele şi înghiţea toate

loviturile mele.

— Nu i-ai spus lui Nick Collins că erai Joe Filippo. Cred că doar ai speriat iepurele făcându-i legătura dintre moartea lui Bolero şi moartea lui Hernandez. Dar a fost suficient, căci Collins a atacat cu toate puterile căutând să-şi cureţe drumul. În timpul ăsta te-ai dat de fund, căci dacă erai prins, aveai şi tu partea ta. Doar eu nu ştiam ce se întâmplă şi le venea uşor să se îngrijească de pielea mea. Numai că am aflat la timp, în parte din întâmplare, cine era Nick Collins. Ştiam ce ştiai şi tu, numai că tu nu mi-ai zis nimic fiindcă nu-ţi convenea. Ţi-ar fi convenit să-mi faci rost de un sicriu de lemn negru cu litere aurite. Căci acesta era singurul mod de a mă face să nu-l mai caut pe Joe Filippo.

Am vrut să fac o pauză, dar am continuat.

M-am aşezat pe marginea patului privindu-l pe Cassino în timp ce Johnny se uita la noi, când la mine, când la el. Am stat câteva minute în tăcere apoi i-am zis vorbind foarte rar:

— Ar trebui să te omor, Cassino. Să te omor ca pe un câine. I-ai trădat pe ticăloşii tăi de prieteni, m-ai trădat pe mine, l-ai trădat şi pe omul care te-a angajat şi în toată povestea asta te-ai gândit numai la banii pe care puteai să-i câştigi şi la pielea ta scârboasă. Ştiam foarte bine că niciodată n-ai fost cine ştie ce, nimeni dintre noi nu e cine ştie ce, nimeni nu e, dar modul în care ai procedat în cazul acesta îţi face greaţă de la început până la sfârşit. Ceea ce pot să fac este exact ceea ce am să fac: iau cei douăzeci de mii de dolari pe care i-ai adus şi care constituie jumătatea ta din prima parte a contractului. În felul acesta îmi iau cei patruzeci de mii de dolari, deoarece am fost singurul care am respectat cât am putut contractul. Şi să mă ierte bătrânul Douglas că n-am să-l trimit pe Joe Filippo pe lumea cealaltă, căci m-am săturat şi eu de atâţia morţi. Te las să trăieşti, eventual să te am la mână, poate chiar să mai lucrăm împreună, dar după ce

am să uit de toată povestea asta şi am să ajung la concluzia că n-aveam niciun motiv să mă aştept la mai mult din partea ta.

Am pus mâna pe geanta pe care o adusese, am deschis-o şi am numărat douăzeci de mii de dolari. Apoi am zis:

— Acum pleacă.

— „Califule”… – zise.

— Ce-i?

— Unde să mă duc? Am doar două sute de dolari în buzunar şi…

— Dispari – i-am zis printre dinţi.

Johnny se apropie de banii care erau pe pat, luă o bancnotă de o mie de dolari şi-mi zise:

— Peter…

Am dat din umeri.

— Cassino, – zise Johnny privindu-l. – Ia o mie de dolari şi pleacă. Şi ascunde-te într-o gaură cât mai departe, până ce se potolesc oamenii de la Sindicat. Pleacă.

Cassino puse prosopul pe scaun, luă bancnota şi se îndreptă spre uşă. Înainte de a ieşi, zise:

— Iartă-mă, „Califule”.

— Bine, – am răspuns întorcându-i spatele. – Să ieşi pe scara de serviciu a hotelului, să nu te vadă lumea cu botul desfigurat.

ŞAISPREZECE

— Poate că ar trebui s-o protejăm pe Olga de vreo încercare din partea Sindicatului – zise Johnny intrând cu mine pe pista aeroportului. – Eddie Piano a dispărut, în orice clipă poate fi găsit cadavrul lui Collins iar băieţii lui Rouse trebuie să se întoarcă la Chicago. Pleci la Roma, băiete, la timp. Eu mă întorc la New York ca să văd cum mai stau lucrurile. Ştiu că am să dau de Charlie di Luca foarte supărat.

— I-am zâmbit.

— Johnny, eşti un înger, – am zis.

— Bine, – răspunse zâmbind. – Am să ţi-o trimit pe Olga imediat ce te instalezi. Să-mi trimiţi o telegramă de la Roma dar să te semnezi cu un nume italian, ca să pot intra în contact cu tine.

Mi-am pus degetul pe buze.

— Giovanni Scarpelli e bun? – l-am întrebat.

— E o frumuseţe de nume.

Cred că o umbră mi-a trecut peste obraz când m-am uitat la avion.

— Ce-i cu tine, Peter? – mă întrebă.

— Nimic. Poate că e ulcerul. Mi-e dor de Olga iar tu eşti un mare prost.

Câteva clipe am tăcut amândoi. Mi-am pus geanta în mâna stângă şi m-am uitat la Johnny. Îmi zâmbi trist.

— Peter, nu merită să te necăjeşti.

— Aşa e.

— Toate sunt un rahat. Aşa a fost şi aşa o să fie mereu.

— La revedere, prostule.

M-am urcat în avion fără să mă mai uit înapoi. M-am aşezat la locul meu. Mi-am strâns centura şi mi-am zis că mi-ar prinde bine dacă aş dormi puţin în timpul călătoriei. „Nu mai începe să desfaci

firul în patru, băiete. Lasă lucrurile în voia lor. Căci blestematele de monologuri maynardiene sunt mai rele decât ulcerul”.

Mi-am lăsat capul pe spate și am închis ochii.

SFÂRȘIT

CUPRINS

UNU
DOI
TREI
PATRU
CINCI
ŞASE
ŞAPTE
OPT
NOUĂ
ZECE
UNSPREZECE
DOISPREZECE
TREISPREZECE
PAISPREZECE
CINCISPREZECE
ŞAISPREZECE

Table of Contents

UNU	3
DOI	5
TREI	13
PATRU	19
CINCI	25
ŞASE	31
ŞAPTE	38
OPT	50
NOUĂ	57
ZECE	63
UNSPREZECE	90
DOISPREZECE	96
TREISPREZECE	116
PAISPREZECE	119
CINCISPREZECE	125
ŞAISPREZECE	140